JOSIE KING

Dans la nunta ta

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Linda Gray fixă voalul vaporos pe părul auriu al verișoarei sale după care făcu doi pași înapoi s-o poată admira mai bine.

– Ești încântătoare! Albul ți se potrivește nemaipomenit. Toți bărbații or să fie geloși astăzi pe Robin.

Cele două tinere nu se vedeau decât rareori după ce Nicky plecase din Londra împreună cu părinții și veniseră să se stabilească la Bristol, dar simțeau una pentru alta o sinceră afecțiune.

– Îți amintești că ne hotărâserăm să ne măritățm amândouă în aceeași zi? întrebă Nicky. Păcat că visul nostru nu s-a împlinit… Sper să nu fii prea dezamăgită.

– Bineînțeles că nu, răspunse Linda râzând. Deocamdată prefer să fiu liberă.

– O să-ți schimbi părerea asta după ce-l vei întâlni pe bărbatul visurilor tale.

– Cum ai făcut tu… Poate.

Își mai amintea încă telefonul neașteptat pe care-l primise cu câteva săptămâni înainte.

– Știu că e în grabă, spusese Nicky, dar Robin e angajat în armată și tocmai se pregătește să fie trimis în Germania. Trebuie să mă mărit imediat ca să pot pleca și eu și vreau neapărat să fii domnișoara mea de onoare. Te rog, Linda, insistase în fața tăcerii verișoarei sale, în numele prieteniei noastre… Cred că n-o să fie o problemă să-ți iei câteva zile libere. Lucrezi tot acolo, nu-i așa?

– Da.

Era secretară interimară, slujbă care-i oferea destule satisfacții. Lipsa rutinei, legăturile mereu cu alți oameni îi conveneau de minune și clienții îi apreciau seriozitatea. Când avea nevoie de câteva zile libere, era de ajuns să-i dea un telefon directoarei, doamna Benstead, ca să-i spună că nu era disponibilă.

După primul moment de surpriză, bineînțeles că acceptase, și astăzi era ziua cea mare.

– Și tu ești drăguță, spuse Nicky. Azuriul ăsta te prinde de minune.

Linda se privi în oglindă. Rochia pe care o purta avea exact culoarea ochilor ei, ceea ce-i punea în valoare contrastul privirii limpezi, cu genele lungi și buclele negre care-i încadrau fața. Fără a fi frumoasă ca verișoara ei, avea un farmec deosebit.

Deodată, mătușa Joan intră grăbită în încăpere. Era o femeie micuță și durdulie, zâmbitoare și vorbăreață.

– Ești foarte frumoasă, draga mea, îi spuse fiicei sale. Dac-ar putea să te vadă tatăl tău… Ar fi atât de mândru… Aș vrea atât de mult să fii fericită, adăugă cu vocea tremurând de emoție, luând-o în brațe.

Nicky o sărută.

– Nu plânge, mamă… O să-ți strici machiajul. Să știi că nu plec la capătul lumii!

– Totuși o să-mi lipsești atât de mult… Dar am să-ți fac totuși o vizită în concediu. Cred că aud mașina, continuă ea ducându-se la fereastră. Bine… ești sigură că nu-ți lipsește nimic ?

– Da, mamă, fii liniștită. Port voalul tău, rochie nouă și mănușile Lindei. Acum, du-te. O să întârzii.

După plecarea mamei sale, pufni în râs.

– E atât de îngrijorată de viitorul meu încât o să devină superstițioasă.

– Totuși viitorul tău este asigurat… Nu la fel stau lucrurile pentru mine, murmură verișoara ei.

– Fii serioasă! Simon te-a cerut în căsătorie de câteva ori…

Avea dreptate… De doi ani băiatul ăsta care locuia pe același palier cu ea o invitase de multe ori să iasă cu el… Prea regulat, poate. Cu el, nici o surpriză. Planifica totul până la cel mai mic detaliu.

Ar fi fost de bună seamă un companion agreabil, dar asta-și dorea? Visa să fie luată pe sus de vârtejul pasiunii și să profite de fiecare clipă a tinereții…

Totuși ținea la el. Interesul comun pentru muzică și teatru îi apropia. Poate trebuia să accepte înainte ca el să renunțe, nu? Mai rău era că nu cunoscuse niciodată dragostea nebună pe care o visase atât. La urma urmei, în ciuda ochelarilor cu lentile groase, Simon nu era urât de loc. Astăzi ar fi dat orice să-l aibă alături ; se simțea atât de singură…

Plecă la biserică înaintea lui Nicky. Când ajunse, cei mai mulți invitați intraseră dar unii mai așteptau în fața bisericii. Sub un soare orbitor, muzica de orgă se amesteca cu cântecul păsărelelor și murmurul îndepărtat al traficului.

Câteva minute mai târziu, o limuzină neagră opri în fața treptelor și mireasa coborî, însoțită de unchiul ei. Amândoi merseră spre intrare cu pas măsurat. În momentul în care intrau în naos, se auzi începând marșul nupțial. Robin o îmbrățișă pe logodnica lui cu o privire drăgăstoasă înainte de a-și părăsi locul ca să se apropie de altar. Era însoțit de fratele lui vitreg care făcea oficiul de cavaler de onoare. Linda nu-i vedea decât spatele dar statura înaltă și umerii lați îl făceau să pară foarte puternic. Chipul îi era oare în armonie cu silueta? Măcar dacă s-ar fi întors… De-a lungul serviciului religios, nu-l pierdu o clipă din ochi. Dar abia în momentul schimbării inelelor îl văzu din profil; după cum se aștepta, era întruchiparea perfecțiunii. Deodată își aduse

aminte vorbele verișoarei sale:“ Alan o să-ți placă, bineînțeles. Dar să nu ai încredere în el: este un călău de inimi. Adâncită în gândurile ei, asculta distrată jurămintele tinerilor soți. După binecuvântare, toată lumea se îndreptă spre sacristie.

Când o văzu pe Linda, în ochii lui Alan sclipi o undă de admirație care îi lumină ochii cenușiu-verzui.

– Robin ar fi trebuit să-mi spună că domnișoara de onoare este și mai frumoasă ca mireasa, murmură el.

Ea îl cuprinse de brațul pe care el i-l oferea. Simți un fior plăcut. De ce bărbatul acesta pe care abia îl cunoscuse o tulbura mai mult decât Simon? Nicky avea dreptate; era un bărbat încântător. Trebuia să aibă grijă.

Când cei doi miri se sărutară după ce semnaseră într-un registru, Alan se aplecă spre însoțitoarea lui.

– Presupun că este privilegiul cavalerului de onoare, șopti el.

Fără să-i lase timp să reacționeze, puse stăpânire pe buzele ei. Fără să vrea, inima ei începu să bată gata să-i spargă pieptul. Furioasă, se îndepărtă de el. Ce mitocan! De ce-și închipuia că o să-i aprecieze gestul; mai ales de față cu toată lumea.

– La mine acasă, nu se obișnuiește așa ceva, replică ea.

Alan izbucni în râs.

– Atunci e timpul ca lucrurile să se schimbe.

Fără să dea nici o importanță acestei remarce, domnișoara de onoare se îndepărtă pentru a semna la

rândul ei. Dar trebui să se întoarcă lângă el ca să urmeze cortegiul nupțial.

Abia ieșită din biserică, se duse lângă mătușa ei. Cu un zâmbet în colțul gurii, Alan o observa dar nu se apropie de ea decât în momentul când erau gata să plece la hotelul unde trebuia să aibă loc recepția.

– Vom merge cu aceeași mașină, spuse el pe un ton malițios. Sper că această apropiere nu te va deranja…

– Termină cu glumele. Nu sunt o mironosiță, numai că nu-mi place să mă las sărutată de străini.

– Fii serioasă! spuse Alan așezându-se lângă ea. Sunt fratele vitreg al lui Robin. Suntem veri prin alianță.

– Dar nu știu nimic despre tine.

– Atunci să cinăm astă-seară împreună ca să facem cunoștință.

– Nici nu poate fi vorba de așa ceva, răspunse exasperată. Nu sunt disponibilă.

Inutil de a preciza că trebuia să-și petreacă seara împreună cu mătușa răsfoind albumele de familie…

– Renunță la ce aveai de gând să faci și vino cu mine. Va fi cu siguranță mult mai interesant.

– Găsesc că ești prea sigur pe tine.

– Așa crezi? Trebuie să mă înțeleg totuși; dacă nu profit de ocazia asta, fără îndoială că n-am să te mai văd niciodată.

– Ce importanță are?

O privi cu o asemenea insistență încât ea întoarse capul.

– Cine știe? sugeră el aparent detașat.

Profund tulburată, femeia parcă era fascinată. Dar el? Simțea și el efectul unui straniu magnetism care părea că-i atrăgea unul spre celălalt… sau era vorba despre numărul obișnuit de seducție?

Fără atenționarea lui Nicky, ar fi putut crede că se interesa într-adevăr de ea.

– Cred c-ar fi de preferat să ne oprim aici, declară ea după o tăcere prelungită.

El lăsă ochii în jos spre umărul ei stâng, deznădăjduitor de gol…

– Te înșeli, Lindy Lou. Nu trebuie să lași să-ți scape ocazia când apare.

Cerule! Era atât de aproape de ea în această mașină… Trebuia neapărat să-și păstreze mintea limpede.

– Nu ești irezistibil… replică ea.

– Există un altcineva?

Ea se gândi imediat la Simon… Niciodată prezența lui n-o mișcase atât de mult. Însă știa că putea să aibă încredere în el în orice împrejurare.

– Ei bine… da!

– Dar nu văd nici un inel.

– Nu încă. Am să mă logodesc cu ocazia aniversării mele.

Într-adevăr Simon o cerea în căsătorie de fiecare dată cu această ocazie.

– Atunci lucrurile sunt clare? întrebă Alan.

– Da.

El pufni într-un râs batjocoritor.

– Fii atentă, Lindy Lou… Nu trebuie să vinzi pielea ursului din pădure înainte să-l împuști.

– Nu-ți face griji pentru mine.

Spre marea ei ușurare, fu așezată departe de el în timpul banchetului. Dar la sfârșitul mesei, contrar așteptărilor ei, Alan rămase la locul lui stând de vorbă cu mama lui și cu tatăl lui Robin. Și fără să vrea, nu putu să nu încerce un sentiment de decepție.

Înainte de a se duce să se schimbe, Nicky îi aruncă buchetul de mireasă verișoarei sale.

– Prinde-l! Uite… următoarea nuntă va fi a ta.

– Nu… Să nu crezi așa ceva, replică Linda, amuzată. Tradiția spune că ar fi trebuit să arunci buchetul la întâmplare peste umărul stâng.

Când se întoarse să așeze florile pe masă, îl văzu pe Alan că se uita la ea. Privirile li se întâlniră și el ridică paharul.

– Pentru nunta ta, făcu el. Sper să se întâmple când o să te aștepți cel mai puțin.

Vorbise destul de tare astfel încât toată lumea să audă și tânăra simți roșeața urcându-i-se în obraji.

– Ce-a vrut să spună? întrebă Nicky puțin mai târziu, în timp ce se îndreptau amândouă spre camera ce le folosea drept vestiar.

– Nu știu nimic despre asta. E un tip exasperant… Spune chiar că o să-mi pară rău că nu am stat lângă el astă-seară.

– Și… l-ai refuzat? Cred că ești prima! Robin spune că toate femeile sunt la picioarele lui.

– Cu atât mai rău pentru el.

După plecarea proaspeților căsătoriți, Linda se întoarse acasă cu mătușa. Le însoțiră mai multe prietene ale doamnei Wilson și, cum era de așteptat, apărură albumele cu fotografii. Însă gândurile Lindei erau în altă parte: unde se găsea Alan astă-seară? Ce făcea? Cu siguranță că nu-l va mai vedea niciodată…

– O să vizităm catedrala mâine dimineață, îi spuse mătușa Joan ceva mai târziu. După-amiază, vom putea urca pe metereze. O să fie foarte plăcut dacă va fi frumos ca astăzi.

– Nu știu dacă voi putea rămâne după masa de prânz. Ar trebui să mă întorc la Londra. Săptămâna viitoare trebuie să țin locul cuiva la o companie de electricitate. Contează pe mine. Mi-ar plăcea să mă odihnesc puțin înainte de a începe.

Mătușa ei pufni în râs.

– Dar York-ul nu este la capătul lumii! Traseul durează doar două ore dacă trenul circulă bine.

Nu putea s-o refuze. La urma urmei trebuia să umple golul lăsat de Nicky.

– De acord, încuviință până la urmă. Dar n-am să plec prea târziu.

A doua zi era un soare radios. Se treziră devreme și ieșiră înainte de a începe afluența turiștilor. După o vizită la grandioasa catedrală construită în secolul al cincisprezecelea, se plimbară prin « Shambles », vechiul cartier al măcelarilor. Clădirile vechi de cărămidă roșie adăposteau acum mici buticuri de artizanat.

– Este cu siguranță una din străzile cele mai vechi din Anglia, comentă Linda. Poți să-ți închipui ușor ambianța de altădată…

– … și muștele pe care le atrăgea carnea, interveni doamna Wilson. Pe vreme călduroasă, mirosul trebuia să fie insuportabil.

– Să fim serioase! Un pic de romantism! Exclamă tânăra, amuzată. Gândește-te la părțile bune ale trecutului: la rochiile frumoase, la cai, la trăsuri, la damele bogate plimbându-se cu lectica… De fapt, mi-ar plăcea să am și eu una acum. Tocurile înalte nu sunt făcute pentru asemenea pavaje. Ce-ar fi dac-am merge să bem ceva ?

Știi vreo cafenea pe aici?

– Da. Vino cu mine!

Era lume multă în sala mică a cafenelei însă avură norocul să găsească o masă liberă lângă fereastră.

Joan oftă ușurată așezându-se. Lângă ceai, se lăsară tentate de prăjiturile delicioase pe care le recomandă cea care le servi.

– Nu-i cel mai bun lucru pentru regim, dar… comentă Linda.

– Tu n-ai nevoie de așa ceva cu silueta ta perfectă… Bine! Unde-ai vrea să mergem după ce terminăm aici? Muzeul castelului e interesant dar ți-ar trebui o zi întreagă să-l vizitezi.

– Altă dată… Ar fi păcat să nu profităm de vremea asta frumoasă.

– Atunci putem să mergem la hotel. Am rezervat două tacâmuri pentru ora douăsprezece și jumătate, ca să evităm aglomerația.

Se plimbară pe străzile inundate de soare și se opriră la „Micklegate Bridge“ ca să privească bărcile de pe râu.

În fața porții hotelului, Linda fu asaltată de amintirile din ajun. Imaginea lui Alan îi reveni în minte. Aseară se întorsese la Londra, sau găsise pe altcineva să-i țină companie?

– Ce părere ai de fratele lui Robin? o întrebă mătușa ei degustând sherry-ul pe care-l comandase ca aperitiv.

– Este încântător… dar nu e decât fratele lui vitreg. Părinții lui au divorțat când avea zece ani. Asta explică diferența de vârstă dintre ei.

– Cu ce se ocupă?

– Cred că lucrează în domeniul textilelor dar o să-și părăsească slujba de acum. Este foarte ambițios și se gândește la postul de director general la o firmă importantă. Dar de ce mă întrebi? Ai de gând să te vezi cu el la Londra?

– Doamne! Nu!… Am făcut eforturi mari ca să-l fac să înțeleagă că nu vroiam să cinez cu el după ceremonie.

– Of! Draga mea, sper că nu din cauza mea l-ai refuzat.

– Bineînțeles că nu. Oricum n-aș fi acceptat. Invitația lui a fost mai mult un ordin decât o rugăminte. Asta nu mi-a plăcut.

Joan deveni îngrijorată.

– Nu te înțeleg… Băiatul ăsta are o grămadă calități. De bună seamă că poate să facă o femeie cât se poate de fericită.

– Cu condiția să se supună voinței lui, replică Linda făcând semn unui chelner.

Era neapărat nevoie să schimbe subiectul. Nu vroia să mai vorbească despre el.

– Să aruncăm o privire pe meniu, sugeră ea.

Șovăiau între rață cu portocale și mușchiuleț de porc până când un glas bărbătesc se amestecă în discuția lor.

– Vă recomand « scampi ».

Tinerei fete începură să-i tremure mâinile. Încercă să-și vină în fire înainte de a ridica ochii spre Alan. Nu se aștepta deloc să-l vadă aici… și totuși, dacă se gândea bine, era singurul loc unde și-ar fi putut petrece noaptea dacă se hotărâse să rămână la York.

– De unde știi? întrebă Linda cu răceală. E prea devreme, cu siguranță încă n-ai dejunat încă.

– Am fost aici aseară. Cum ar fi trebuit să cinez singur…

– Sunt de neiertat, se scuză Joan… Ar fi trebuit să-ți propun să vii cu noi. Din fericire, pot să mă revanșez acum; nu vrei să mănânci cu noi?

El o privi provocator pe Linda.

– Poate nepoatei dumneavoastră nu-i face plăcere prezența mea…

– Ba da! Va fi încântată. Nu-i așa, Linda?

Cea întrebată simți o căldură stânjenitoare ridicându-i-se în obraji.

– Bineînțeles.

Ce altceva putea să răspundă?

– Îți mulțumesc, spuse nou-venitul făcând semn chelnerului să mai umple o dată paharele. Dar sunteți invitatele mele.

Fără nici o urmă de ezitare, el se așeză la masă și începu să comande pentru toată lumea. Linda, gânditoare, îl privea cu coada ochiului. Ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi îndrăznit să i se împotrivească într-o zi. Ar fi urmat o înfruntare directă sau ar fi găsit un mijloc să ajungă la ce dorea? Și dacă încerca ea? Nu… În orice caz el n-ar ceda în fața nimănui.

– Se spune că o să schimbi serviciul, declară ea la sfârșitul dejunului. Noua firmă este din Londra?

El o privi îndelung.

– Te interesează viața mea?

– Am aflat noutatea asta cu totul întâmplător, mormăi tânăra, cu obrajii în flăcări.

– Ah… bine…

Era clar că n-o credea… Numai să nu-i confirme mătușa Joan bănuielile!

– Nu ești obligată să răspunzi, adăugă ea. Vroiam doar să întrețin conversația.

– N-am nimic de ascuns, dacă asta vrei să insinuezi. Informațiile care ți-au fost date sunt exacte. Acum lucrez pentru o mică intreprindere de unde trebuie să plec dacă vreau să fac carieră. Când am aflat că postul de director general la o altă firmă este disponibil, am hotărât să-mi depun candidatura.

– Presupun că nu prea ai șanse să-l obții, termină ea, exasperată de atâta siguranță.

– Ba da, pentru că firma la care vreau să ajung nu este foarte importantă dar face parte dintr-un trust. Pentru mine, postul ăsta nu-i decât o trambulină.

– Și într-o bună zi o să ajungi să conduci un întreg grup, îmi închipui, concluzionă Linda pe un ton ironic.

El ridică din umeri.

– De ce nu? Întotdeauna trebuie să privești viitorul cu optimism și să mergi înainte.

– Dar nu trebuie să vinzi pielea ursului din pădure… îi aminti ea, cu o sclipire amuzată în ochi.

Îi răspundea cu aceeași monedă.

– Crezi că planurile mele vor eșua?

– Nicidecum. Sper să reușești.

Totuși, în sufletul ei, dorea ca viața să-i dea cândva o lecție.

Capitolul 2

După ce terminară de mâncat, Joan se întoarse spre Alan.

– După-amiază, vom merge să vizităm meterezele, spuse ea. Dacă nu ai altceva de făcut, nu vrei să vii cu noi? Priveliștea de acolo de sus este splendidă.

El așeză șervetul pe masă și-i întinse chelnerului cartea de credit.

– Aș fi încântat… Și pe urmă aș putea s-o conduc pe Linda la Londra, răspunse el cu o privire amuzată spre tânăra fată.

– Aș prefera să mă întorc cu trenul, replică ea, profund iritată de tonul lui condescendent. E mai rapid și mai confortabil. Dacă aș fi vrut să merg pe șosea, mi-aș fi luat mașina.

– Ar trebui să profiți de ocazie. În felul ăsta ai scăpa de mersul cu metroul până acasă. Sunt sigură că lui Alan i-ar face plăcere să te lase în fața casei.

Ea șovăi o clipă. Ce să facă? Dacă accepta, el cu siguranță va insista să se mai vadă și altădată… Și părea atât de convins să ajungă unde vroia… Nu, trebuia să-i țină piept.

– Mi-am luat deja biletul pentru întoarcere.

– Ai putea să-l rambursezi, sugeră bărbatul.

– Nu, răspunse ea privindu-l în ochi. Acum, dacă vreți să mă scuzați, am să mă duc să mă aranjez puțin.

Foarte galant, Alan se ridică să-i tragă scaunul ca s-o ajute să se ridice și tânăra ieși din sală însoțită de Joan.

– Ești prea aspră cu el, îi reproșă aceasta din urmă în timp ce se rujau în fața oglinzii de la toaletă. Nu vroia decât să se arate serviabil.

– Omul ăsta face totul din interes. N-am deloc de gând să-mi adaug numele la lunga listă a cuceririlor lui.

Doamna Wilson o privi atent prin oglindă.

– Nu te-nțeleg deloc… Ce ți-a făcut? Mie mi se pare un bărbat încântător.

Nepoata ei rămase tăcută.

Când îl întâlniră din nou pe hol, el privi atent rochia elegantă a tinerei. O clipă, Linda crezu că avea să urmeze un compliment dar privirea lui îi alunecă pe picioarele lungi și ajunse la sandalele cu tocuri înalte, cumpărate special pentru nuntă.

– Ar trebui să te încalți cu altceva ca să vizitezi cartierele vechi, declară el.

– Nu am altceva.

Fără să-i mai lase timp să răspundă, ea porni spre ieșire. Dar mai rapid ca ea, Alan ajunse primul la ușa pe care i-o deschise.

– Îți asumi niște riscuri de care nu-ți dai seama…

Deodată, în fața acestei situații ridicole, pe Linda o cuprinse o dorință nestăpânită să râdă. O clipă, o expresie malițioasă apăru pe chipul lui Alan dar el nu putu să risipească ocazia acestei minunate complicități.

– Linda, mă întreb de ce nu zâmbești mai des… Îți stă atât de bine.

În cursul plimbării pe la metereze, tânăra îl lăsă să meargă alături de mătușa Joan. Dacă n-ar fi fost reputația lui de seducător și aroganța lui exasperantă, ar fi fost un însoțitor ideal…

Încercând să-l alunge din gândurile ei, Linda se adânci în contemplarea peisajului. Deodată, o pală de vânt îi ridică poalele rochiei. În ciuda reflexului ei de a o lăsa în jos, doi băieți fluierară admirativ. Intrigat, Alan se opri s-o aștepte.

Ultima parte a vizitei i se păru tinerei a fi minunată și încercă un sentiment de decepție când să plece. După ce întârziase puțin ca să admire pentru ultima dată minunata panoramă, Linda se hotărî să-i ajungă din urmă pe Alan și mătușa ei care i-o luaseră înainte. Dar începând să coboare pe scară, se împiedică și se simți deodată aruncată înainte. Ca prin minune, reuși să se prindă de balustradă, ceea ce o făcu să nu cadă dar nu putu să nu țipe de frică.

– Linda! Ce se-ntâmplă? strigă alan întorcându-se spre ea. Te-ai lovit?

– Nu… Am alunecat doar. Nu-i nimic, răspunse ea pe un ton care se vroia degajat.

Imediat, câțiva oameni se adunară în jur. Stânjenită să se trezească într-o poziție atât de indecentă, tânăra încercă să se ridice însă o durere acută în glezna stângă o făcu să geamă.

– Ce-i cu tine?

– Nimic, nimc, răspunse grăbită. Du-te la mătușa Joan. Vin și eu imediat.

– Haide! Nu fi caraghiasă. E clar că te doare… Nu poți rămâne aici, adăugă el aruncând o privire spre turiștii care așteptau să treacă.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă în brațe și o duse până la stradă. După ce o lăsă jos, Alan îngenunche să-i palpeze locul care o durea.

– E fractură? întrebă mătușa Joan îngrijorată.

– Nu cred. Dar e mai bine să nu ne asumăm riscuri. Așteptați aici până mă duc să aduc mașina. Pe urmă mergem la spital.

– N-are rost, protestă Linda. Pot foarte bine să merg pe jos.

– Nici vorbă de așa ceva, replică el. Hotelul este la doi pași. Mă întorc în cinci minute.

Gânditoare, îl privi cum se îndepărta.

– Prinde-te cu brațul de umărul meu, îi propuse mătușa. Ce nenorocire, draga mea! Te doare rău?

– Nu… numai când mă sprijin pe picior. Sunt sigură că n-are nici un rost să ajungem la un doctor.

Totuși răsuflă ușurată când văzu Roverul lui Alan oprindu-se lângă trotuar. Fără o vorbă, el deschise ușa din spate a mașinii și o luă din nou în brațe ca s-o așeze pe bancheta din spate. Doamna Wilson se așeză alături de ea și mașina o luă din loc.

Spre marea ușurare a Lindei, doctorul dădu verdictul unei nefericite entorse.

– Îți trebuie vreo două zile de repaos total, o sfătui el după ce-i bandajă glezna. Și evită pentru un timp încălțămintea cu tocuri.

– În orice caz, cred că nici n-am să mă pot încălța…

După consultație, Alan insistă s-o ducă în brațe ca să nu se obosească.

– Doar n-am să te las să pleci în starea în care te afli acum. Mai întâi o să trecem pe la hotel să-mi iau valiza. Pe urmă o recuperăm și pe a ta și te conduc acasă la mătușa ta.

Ideea că depindea de el n-o încânta deloc… dar din păcate, n-avea de ales. Trebuia să se întoarcă neapărat la Londra ca să se țină de cuvânt față de doamna Benstead.

Joan insistă să le ofere sucuri de fructe și dispăru în bucătărie împreună cu Alan. De pe divanul salonului unde

el o lăsase, tânăra auzea râzând. De bună seamă, nici o femeie nu rezista farmecului lui!

Nu după mult timp, se întoarseră cu o tavă.

– Rămâi pe canapea, îi spuse Alan aducându-i un pahar. Asta o să te liniștească.

După un scurt interludiu, el hotărî că era timpul să plece.

– Avem un baston pe aici, își aminti deodată doamna Wilson. Îl folosea tata, uneori. Cred că e în pod. Mă duc să-l caut.

– Nu! N-are rost să-l cauți, protestă Linda.

Fără s-o asculte, mătușa ieși din cameră.

– De ce refuzi tot timpul când ți se oferă ceva? o întrebă Alan încruntat.

– Vreau să fiu independentă.

– Pentru ceilalți nu e deloc plăcut.

Linda simțea furia crescând în ea. Cum își permitea s-o critice?

– Să înțeleg că primești ajutorul aproapelui cu zâmbetul pe buze în orice împrejurări?

– Atunci când îmi convine, replică el rece.

Deși era furioasă, Linda se hotărî să nu-i răspundă; nu era momentul potrivit să se certe cu el. O tăcere apăsătoare se așternu între ei, și Alan se ridică să se uite pe fereastră.

– Ți-am adus și o pereche de pantofi fără toc, spuse Joan intrând în încăpere. Cred că ai să-i poți încălța dacă desfaci șireturile.

Ce bătrânică adorabilă! Se gândea absolut la tot.

– Am să ți-i trimit înapoi prin poștă, îi promise nepoata în timp ce însoțitorul ei îi ducea valiza la mașină.

– Nu mișca! strigă el în vreme ce Linda își săruta mătușa. Vin să te ajut!

Ah, nu! De data asta nu-l va mai lăsa!

– N-are rost, se răsti ea. Glezna mea e mult mai bine acum și cu bastonul pe care-l am, pot să mă descurc singură.

Ridicând din umeri, el deschise portiera din dreapta.

– Cum vrei…

Cu o expresie demnă, Linda porni înainte încercând să nu-și trădeze suferința pe care o îndura la fiecare pas.

După ce o ajută să ia loc, Alan îi mulțumi doamnei Wilson și se instală la volan.

Soarele era acum la orizont. Totul era atât de calm, atât de feeric… Tânăra nu se putu abține să nu răsufle ușurată. Cu un zâmbet în colțul gurii, Alan îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Pari în sfârșit liniștită, făcu el remarca după un timp.

– Seara asta e atât de minunată…

– Și nimerită pentru dragoste?

– Depinde de persoana în compania căreia te afli.

Brbatul râse malițios.

– Așa crezi?

El rămase tăcut câteva clipe.

– Spune-mi ceva despre tine. Mi se pare că ești secretară interimară. De cât timp?

Bucuroasă că poate să schimbe subiectul de discuție, ea se grăbi să răspundă.

– De trei ani. E o muncă interesantă. La început am avut multe deplasări în străinătate, care mi-au permis să vizitez Europa. Dar de când mi-am luat un apartament în Londra, nu mai accept posturi decât acasă.

El își concentra toată atenția asupra drumului. Chipul frumos, luminat de soarele care apunea, părea și mai bronzat.

– Nu părăsești Anglia?

– Nu de multe ori. Numai dacă cel pentru care lucrez îmi cere să fiu personal undeva.

– N-ai fost tentată niciodată să te stabilești undeva?

– Ba da, uneori… Dar țin prea mult la libertatea mea. Poate din cauza copilăriei. Mi-am pierdut tatăl foarte devreme. Cum mama era grav bolnavă, eu rămâneam la căpătâiul ei în timp ce prietenele mele se amuzau pe cine știe unde. Dar am iubit-o prea mult pe mama ca s-o las singură. Când a murit, am fost dezorientată și călătoriile m-au ajutat să trec peste chin și să pot întoarce pagina… Nu știu de ce-ți spun toate astea. E mult de când n-am mai vorbit despre ea…

El lăsă mâna dreaptă de pe volan și o așeză cu blândețe pe a ei.

– Te înțeleg. Și ai mei au divorțat când eram foarte mic. Mama și-a refăcut viața, dar rana din sufletul meu nu s-a închis niciodată.

Era greu să ți-l închipui nefericit, el care năruise atâtea inimi… aparent fără nici un regret.

– De asta nu te-ai însurat niciodată? întrebă Linda.

– Încă o aștept pe femeia vieții mele. Nu vreau să mă pripesc.

– Și dacă nu va veni?

– Am să rămân celibatar, răspunse amuzat.

– Nu te sperie asta?

– Nu… De ce? Dar dacă am să mă însor cu cineva, va fi pentru toată viața. Nu vrei și tu la fel?

– Bineînțeles!

Deodată, el izbucni în râs.

– Ce minune! Uite că suntem în sfârșit de acord cu ceva. Poate o să mă disprețuiești mai puțin…

– N-a fost niciodată cazul, replică Linda.

– Ah! Bine… Atunci ai un mod ciudat de a arăta oamenilor că-ți plac…

– N-am spus asta. De fapt, nu trezești în mine nici un sentiment deosebit.

– Atențiune, minuța mea Lindy Lou… Dragostea nu te anunță niciodată…

– Nu-ți face griji pentru mine… și nu-mi mai spune așa. Mă cheamă Linda.

Șoferul îi mai adresă un zâmbet fugar pentru că ajungeau pe șoseaua națională pe care era o circulație intensă la întoarcerea din week-end.

După un moment de tăcere, el începu să fredoneze o melodie melancolică. Intrigată, îl întrebă ce cânta.

– Tatăl meu, care era muzician, l-a compus înainte de a pleca. Vrei să cânt altceva?

– Nu… E foarte frumos.

– Bine! Ce-ți mai face piciorul? adăugă el după aceea.

– Mult mai bine. Îți mulțumesc.

Întunericul se lăsa peste câmpie. Numai farurile automobilelor luminau intermitent interiorul mașinii lor. Așezată pe locul ei, Linda se simțea foarte bine; se lăsă copleșită de somn.

Schimbarea zgomotului motorului o trezi un pic mai târziu. Tocmai intraseră pe un drum lateral.

– Unde mergem? întrebă puțin neliniștită.

– La un mic restaurant pe care îl știu pe aici. Este deschis duminică seara și se mănâncă foarte bine. Cum sunt un client vechi, proprietarul ne va găsi o masă, de bună seamă.

În ciuda ezitării de o clipă, ea nu protestă pentru că i se făcuse o foame de lup.

În cabana de lemn, cu mobilier în stil victorian, pereții tapisați cu roșu erau decorați cu gravuri pe tema Toulouse-Lautrec. Într-o ambianță plăcută, focul din cămin adăuga o ultimă notă de confort.

Patronul îi întâmpină zâmbitor.

– Pot să vă servesc în douăzeci de minute. Până atunci, nu vreți să luați un aperitiv?

Alan comandă un sherry pentru Linda și un suc de roșii pentru el.

– Mi-ar plăcea să beau un pahar cu vin la masă, dar cum sunt la volan, prefer să renunț la plăcerea asta.

– Îmi aduci aminte de Simon… dar cred că în situația asta el ar renunța imediat la alcool.

– Atunci acest Simon este un tânăr foarte rezonabil, spuse el pe un ton atât de batjocoritor încât ea nu putu să se abțină să nu-i ia apărarea.

– Nu-i atât de tânăr. Are douăzeci și cinci de ani.

– O vârstă canonică într-adevăr, comentă el amuzat. Și tu? Cred că ai douăzeci și doi.

– De unde știi?

El izbucni într-un hohot de râs răsunător și mai mulți clienți întoarseră capetele spre ei.

– Vai!… Lindy Lou, nu face mutra asta. Nimeni nu-ți trădează deliberat secretele… Robin mi-a spus întâmplător lucrul ăsta în ziua în care mi-a spus că vei fi domnișoară de onoare.

O prinse de mâna stângă și-i mângâie delicat degetele.

– Te măriți cu Simon?

– Da, răspunse femeia, hotărâtă să-i țină piept.

În fața privirii lui atente, simți slăbindu-i îndârjirea. Era neapărat nevoie să termine cu intimitatea care se crease între ei.

– La ce te gândești? îl întrebă încercând să schimbe subiectul discuției.

– Mă întrebam dacă o să mă inviți la nunta ta…

– Bănuiesc că dacă nu, o să-ți năruisc inima, îl ironiză ea.

– Poate…

Seriozitatea glasului său o făcu să freamăte. Îl privi drept în ochi cu speranța să citească în ei o sclipire poznașă însă expresia lui era serioasă. Dumnezeule! Avea oare să-i spună că inventase toată povestea asta? Dar avertismentul lui Nicky îi reveni în minte:“ Să nu ai încredere în el. Nu se gândește la altceva dec ât să le seducă pe femei înainte de a le părăsi. » Și sărutul pe care i-l furase în sacristie… fără măcar s-o cunoască… Nu! Omul ăsta era periculos. Trebuia să fie vigilentă.

– Atunci ar fi mai bine să nu ajungem acolo, îl sfătui ea.

– Ba da! Poți să ai încredere în mine…

– Și dacă nu te invit la petrecere?

– Doar n-o să-mi faci una ca asta, Lindy Lou, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu.

Un zâmbet lumină chipul lui Alan. În lumina difuză era și mai frumos.

– Bine! spuse el imediat. Ai ales? Îți recomand escalopul sau antricotul de vacă bordelez.

– Aș prefera pește; îmi place foarte mult șalăul, răspunse ea, foarte hotărâtă să nu-i urmeze sfaturile. Și aș prefera să ne întoarcem devreme astă-seară. Am multe lucruri de pregătit până mâine.

– Doar n-o să lucrezi în starea în care te afli?

– Trebuie s-o fac. Compania contează pe mine.

– Doctorul a spus că trebuie să te odihnești.

– Asta am să fac… când o să merg pe locul din spate al mașinii mele.

– Cum ai să te duci la birou? Doar nu poți să conduci.

– Mă duce Simon.

– Haide! Fii înțelegătoare… Rămâi acasă.

– Lasă-mă-n pace!

Linda regretă imediat cuvintele astea dar era prea târziu. Expresia lui Alan se înăspri imediat. Din fericire, patronul veni în clipa aceea să ia comanda și să le spună că puteau merge la masă.

Masa se desfășură într-o tăcere apăsătoare și Linda se simți ușurată când plecară de acolo. Însă cu toată graba de a ajunge acasă, ea se temea de clipa în care trebuia să-l părăsească. De ce o tulbura atât omul ăsta? Se dovedea arogant, vanitos… În orice caz nu se punea problema să-și ceară scuze față de el.

Ajunseră în sfârșit la Mill Hill și mașina opri în fața casei mari, în stil victorian, în care ea ocupa unul dintre cele șase apartamente. Hotărâtă să nu-l invite să urce, se întoarse spre el când opri motorul.

– Mulțumesc pentru totul.

Fără un cuvânt, Alan se aplecă spre ea și o luă în brațe. Înnebunită, încercă să se elibereze dar în zadar. Când bărbatul puse stăpânire pe buzele ei cu un sărut pătimaș, un frison delicios o străbătu. Amețită de aroma after-shave-ului său, cuprinsă de un vârtej de pasiune, femeia se abandonă îmbrățișării lui. Ar fi vrut ca această clipă să dureze o eternitate dar șoferul se se îndepărtă deodată de ea.

– Lasă-mă să-ți duc eu bagajele, Lindy Lou. Stai la ultimul etaj, nu-i așa?

Când tânăra ieși din mașină, el o aștepta deja la intrare.

– E bine? întrebă el.

Cu mâna tremurătoare, ea strânse mânerul bastonului. Ce-avea să se întâmple dacă intra la ea? Ar fi vrut atât de mult să-i simtă alături căldura trupului.

– Da. Lasă-mi bagajele la intrarea în hol. O să vină Simon să le ia.

– N-are rost să-l deranjezi. Mă ocup eu de asta.

Fără să-i lase timpul să reacționeze, bărbatul începu să urce scara. De data asta, nu mai era nici o speranță… Avea să se trezească singură cu el și urma să-i cadă în brațe.

Linda era abia la etajul doi când îl văzu coborând în fugă. Venea bineînțeles s-o ajute să urce… Dar, nu… Se mulțumi s-o mângâie pe obraz.

– Noapte bună, fetițo. Sper că mâine dimineață n-o să te mai doară glezna.

Bulversată, se lipi de balustradă ca să-l lase să treacă. De ce pleca atât de repede? Din adâncul sufletului, ar fi vrut să-l cheme înapoi… Nu, trebuia să-și păstreze sângele rece… Haide, își spuse în sinea ei, nu fi proastă. Omul ăsta nu este nimeni pentru tine. N-o să-l mai vezi niciodată și e mai bine așa…

Cu toate astea, toată seara, amintirea sărutului nu-i dădu pace. Niciodată nu cunoscuse o tulburare atât de plăcută. Dorea din toată inima să retrăiască momentul acela minunat de fericire.

Capitolul 3

Linda puse ceasul să sune devreme pentru dimineața următoare. Știa că din cauza entorsei pe care o avea, îi trebuia mai mult timp să se pregătească, și pentru nimic în lume nu vroia să întârzie. Cunoștea foarte bine exigențele lui Gerald Watson față de angajații săi și nu vroia să-l dezamăgească pentru că era unul dintre cei mai buni patroni de care avusese parte.

După ce-și făcu repede toaleta, luă micul dejun constând în câteva tartine cu dulceață și o cană cu lapte. Apoi se machie și se duse să bată la ușa lui Simon.

El îi deschise ușa după ceva timp. Cu părul vâlvoi, el încerca nervos să-și facă nodul la cravată.

– Oh! Lin, tu ești… Scuză-mă, nu sunt gata. M-am sculat foarte târziu… Ascultă, dacă ai nevoie de ceva servește-te singură. Eu n-am timp, spuse el întorcându-se în baie.

– Nu, nu. Nu despre asta e vorba… Am avut un mic accident în week-end-ul ăsta, spuse arătându-i glezna.

– Dumnezeule! Nici nu observasem. Scuză-mă, Lin, mă gândeam la altceva. Te doare? Ce s-a întâmplat?

– Am căzut pe o scară. E o nimica toată numai că nu pot să conduc mașina. Poți să mă duci până la Merylebone Road? Cred că ți-e în drum și în felul ăsta aș scăpa de un drum pe jos prelungit.

Privirea tânărului se umbri în spatele lentilelor groase.

– Știi bine că mi-ar face plăcere. Dar mașina mea este în pană.

– Ți-o împrumut pe a mea pe ziua de azi. Oricum n-am nevoie de ea.

– Mulțumesc… Dar mi-e teamă de aglomerație și că m-aș putea bloca într-un ambuteiaj. În plus sunt foarte grăbit, și m-aș descurca mai bine cu metroul. De ce nu iei un taxi?

Cum ar fi procedat Alan într-o asemenea situație? Niciodată n-ar fi refuzat s-o ajute… Bineînțeles, Simon avea circumstanțe atenuante din cauza miopiei lui, dar ar fi putut totuși să fie mai binevoitor.

– Da, ai dreptate, spuse Linda. Mulțumesc pentru sfat. Scuză-mă că te-am deranjat.

– Ei bine, pe diseară… Am putea merge la un mic restaurant grecesc despre care am aflat.

– Poate… Depinde de piciorul meu. Doctorul mi-a prescris repaus.

– Atunci vino să mâncăm la mine. O să fac o omletă. E specialitatea mea. Pe urmă, liniștiți, o să ascultăm câteva discuri. Am unul nou pe care mi-ar plăcea să-l asculți.

– Vedem noi, răspunse ea fără entuziasm. La revedere.

Linda cobora greu scara când cel cu care vorbise puțin mai devreme trecu grăbit pe lângă ea.

– O zi bună, Lin! îi lansă el peste umăr.

De la telefonul din hol, tânăra chemă un taxi. Era nouă și zece când acesta veni; era clar că avea să întârzie…

Începe rău, își spuse în sinea ei.

Jill Daw era la recepție când intră la « Marshall & Watson».

– Bună, Linda. Domnul Watson era îngrijorat de absența ta… Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? adăugă ea văzându-i bastonul și glezna bandajată.

– Am căzut. Nu-i nimic.

– Poți să te duci, directorul te așteaptă.

Când deschise ușa să intre, patronul pentru care lucra acum ridică ochii de pe hârtiile înșirate pe biroul mare din lemn de stejar. De îndată ce-o văzu, expresia feței i se schimbă.

– Sărmana de tine! Vino repede să te așezi… Ar fi trebuit să rămâi acasă… cu toate că nu știu cum ne-am putea descurca fără tine. Secretara interimară de săptămâna trecută nu ne-a fost deloc de folos.

Își trecu o mână prin păr.

– Nu, continuă el. Nu s-a descurcat deloc. A fost prima dată când a venit aici, și eu a trebuit să plec la Geneva. N-a putut nici să țină corespondența la zi. Sunt în continuare copleșit. Crezi c-ai face față?

– Bineînțeles! Nu-mi folosesc decât mâinile, spuse angajată zâmbind șiret. Mai greu a fost să ajung aici.

– Dac-aș fi știut, aș fi trimis pe cineva să te ia. O să fac treaba asta mâine.

Ziua se desfășură foarte bine. Toată lumea se dovedi foarte amabilă și o scuti de deplasările inutile. Absorbită de treaba pe care o făcea, nu simți nici o durere și piciorul ei era mult mai bine la sfârșitul programului.

– Suntem departe de a fi terminat, declară domnul Watson puțin înainte de ora cinci. Îmi pare rău pentru că mâine voi fi plecat. Ce-ar fi dac-aș îndrăzni să-ți cer să faci două ore suplimentare? Dar bănuiesc că te grăbești să te întorci acasă ca să te odihnești.

– Pot să rămân, dacă este nevoie.

– Ești foarte amabilă. Îmi faci un mare serviciu. Ca să-ți mulțumesc, te invit după aceea la cină. Așa n-o să mai trebuiască să mai gătești acasă.

Ce să facă? Simon avea s-o aștepte degeaba… Dar în definitiv, cu atât mai rău pentru el. Ar fi trebuit să fie mai amabil azi-dimineață…

– Cu plăcere, răspunse ea.

După ce se termină treaba, șeful o duse la un restaurant italienesc. Se auzea încet o muzică romantică. Lumina

difuză a lămpilor crea o ambianță plăcută, intimă. Șeful de sală îi așeză la o masă liniștită. Linda alese pentru început o salată de fructe de mare, apoi o deliciosă bucată de limbă la grătar.

Domnul Watson era un bărbat încântător, profund atașat de familie, în ciuda izolării sale. Ca de obicei, îi arătă fotografiile celor cinci nepoței. Spera ca unul dintre ei să ia locul atunci când se va retrage din afaceri.

În timp ce el vorbea, o pereche trecu pe lângă masa lor. Linda ridică ochii și deodată inima începu să-i bată mai repede. Silueta puternică a bărbatului ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

– Ce s-a întâmplat? se neliniști patronul. Ești palidă…

– Iertați-mă. Tocmai am văzut pe cineva pe care nu mă așteptam să-l găsesc aici.

– Sper că nu-i vorba despre prietenul tău, spuse șeful întorcându-se spre nou-veniți.

– Nu. Este o rudă prin alianță. Fratele lui vitreg tocmai s-a însurat cu verișoara mea… Dar nu-l cunosc bine.

În clipa aceea, Alan îi zări și se scuză imediat în fața însoțitoarei lui ca să vină s-o salute pe Linda.

– Ce-ți mai face piciorul? întrebă el.

– Mult mai bine, mulțumesc.

Când i-l prezentă pe domnul Watson, o expresie de surpriză se întipări pe chipul lui Alan… Of! El credea probabil că bătrânelul ăsta era viitorul ei soț… Trebuia neapărat să-l facă să înțeleagă cum stăteau lucrurile.

– Acum lucrez pentru domnul Watson. Cum a trebuit să rămânem peste program, dânsul a avut amabilitatea să mă invite la cină.

Linda înțelese că explicațiile ei nu făcuseră altceva decât să complice lucrurile. De bună seamă că Alan era mirat de graba cu care ea acceptase să fie invitată de un străin… Și pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-și facă o impresie proastă despre ea.

– Ne cunoaștem de multă vreme, se simți ea obligată să precizeze.

– O apreciez enorm pe domnișoara Gray, declară patronul ei. De altfel, sunt gata să-i ofer un post stabil.

Discuția mai dură câteva clipe, apoi Alan se întoarse la masa unde perechea lui parcă își pierdea răbdarea.

Înaltă și subțire, ea purta o rochiță cumpărată de bună seamă de la un magazin de lux. Fără să vrea, Linda simți o strângere de inimă; nu va putea niciodată să rivalizeze cu o cretură atât de magnifică…

Extrem de derutată, Linda trebui să facă eforturi serioase ca să urmărească discuția cu directorul ei. Când se ridicară în sfârșit să plece, Alan îi făcu un semn cu mâna înainte de a se întoarce din nou spre însoțitoarea sa.

Domnul Watson o conduse acasă cu Jaguarul lui și insistă s-o ajute să urce scările.

– Șoferul meu va trece mâine dimineață să te ia. Trebuie doar să-l aștepți.

După ce-i mulțumi pentru amabilitate, Linda îi spuse noapte bună. Apoi închise ușa și se duse la fereastră.

Nemișcată, contemplă îndelung sera din grădină, însă imaginea lui Alan nu-i dădea pace. Și când te gândești că fusese cu el cu o zi înainte… Dar acum știa genul de fete cu care se afișa în lume. Din fericire, fusese destul de tare ca să nu cedeze farmecului lui…

Când auzi un ciocănit în ușă, o copleși o speranță nebună. Dar nu era decât Simon.

– Ce s-a întâmplat? întrebă neliniștit.

– A trebuit să mai stau la birou.

– Cu siguranță că nu până acum.

Aruncă o privire la pendula din perete; era zece fără un sfert.

– Domnul Watson m-a invitat la restaurant.

– Trebuia să cinăm împreună… Vrei totuși să vii să ascultăm noul meu disc?

În picioare în cadrul ușii, parcă era un copil căruia nu i se dăduse desertul. Ce diferență față de Alan! Nici nu era înalt ca el, n-avea eleganța lui… Și când te gândești că, îmbrăcat cu pantalonii gri prea mari pentru el, cămașa cu carouri și tenișii albi, era de-a dreptul vrednic de milă.

Haide! Fii mai înțelegătoare, își spuse în sinea ei.

– E prea târziu. Mâine seară, dacă vrei.

– Imposibil. Am o întâlnire a cercetașilor.

– Atunci poimâine.

– De ce nu acum?

– Nu. Scuză-mă, Simon. Mă doare piciorul. Trebuie să mă odihnesc.

– Ai putea să stai pe canapea. O să-ți refac eu pansamentul. O să te simți mai bine.

În fața insistenței lui, Linda acceptă până la urmă și fu plăcut surprinsă de eficacitatea intervenției lui. Când îi mulțumi, chipul tânărului se lumină.

– Cursurile de salvator pe care le-am urmat îmi sunt de folos. O.K.! Acum o să pun discul.

Câteva clipe mai târziu, muzica nostalgică a unei simfonii de Brahms inundă încăperea. Linda se lăsă copleșită. Așezat în fața ei, Simon o privea fără să știe că ea zâmbea amintindu-și de altcineva.

– Văd că ți-a plăcut, spuse el la sfârșit. Eram sigur că așa se va întâmpla. Dacă vrei, mai ascultăm miercuri.

– Nu știu dacă am să pot, răspunse ea trezindu-se din reverie.

– Totuși, cu puțin timp înainte, chiar tu ai făcut propunerea asta.

– Da… dar poate voi fi nevoită să fac ore suplimentare la birou.

Nu era adevărat; rezolvaseră toate restanțele și acum, restul săptămânii avea să fie mult mai liniștit. Însă nu vroia să bată palma pentru o întâlnire cu Simon.

– Vom vedea… trase ea concluzia cu o mică grimasă punând piciorul în pământ.

– Mi-am recuperat mașina de la service când m-am întors de la serviciu. Pot să merg cu tine mâine dimineață.

El o observa neliniștit prin lentilele groase ale ochelarilor. Linda simțea trezindu-se în ea o simpatie față de vecinul ei. În definitiv, îl plăcea și pe el… cu toate că n-avea farmecul lui Alan.

– Simon, n-are rost să te deranjezi. Domnul Watson trimite pe cineva să mă ia.

– Azi-dimineață te-aș fi dus cu plăcere, dac-aș fi putut… Mă crezi, nu-i așa?

– Știu, Simon… Mulțumesc pentru bandaj. Mă simt mult mai bine acum.

El o luă în brațe și buzele lui le întâlniră pe ale ei dar sărutul o lăsă rece. Simon nu făcu nimic când ea încercă să se i desprindă din brațe.

– Noapte bună, spuse Linda când el deschise ușa.

– Aș dormi mai bine dacă n-aș fi singur, murmură el.

Stânjenită, se făcu că nu-l aude.

Restul săptămânii se scurse fără nici un incident. Linda s-a dus de două ori la Simon ca să asculte discul și el s-a ocupat în schimb de glezna vecinei lui. Sâmbătă, putea să meargă fără baston, dar el o sfătui să mai păstreze bandajul câteva zile.

Luni, domnul Watson o anunță că secretara lui spera să se întoarcă la lucru cât de curând.

– Prefer să-ți spun din timp. Vrei să vorbesc cu cei de la agenția ta?

În ciuda dezamăgirii că trebuia să părăsească un post atât de bun, știa că, pentru a fi interimară, trebuia să se acomodeze cu ceea ce i se oferea.

– Nu. O să am eu grijă de asta. Trebuie s-o văd pe doamna Benstead.

– Du-te mâine dimineață înainte să vii aici. Șoferul meu te va conduce acolo.

– N-are rost să vă mai deranjați. M-am vindecat.

El își așează stiloul pe birou și o privi părintește.

– Profită de tot ce poți cât lucrezi la mine…

Marți, era o vreme splendidă. Doamna Benstead o primi cu căldură. Mică și firavă, ea ascundea sub o alură feminină un temperament de om de afaceri.

– Te felicit pentru conștiinciozitate profesională, declară șefa aflându-i peripețiile. Pentru săptămâna viitoare, am să-ți găsesc un loc fără probleme. Dar cum vreau să te păstrez în rezervă pentru cei mai buni clienți, prefer să mai aștept un pic. Am să-ți telefonez de la „Marshall & Watson", să zicem… vineri.

– Foarte bine.

La sfârșitul programului, patronul o invită din nou, însă de data asta Linda îl refuză pretextând o obligație. În ciudă protestelor tinerei, șeful o trimise acasă cu șoferul lui.

Era acasă de mai bine de o jumătate de oră când cineva bătu la ușă. Cu siguranță era Simon…

– Intră!

Stupefiată, îl văzu pe Alan intrând în cameră.

– Nu verifici niciodată cine este înainte de a-i lăsa să intre în casă? o întrebă, surprins.

– Nu… atunci când aștept pe cineva.

– Se pare că nu sunt eu acela. Dacă te deranjez, plec.

Din cauza surprizei, inima Lindei bătea tare, gata să-i spargă pieptul. Ar fi fost bine ca el să nu-i remarce tulburarea.

– Nu, nu… Vroiai să mă vezi?

Alan închise ușa în urma lui și deodată prezența lui virilă parcă umplu camera. Se apropie încet de ea.

– Da, ca să-ți dau asta… Cu rana ta, am crezut că asta ar putea să-ți remonteze moralul.

Îi întinse o cutie enormă cu bomboane de ciocolată cu nucă, legată cu o fundă aurie.

– Ah! Mulțumesc, mormăi ea. Vrei o cafea? Tocmai mă pregăteam să fac una.

– Mi-ar face plăcere.

– Să știi că n-ar trebui să primesc cadoul; piciorul meu e refăcut. Bandajul nu prea mai este de folos dar Simon m-a sfătuit să-l mai țin câteva zile.

Nou-venitul se așeză pe canapea și își întinse picioarele înainte.

– Ah, bine… E medic?

– Nu, dar are noțiuni de prim ajutor.

– Și asta face din el un expert?

Tonul ironic din glasul lui o făcu să-i ia apărarea vecinului.

– E mai mult decât nimic.

Alan izbucni în râs.

– Ce-i cu privirea asta de ucigașă? N-a fost decât o întrebare.

Profund iritată de atitudinea lui, gazda se grăbi să dispară în bucătărie. Când se întoarse în salon, îl găsi răsfoind o revistă de modă pe care o luase de pe masa joasă.

– Îmi vine greu să mi te închipui într-un asemenea gen de ținută, spuse el detașat.

Evident, ceea ce vedea în revista la care se uita s-ar fi potrivit de minune pe creatura care-l însoțise câteva seri înainte… De ce o compara cu ea?

– Sunt perfecte pentru cele care și le pot permite.

– Poate… dar sunt și femei care n-au nevoie de așa ceva ca să seducă.

Își bătea joc de ea? Nu, părea serios. Luată pe nepregătite, Linda puse pe măsuță farfuria cu biscuiți pe care o avea în mână și părăsi din nou încăperea. De ce o tulbura atât de mult? În prezența lui, trebuia întotdeauna să fie atentă…

La întoarcere, îl găsi în picioare, în fața ferestrei. Era cu spatele și-i remarcă perfecțiunea costumului « Armani ».

– Profiți de multe ori de grădina asta? se interesă intrusul.

– Nu, răspunse gazda așezându-se ca să umple cești le de porțelan. Cei care locuiesc la parter se ocupă de ea și nu avem de ce a ne plânge… Vrei puțin lapte?

Bărbatul se întoarse spre ea. Silueta lui, aureolată de ultimele raze ale soarelui, se decupa în contre-jour.

– Ar trebui să știi. Am băut deja cafeaua împreună după masa de la Bristol.

– Doar nu-ți închipui că-mi amintesc gusturile tuturor celor pe care-i cunosc!

– Ai putea încerca să le reții pe ale celor mai apropiați.

– Asta și fac! replică ea rece.

– M-ai avut…

Cu un zâmbet în colțul gurii, se instală o clipă alături de ea. Linda îl privi în tăcere; ce bărbat frumos! Ce bine-ar fi fost dac-ar fi avut gentileațea lui Simon… Dar nu… ansamblul personalității lui făcea din el o ființă excepțională.

De ce așteptase o săptămână înainte să întrebe de ea? Dacă într-adevăr ar fi interesat-o, ar fi arătat asta mai înainte… Însă ea fusese mai multe seri la Simon. Poate o sunase atunci? La gândul ăsta, o copleși un val de regret.

Deodată, văzu că se uita la glezna ei… și ea încă purta vechile sandalele ale mătușii.

– Umflătura a dispărut, constată el. Ești în stare să ieși afară?

– Bineînțeles. De altfel, adu-ți aminte, acum câteva zile…

Imediat îi păru rău de cuvintele pe care le rostise.

– Ah, da! exclamă el după un moment de surprindere. Seara la restaurant cu patronul tău… Dar stăteai jos. Nu, de data asta te invit la un cocteil la care trebuie să asist foarte de aproape.

Era pe punctul să accepte, dar amintirea încântătoarei creaturi cu care îl văzuse îi reveni deodată în minte și se răzgândi.

– De ce nu te duci acolo cu frumoasa ta prietenă?

El o privi îndelung, cu un zâmbet în colțul gurii.

– Ești geloasă cumva?

– Nicidecum, replică furioasă. Ești liber să te afișezi cu cine vrei.

– Chiar așa. De aia te rog să mă însoțești la recepția asta.

– N-am să fiu elegantă ca doamna aceea…

El puse ceașca jos cu o mișcare repezită.

– La naiba… De ce nu-mi răspunzi? Vii sau nu?

Linda ezită. Se temea că n-o să fie la înălțime. Toate relațiile lui trebuia să aibă gusturi de lux și asemenea persoane erau nemiloase față de cele mai puțin înstărite… În plus bandajul n-ar fi pus lucrurile la punct.

– Când este?

– Mâine… Vei putea sta jos, dacă te deranjază ceva.

Ce să facă? Dacă rămânea în colțul ei, urma să fie ținută în afara conversațiilor… La un cocteil era interesant să te plimbi printre oameni.

– Atunci, ce hotărăști? insistă el după câteva clipe.

Tentația era prea mare. Cum să lase să-i scape această ocazie unică de a intra într-un mediu pe care nu-l cunoștea?

– Poți conta pe mine, făcu ea. Asta dacă nu te stânjenește să fii însoțit de o handicapată…

Alan întinse mâna și o mângâie cu blândețe pe obraz.

– Slăbiciunea trezește în mine un instinct de protecție… Am să trec să te iau la ora șapte. Ai timp destul ca să te pregătești?

Atingerea degetelor lui trezi în Linda un foc mistuitor. Încercă din toate puterile să stăpânească dorința care o cuprindea. În disperare de cauză, tânăra se ridică brusc. Era o invitație tacită de a pleca. El înțelese, și imediat făcu același lucru.

– Pe mâine seară, șopti el.

Era foarte aproape de ea… Dacă o lua acum în brațe, n-ar fi putut să-i reziste… Și pentru nimic în lume nu vroia să-i dea satisfacția să constate încă o dată eficacitatea farmecului său…

– Pe mâine, șușoti și ea abia auzit.

Bărbatul se duse la ușă și se întoarse spre ea în momentul în care s-o deschidă.

– Trebuie întotdeauna să știi ce vrei, Lindy Lou, și să nu dai niciodată înapoi ca să obții.

În clipa următoare, plecase. Parfumul after-shave-ului său mai plutea încă în încăpere. Teribil de confuză, tânăra femeie se duse și se așeză pe canapea. Se înșelase sau avusese dreptate să accepte această invitație?

Capitolul 4

La cinci fix, Linda era gata de plecare.

– Ai o întâlnire importantă astă-seară? o întrebă domnul Watson, surprins.

Toată după-amiaza, abia reușise să-și stăpânească neastâmpărul.

– Sunt invitată la un cocteil monden, răspunse, încântată.

Bărbatul puse imediat mâna pe telefon și sună la garaj.

– Atunci trebuie să te întorci repede acasă ca să ai timp să te pregătești… Știu cum sunt femeile mele în asemenea situații!

– N-are rost să vă deranjați șoferul. Pot foarte bine să merg cu metroul.

– Nici nu se pune problema! O să te însoțească până termin eu ce am de făcut. O seară plăcută! Meriți să te distrezi puțin.

Ajunsă acasă după o jumătate de oră, Linda se spălă pe cap înainte de a face o baie parfumată. Apoi își pieptănă îndelung magnificul păr brun înainte de a se machia discret.

Îmbrăcată cu halatul de baie așteptând să i se usuce oja de pe unghii, auzi bătându-se la ușă. Speriată, aruncă o privire la pendula de pe perete… De ce venea Alan atât de devreme?

Dar îl văzu pe Simon apărând în cadrul ușii.

– Nu mi-ai spus că te pregătești să ieși, spuse el surprins. Vroiam să-ți propun să-ți petreci seara la mine.

– Mă duc la o recepție.

Se simțea teribil de vinovată; ar fi trebuit să-i spună și lui mai devreme… N-o făcuse, de teamă că ar fi trebuit să dea explicații.

– Ai un partener? întrebă el, vizibil dezamăgit.

– Da, Alan…

Numai rostirea numelui acesta o făcea să se înfioare.

– Adu-ți aminte, ți-am vorbit despre el. A fost cavalerul de onoare la nunta lui Nicky. Căuta pe cineva care să-l însoțească și s-a gândit la mine.

– Înțeleg… La ce oră trebuie să vină?

– La șapte.

El ezită să iasă.

– Vrei să-țI dau o cafea? Avem destul timp.

De ce n-o lăsa în pace?

– Nu, mulțumesc Simon. E frumos din parte ta dar nu sunt gata. Trebuie să mă grăbesc.

El întârzia în pragul ușii.

– O să ne vedem mâine, propuse ea în cele din urmă. Dar acum trebuie să mă scuzi… Sunt grăbită.

– Da, bineînțeles, spuse el morocănos.

Când vecinul plecă în sfârșit, cuvintele lui Alan îi reveniră în minte:“ Trebuie întotdeauna să știi ce vrei și să nu dai înapoi de la nimic ca să obții.“ Ce diferență față de nehotărârea lui Simon… dar de asemenea ce hotărâre rece! Genul ăsta de indivizi nu ținea seama de sentimentele celor din jur.

Când veni Alan, exact la șapte și jumătate, ei i se tăie răsuflarea. Era și mai frumos ca de obicei. Cămașa neagră pe sub costumul alb îi punea de minune în valoare cenușiul-verzui al ochilor. Nou-venitul privi îndelung silueta subțire a tinerei care-l aștepta și o sclipire aprobatoare îi lumină chipul.

– Ești încântătoare, făcu el.

Linda simțea o imensă satisfacție. Purta ținuta cea mai luxoasă pe care o avea: o rochie a cărei țesătură verde se mula pe sânii mici dar fermi înainte de a se strânge pe talie și a cărei jupă largă atrăgea atenția asupra picioarelor fine. Ar fi vrut de asemenea să-și ia niște sandale fanteziste dar, foarte cumpătată, alesese unele negre, fără toc.

– Mulțumesc, răspunse ea.

El intră în salon foarte sigur pe el și îi întinse o cutie cu câteva orhidee mov.

– Sunt magnifice! exclamă femeia scoțându-le delicat din ambalajul lor.

– La fel ca tine…

Alan se apropie și îi luă încet florile din mână ca să i le prindă pe rochie.

– Pot să-mi permit să fac asta? murmură el.

În momentul în care îi prindea florile cu clame, degetele lui o mângâiară pe pielea goală de sub țesătura corsajului, trezindu-i o vagă dorință. Era mai bine ca el să nu-și dea seama de tulburarea pe care i-o provoca… Parfumul lui îi amintea Lindei sărutul pasional din mașină. În adâncul sufletului și-ar fi dorit s-o strângă în brațe… Dar el se mulțumi să facă un pas înapoi ca să vadă efectul obținut cu orhideele și ea încercă o vie decepție.

– Ești una dintre puținele persoane care arată foarte bine îmbrăcate cu verde.

Foarte bucuroasă de acest compliment, tânăra își luă mantoul de vară asortat. Alan lăsă ochii în jos să-i vadă piciorul cu probleme.

– De ce ți-ai dat jos bandajul?

– Trebuia, altfel nu m-aș fi putut încălța cu ce am acum… Doar nu era să vin cu espadrilele pe care le-am purtat câteva zile.

– Femeie, numele tău este vanitate! comentă el râzând.

Însă deodată expresia lui deveni serioasă.

– Promite-mi c-o să-mi spui de îndată ce-o să simți că te doare. Am să te iau de acolo imediat.

– Nu-ți face griji… Ei bine, să mergem!

Se pregătea să deschidă ușa dar el o opri.

– Nu imediat… Mai întâi trebuie să-ți mărturisesc ceva.

– Să-mi mărturisești? repetă ea, stupefiată.

Avea să-i spună că acest cocteil nu era decât rodul imaginației lui? Nu… era imposibil.

– Nu e nici o reuniune astă-seară?

– Mă crezi capabil să te mint?

O privea fix, cu ochii pe jumătate închiși.

– Da… sau poate nu. Nu te cunosc destul de bine, răspunse femeia încercând să-și ascundă încurcătura în care se afla.

-Trebuie să îndreptăm lucrul ăsta…

În ciuda aparentei liniști din glasul lui, simți totuși că era ceva cu el; era mai puțin sigur ca de obicei.

– Așează-te o clipă, adăugă el arătându-i canapeaua. Și nu mai fi așa de speriată. Vreau doar să-ți spun ceva.

Ea se conformă.

– Ei, bine! Ce-ai să-mi spui?

– Așa cum ai ghicit, este vorba despre recepție… Pentru mine are o importanță capitală. De fapt, acolo se joacă viitorul meu; domnul J.P. Jenson este cel care o organizează.

De ce îi era atât de familiar numele ăsta? Ah, da! Îl văzuse pe antetul unei scrisori când lucra la West End.

– Are vreo legătură cu « Societatea Jenson »?

– Cunoști grupul ăsta?

– Ca toată lumea… Știu că au pus mâna pe un mare număr de societăți comerciale din lumea întreagă.

Alan izbucni în râs.

– Exagerezi puțin, dar nu ești departe de adevăr… Or J.P. este în fruntea acestei companii și, cu toate că are atâta succes în afaceri, este profund atașat de familia lui. După

părerea lui, fiecare angajat trebuie să aibă o soție care să-l susțină moral. În ochii lui, fericirea este condiția esențială a unei munci fructuoase.

– Și atunci? întrebă Linda.

Chiar că nu-și dădea seama unde vroia să ajungă.

– După cum știi, am cerut cu insistență un post în direcția generală a uneia dintre filiale. Se pare că a reținut două candidaturi, dintre care una este a mea. Va face alegerea definitivă după cocteilul ăsta; el crede că dezinvoltura în societate este o calitate primordială într-o asemenea poziție.

– Și ți-e teamă să nu te fac de rușine?

Îi părea rău că o invitase?

– Bineînțeles că nu!

– Atunci, nu înțeleg.

– Îți cer să colaborezi cu mine… astă-seară, spuse el scoțând o cutie mică din buzunar. Ar trebui să porți asta.

Linda luă cutiuța și o deschise; pe o pernuță de mătase albă, strălucea cel mai frumos inel pe care-l văzuse vreodată. Ametistul din centru, de un violet adânc, era înconjurat de perle minuscule.

– Ah, nu! protestă femeia… Mi-ar fi prea teamă să nu-l pierd…

– Trebuie… Vreau să-l pui…

– Dar de ce?

– Am să-ți explic mai târziu, spuse el strecurându-i inelul pe degetul de la mâna stângă.

– Nu… la degetul ăla. Se va crede că suntem logodiți.

El o strânse de mână ca să nu-l poate scoate.

– Tocmai de asta… J.P. preferă funcționarii însurați. De asta te duc acolo; vrea să te cunoască.

Tânăra își simți obrajii înroșindu-se. Atingerea mâinii lui îi sporea tulburarea.

– Dar… dar e ridicol…

– Ascultă, Linda… Vreau neapărat postul, și asta e singura posibilitate să-l obțin.

– Dar nu e cinstit.

– Vrei să oficializăm această legătură? propuse bărbatul, cu un zâmbet poznaș care o bulversă și mai mult.

Măcar de-ar fi vorbit serios! Dar știa foarte bine că dacă accepta, el avea să găsească urgent un mjloc să se debaraseze de ea de îndată ce nu-i va mai fi de folos.

– Nicidecum, replică femeia. N-am să mă mărit decât cu un bărbat pe care-l iubesc…

– Simon, de exemplu?

De ce spunea numele ăsta? Ah, da… vorbiseră despre el într-o zi.

– N-are rost să mai deschidem discuția.

– N-are nici o importanță, în definitiv… Fă asta pentru mine.

Nu fusese deloc cinstit; dacă i-ar fi spus de la început cum stăteau lucrurile, n-ar fi acceptat niciodată. Dar cum să-l refuze acum? Cum să renunțe la această seară minunată, la care se gândise toată ziua?

Și pe urmă, mai era și Simon… Dacă l-ar fi văzut pe Alan plecând singur, ar fi venit imediat s-o consoleze. Pentru nimic în lume nu vroia să-i accepte compasiunea.

– Te-ai gândit la viitor? Va trebui să găsești o explicație pentru dispariția mea.

– Este problema mea și am rezolvat altele și mai grele. Din partea ta, mulțumește-te să profiți de șansa care ți se oferă să-i vezi pe unii dintre oamenii cei mai puternici din lume.

– Domnul Jenson nu va fi uimit de mărimea acestui inel de logodnă? întrebă tânăra femeie.

– Ai fi preferat un diamant?

– Bineînțeles că nu! Ar fi o prostie… În orice caz, sunt sigură că vei găsi o explicație plauzibilă, în caz că este nevoie.

Alan se ridică și o trase încet spre el. În ochi îi sclipea amuzamentul dar și dorința. De frică să nu-și dea seama de flacăra care o devora și pe ea, Linda întoarse capul.

– Este prea cald ca să-ți pui asta, spuse el luându-i mantoul. Dar e mai bine să-l luăm, pentru cazul în care se răcorește.

Acolo era deja multă lume când ajunseră la restaurant.

– Pe aici! spuse Alan pe hol antrenând-o pe Linda spre o scară pe dreapta.

Pe un palier mare luminat de un enorm candelabru de cristal, J.P. Jenson și soția îșI întâmpinau invitații. Era un bărbat grăsuț și jovial, îmbrăcat cu un smoching alb. Cu un trabuc în mână, el găsea câte un cuvânt amabil pentru fiecare dintre angajații lui. Avea vreo șaizeci de ani, însă faptul că era împlinit îl făcea să pară a avea mai mult.

Soția lui era și ea grăsuță. Cu rochia ei înflorată, te făcea să te gândești mai degrabă la o bunicuță adorabilă decât la soția unui industriaș bogat.

J.P. strânse hotărât mâna tinerei femei.

– Atunci, tu ești Linda…, începu el fără să-l mai lase pe Alan să facă prezentările. Încântat să te cunosc.

Doamna Jenson îi promise să stea de vorbă cu ea de îndată ce va avea timp. Linda acceptă cu plăcere, dar îi era foarte rușine să înșele o persoană atât de fermecătoare.

Odată ajunși în sală, Alan luă de pe o tavă două pahare cu vin alb și-i oferi unul însoțitoarei lui.

– Pentru succesul din această seară, toastă el, cu un zâmbet în colțul gurii.

Linda bău o înghițitură înainte de a arunca o privire în jur. Toți participanții la acest eveniment monden erau îmbrăcați după ultima modă.

Dumnezeule! Rochia ei trebuia să fie singura care nu fusese cumpărată de la un magazin de lux… dar cu atât mai rău. Hotărâtă să-și reprezinte cu cinste cavalerul, își ridică cu mândrie fruntea.

Foarte în largul lui, Alan mergea de la un grup la altul. Vorbea despre Uniunea Europeană cu o pereche de vârstnici când lui i se adresă o voce de gheață.

– Deci te-ai hotărât totuși să vii. Recunosc că începeam să mă îndoiesc despre existența soției tale… Aproape pierdusem speranța că am s-o întâlnesc într-o zi…

Linda se întoarse și recunoscu imediat creatura încântătoare de la restaurant. Privirea ei de oțel îi studia ținuta cu o expresie disprețuitoare. Era clar că încerca s-o facă să se simtă stânjenită.

În fața acestei agresivități fățișe, Linda se hotărî să nu dezarmeze și, ca o îndrăgostită, își strecură mâna pe sub brațul lui Alan.

– Nu cred că o cunosc pe această… doamnă. Vrei să mi-o prezinți, dragul meu?

Amuzat, el îi strânse puțin mâna cu un gest discret cu cotul. De ce se purta așa? Păruse atât de atrasă de fata asta acum câteva zile. Dar… ce dacă? era atât de fericită să-l simtă complice…

Totuși, triumful ei fu de scurtă durată.

– De bună seamă, răspunse el detașat. Ți-o prezint pe Roma Jenson.

Rivala sa izbucni într-un râs sfidător.

– Soția ta pare bulversată, Alan… Nu i-ai vorbit niciodată despre mine? Sper că n-a auzit bârfeli pe seama noastră…

Mușchii lui Alan se încordară imediat, dar reuși să-și păstreze calmul.

– Poate am omis să-i vorbesc despre tine…

– Lucrul ăsta m-ar surprinde… ținând seama de situația tatălui meu. Nu uita că este directorul companiei, adăugă ea malițioasă.

Exclusă din conversație, Linda o privi îndelung, atent, pe creatura roșcată, cu rochia neagră mulată, admiră perfecțiunea colierului de perle, conturul sever al buzelor… Făcea parte dintre fostele cuceriri ale lui Alan? Dacă așa stăteau lucrurile, bineînțeles că n-ar accepta înfrângerea fără să reacționeze.

– Da… îmi aduc perfect aminte, spuse ea dintr-o dată. A adus vorba de tine o dată… Scuză-mă, uitasem.

Cealaltă îi aruncă o privire cinică.

– Cred că încearcă să te acopere, Alan… Este chiar fermecătoare.

El îi luă imediat apărarea.

– Așa e felul ei… Are totdeauna foarte mult tact.

Roma continua să-și privească fix interlocutoarea.

– Am impresia că te-am mai văzut undeva, spuse ea. Dar nu pot să-mi dau seama unde… poate la Paris… sau la Roma?

Exasperată de manierele ei, Linda se hotărî să intre în jocul ei.

– E posibil, răspunse ea detașată. Am fost acolo.

– Chiar așa?

O sclipire de interes lumina fața bogatei moștenitoare, dar un tânăr se apropie s-o salute, și în clipa aceea n-o mai interesă conversația ca să se ducă să-l întâlnească.

– De ce-ai inventat asta? mormăi Alan. Mai devreme sau mai târziu, va afla adevărul…

Linda se îndepărtă imediat de lângă el.

– Spre deosebire de tine, nu sunt obișnuită să mint, replică ea. Ceea ce i-am spus este realitatea. Ție, din contră, parcă-ți place să minți pe toată lumea… De ce nu mi-ai vorbit despre ea înainte de a veni aici? Dacă își anunță tatăl că suntem căsătoriți, ești pierdut…

Acum, erau singuri într-un colț al sălii mari.

– Știe deja, îi mărturisi el. De ce crezi că porți inelul ăsta enorm?

Împietrită de spaimă, Linda privi îndelung inelul până să-și vină în fire.

– Erai la curent? întrebă, furioasă.

– Da, murmură el sigur pe sine. Știi că furia te face să fii și mai frumoasă?

– N-are rost să mă flatezi! i-o reteză ea. N-aveai dreptul să mă aduci aici sub pretextul ăsta.

– Din moment ce ai acceptat să joci rolul logodnicei mele, nu văd de ce te simți deranjată…

– Este ușor să rupi o logodnă, dar nu o căsătorie! Cum o să-i explici domnului Jenson lipsa mea în continuare?

Cu un zâmbet în colțul buzelor, el luă un pahar cu vin pe care i-l oferise o chelneriță.

– Nici nu m-am gândit la asta… La urma urmei, poate te hotărăști să rămâi cu mine… caz în care nu mai este nici o problemă.

– Nicidecum! De altfel, vreau să plec imediat. Jocul ăsta a durat destul.

– Nu pot, din păcate! Să te conduc… Doamna Jenson vine spre noi. Pot să contez pe tine, nu? Până la urmă, adu-ți aminte că suntem în aceeași găleată… dacă află adevărul, o să-ți pierzi și tu demnitatea.

Ce să facă în fața unei asemenea imprudențe? Linda se întoarse puțin, încercând să-și recapete calmul.

– Iată-te în sfârșit, draga mea, spuse gazda, care era la câțiva pași de ei. Te-am căutat peste tot… Din fericire, Roma mi-a spus unde sunteți. Vreți să ne așezăm o clipă? Cocteilul ăsta mă face să mă doară picioarele.

– I-ar face bine și Lindei. Abia s-a însănătoșit după ce a avut o entorsă.

– Biata de tine… Te doare?

– Nu, acum e mai bine, mulțumesc.

-Din cochetărie și-a dat bandajul jos astă-seară, precizează companionul ei. Vreți să beți ceva, doamnă Jenson?

– Cu mare plăcere… aș prefera un suc de fructe, răspunse ea instalându-se pe canapea.

Bătu cu palma pe locul de lângă ea ca s-o invite pe Linda să facă la fel.

– Atunci, vorbește-mi un pic despre tine. De când locuiești la Londra?

Copleșită de remușcări, Linda ar fi vrut să-i spună tot adevărul. Dar nu se putea așa ceva; o confesiune ar nărui cariera lui Alan și ar face-o pe femeia asta să se simtă foarte

stânjenită… În disperare de cauză, tânăra se hotărî să vorbească numai despre trecut, ca să nu mintă. I-ar fi fost rușine să abuzeze de o persoană atât de adorabilă. Se simți ușurată la sfârșitul discuției.

Cu un efort supraomenesc, reuși să-și păstreze zâmbetul de circumstanță tot timpul recepției. Dar abia așezată alături de Alan în mașină, se grăbi să-și scoată inelul din deget și să i-l înmâneze cu un gest hotărât.

– Lasă-mă la colțul străzii, îi ordonă ea. O să iau un taxi.

– Fii înțelegătoare… O să aștepți ore întregi, dacă cumva o să treacă unul pe aici… Și nu mai face mutra asta! Nu-ți stă bine deloc…

– Ești persoana cea mai josnică pe care o cunosc, răspunse, furioasă. Nu te dai înapoi de a nimic ca să ajungi la ce-ți propui?

– Șansa le zâmbește celor care îndrăznesc, spuse el ridicând din umeri.

– Și oamenilor cinstiți… Nu-mi dau seama unde o să ajungi în felul ăsta.

Concentrat asupra drumului, șoferul privea drept înainte. Degetele lui subțiri alunecau fără efort pe volan.

– De fapt, totul s-a petrecut din întâmplare. Eu nu am nici un amestec în asta.

– Doar nu-ți închipui c-am să te cred?

– Totuși, ăsta-i adevărul. Ah! Recunosc că este puțin din vina mea.

– Ce miracol! Recunoști că ești vinovat într-o oarecare măsură?

El semnaliză dreapta și opri mașina la marginea trotuarului.

– Poate ar fi trebuit să te pun în temă de la bun început, începu el întrerupând contactul. Însă am crezut că nu vei fi de acord…

– Ai fi avut perfectă dreptate! Nu m-aș fi amestecat niciodată într-o asemenea poveste dacă aș fi știut despre ce e vorba.

– Da… de asta am procedat așa cum am făcut-o. Vreau neapărat să obțin postul ăsta.

– Dacă nu corespunzi cerințelor, înseamnă că nu-l meriți.

Nervoasă, femeia încercă să deschidă ușa dar el o prinse de mână.

– Nu vrei să mă asculți? strigă el, furios. Numai sfinții n-au ce să-și reproșeze în viață. Am vrut să mă folosesc de Roma Jenson ca să fiu prezentat tatălui ei. Eram sigur că nu exista nici un risc; ea este la al treilea divorț și face colecție de legături amoroase… Dar s-a îndrăgostit de mine și am fost prins în propria cursă. Trebuia să mă însor cu ea sau să renunț le slujba asta.

– Alegerea totuși nu era grea deloc. Ar fi trebuit fără îndoială să joci pentru un timp rolul soțului perfect, cât ar fi fost nevoie.

Ea îi simți pumnii încordându-se.

– Să nu mai spui niciodată o asemenea prostie.

– Mă doare…

El slăbi strânsoarea.

– N-am terminat, continuă Alan. Pentru a ieși cu fața curată, am inventat povestea pe care o cunoști. Știu că-i o prostie, dar ăsta a fost singurul lucru care mi-a trecut prin cap… Nu mi-am închipui că o să-i povestească totul tatălui ei și că el va vrea să te cunoască.

– Tu ai căutat-o… Din partea mea, refuz să înșel niște oameni atât de drăguți. Nu vreau să-i mai văd.

– Adevărat? Poate asta o să te facă să te răzgândești.

O cuprinse cu brațele și o trase la piept. Femeia încercă să se întoarcă, dar el nu-i lăsă timpul s-o facă. Puse stăpânire pe buzele ei cu un sărut exigent. Degeaba se împotrivi, pentru că el o ținu așa până ce îi răspunse cu aceeași ardoare. În ciuda dorinței de a rămâne de gheață, ea nu putu să reziste valului de dorință care o cuprinse.

Ametită, se agăță de el. Degetele ei se strecurară prin părul lui și se lăsă în voia magiei momentului. Nu mai exista nimic altceva decât căldura trupurilor lor înlănțuite.

Când se îndepărtă de ea, Linda se lăsă să cadă pe spătarul scaunului. Inima îi bătea tare, gata să-i pieptul.

– Preferi să rezolvăm problema căsătorindu-te cu mine? o întrebă Alan după ce se uită un timp la ea.

Deodată, ea își veni în fire. Câtă aroganță! Trebuia să fugă… imediat. Dacă o mai săruta o dată, ar fi fost pierdută.

– Niciodată! Ești ființa cea mai detestabilă și mai vanituoasă pe care am întâlnit-o vreodată. Te urăsc!

Cu un gest brusc, deschise ușa și ieși afară înainte ca el să aibă timp să reacționeze.

– Întoarce-te ,Linda!

Prea furioasă ca să-l asculte, începu să fugă. Dar auzi pași grăbiți în urma ei… O urmărea… Putea să scape? Alerga mai repede ca ea și câștigase ceva teren când zări un taxi. Disperată, îi făcu semn să se oprească și urcă înainte ca mașina să oprească.

– Pornește… repede! îi ordonă grăbită șoferului.

Șoferul aruncă o privire spre Alan apăsând pe accelerator.

– Nu vă lasă în pace, domnișoară?

– Nu… acum e bine, răspunse ea înainte de a-i da adresa.

Nemișcat pe trotuar, Alan o privea cum se îndepărta. Când îl văzu pe lunetă, părea atât de solitar încât fu cuprinsă de de o dorință irațională să se ducă la el. Alungă furioasă această duioșie deplasată față de un individ fără scrupule. Puțin îi păsa de sentimentele pe care le trezea în ea… Pentru el conta numai cariera lui.

Rezemată de spătarul banchetei din spate a taxiului, tânăra femeie își stăpâni lacrimile care stăteau să-i apară în ochi. Era mai bine să-l uite.

Capitolul 5

Ajunsă acasă, încuie ușa de la intrare. Se temea că Alan avea s-o urmărească…

Când cineva îi bătu la ușă, puțin mai târziu, inima începu să-i bată tare, gata să-i spargă pieptul. Nemișcată în mijlocul camerei, îi ținu răsuflarea; dacă nu făcea nici un zgomot, poate intrusul avea să plece…

Însă vizitatorul nocturn insistă. Cu lacrimi în ochi, își adună tot curajul ca să nu răspundă. Procedând așa, rupea orice legătură cu el.

Apoi, deodată, auzi glasul lui Simon strigând-o.

– Lin! Știu că ești acolo. Te-am auzit când te-ai întors… Ce s-a întâmplat?

Era prea mult. La capătul puterilor, izbucni în hohote de plâns.

– Nimic… reuși să mormăie. Eu… mă doare puțin capul. Pe mâine, Simon.

– Ești sigură că totul e bine?

– Da… Trebuie doar să mă odihnesc.

– Bine… Atunci te las… spuse vecinul pe un ton șovăitor.

– Noapte bună.

– Noapte bună, Lin.

Tânăra se aruncă în pat. Și când te gândești că totul ar fi fost atât de simplu dacă s-ar fi îndrăgostit de băiatul ăsta…

Obsedată de amintirea lui Alan, își petrecu o noapte foarte agitată. Neputând să adoarmă, se trezi de mai multe ori dar nu putut să pună capăt frământărilor. Cum putuse să fie atât de șovăitoare? N-ar fi trebuit să accepte niciodată să-l urmeze la recepția aceea… Acum, în ciuda atenționării lui Nicky, cedase farmecului său cuceritor. Trebuia neapărat să-l uite… dar cu prețul a câtă suferință?

Dimineață, când se prezentă la birou cu ochii încercănați, domnul Watson se abținu de la orice comentariu.

Toată ziua, fiecare sonerie a telefonului o făcea să tresară dar încet-încet i se risipi orice speranță. Cu siguranță o luase în serios… Nu avea să-l mai vadă niciodată. Fără să vrea, se simți cuprinsă de o mare tristețe.

Își petrecu seara împreună cu Simon, ascultându-i discurile. Dar această muzică atât de frumoasă nu făcu altceva decât să-i aducă aminte de bărbatul pe care trebuia să-l uite.

Vineri, tocmai terminase treaba când Jill Daw o sună ca să-i paseze o convorbire personală pe linia exterioară. Nu era decât doamna Benstead.

– Ai fost solicitată pentru un post de secretară interimară. Este un client nou care a precizat numele tău pentru că unul dintre prietenii lui te-a recomandat cu căldură. Este totuși o mică problemă; trebuie să ajungi la Madera.

– Madera! exclamă Linda. Dar nu vreau să plec în străinătate… Prefer să rămân în Anglia.

– I-am spus și eu lucrul ăsta dar a insistat… Nici n-a vrut să audă când i-am propus-o pe Veronica.

O clipă, tânăra rămase fără nici un cuvânt. Până la urmă, depărtarea și schimbarea de decor ar ajuta-o de bună seamă să-l uite pe Alan.

– Linda? Mai ești acolo? întrebă directoarea pe un ton neliniștit.

– Da… Mă gândeam. Mi-ar plăcea să știu cine i-a vorbit despre mine.

– Mi-a spus, dar n-am găsit referințe despre această persoană în dosarele noastre.

– Când vrea să încep?

– Miercuri… El pleacă duminică, dar vrea să-ți lase două zile să-ți pui lucrurile la punct. Pare o persoană foarte înțelegătoare.

– Care va fi durata contractului?

– Două săptămâni, pentru început. În perioada asta, în plus față de salariu, îți decontează toate cheltuielile. În locul tău, așa accepta. Madera este o insulă încântătoare.

– De ce nu-și ia secretara proprie?

– Asta l-am întrebat și eu. Dar se pare că ea are copii la școală și nu poate lipsi de lângă ei.

– Ar putea să angajeze pe cineva acolo.

– Având în vedere miza afacerii, domnul Muir – ăsta e numele lui – vrea o angajată foarte calificată… E o șansă unică ce ți se oferă. Ar trebui să n-o ratezi.

Linda șovăi. Doamna Benstean avea dreptate, și ideea de a vizita un loc unde nu mai fusese o tenta mult.

– Cu ce se ocupă?

– Este importator, și este interesat de vinurile care se produc pe insulă și care se pare că sunt unanim apreciate. Speră de asemenea să profite de interesul publicului pentru mobila făcută din ramuri palmier.

Deodată, în interfon se auzi glasul domnului Watson. Conversația durase prea mult… În definitiv, de ce să refuze un voiaj gratuit? În plus, treaba asta promitea să fie interesantă.

– De acord.

Auzi un oftat de ușurare la celălalt capăt al firului.

– Mulțumesc, răspunse directoarea ei. Bine! O să mă ocup eu de tot. Treci pe aici marți. O să-ți dau biletele. Presupun că ai un pașaport valabil, nu-i așa?

Zborul se desfășură fără nici un incident. Lindei îi plăcu masa ce li se servi în avion; pui, salată, brânză și un cocteil de fructe delicios.

Avea locul alături de o pereche de oameni mai în vârstă, care se întorceau în Madera pentru a patra oară.

– E un loc minunat, îi explică vecina ei. I se spune «grădina plutitoare» din cauza florilor splendide care să găsesc acolo. Totul este atât de tihnit… încât te crezi într-o altă epocă… Bineînțeles, perioada Crăciunului este cea mai căutată, dar noi preferăm începutul verii. Ah! Trebuie să te previn; să nu-ți fie frică la aterizare. Pista e destul de scurtă și pilotul trebuie să frâneze ca și cum s-ar fi întâmplat ceva. Asta face întotdeauna un zgomot înspăimântător.

Linda îi zâmbi amabilă. Cu siguranță că mersese cu avionul de mai multe ori decât vecinii ei… Totuși, la aterizare, trebui să admită că bătrâna doamnă avusese dreptate.

În clădirea mică a aerogării, toți pasagerii rezolvară vama nesperat de repede.

– Îmi place locul ăsta, îi spuse Lindei noua ei prietenă. Nu este aglomerație niciodată. Dacă mergi la Funchal, putem să te luăm cu noi, cu taxiul.

– Sunteți foarte drăguță dar cred că sunt așteptată.

– Bine! Dar în cazul că au uitat de dumneata, te ducem noi; aeroportul este destul de departe de capitală.

În clipa aceea, un omuleț se apropie de tânăra nou-venită.

– Menina Gray? o întrebă cu un ușor accent. Pe aici, vă rog.

Îi luă valiza și o duse la mașina lui.

– Cum m-ai recunoscut? întrebă Linda, surprinsă.

– Senhor mi-a spus s-o caut pe cea mai frumoasă doamnă, spuse el cu un zâmbet radios. Subțire ca o rămură de palmier, cu părul negru ca pământul roditor.

Amuzată de acest compliment, se instală pe bancheta din spate. După ce mașina plecă, se cufundă în gândurile sale… Cum putuse s-o descrie cel care o angajase? Poate că cel care i-o recomandase îi dăduse toate amănuntele… Curios…

Drumul mergea de-a lungul țărmului într-un peisaj magnific. În fața acestei mări albastre, Linda nu se grăbea să facă decât un singur lucru; să-și schimbe costumul safari cu un bikini… Totuși nu trebuia să uite că venise aici să muncească.

Frunchal, la fel ca toate orășelele din insulă era construit pe coasta unui deal. Case și plantații se suprapuneau pe terasele luxuriante. Orhideele roșii și violete dădeau peisajului un aspect de sărbătoare.

În loc s-o lase în fața unui hotel, taxiul se opri în portul unde, iahturi splendide se lăgănau printre bărcile pescărești vopsite în culori vii.

– De ce mă aduci aici?

– Așa mi s-a spus, răspunse șoferul, aparent surprins. S-o iau pe menina de la aeroport și s-o duc pe chei. Acolo, ea se va îmbarca pentru Ilha de Pequenina Joia.

– Dar mi sa-a spus că voi locui la Madera!

– Poate nu v-au menționat această mică insulă de teamă că n-o veți găsi… Puțini o cunosc. Nu este la îndemâna turiștilor… Ah! Vine cineva să vă caute, adăugă șoferul văzând un tânăr frumos bronzat venind spre ei.

El schimbă câteva cuvinte în portugheză cu cel care tocmai venise, înainte de a se întoarce din nou spre Linda.

– Pedro nu știe o boabă englezește dar lasă în seama mea să vă spun ce vă așteaptă.

Linda ieși din mașină și băiatul plăti deplasarea până aici. Puțin după aceea, plecară din Funchal cu o șalupă mică. O priveliște magnifică i se oferi atunci ochilor încântați; Madera părea că ieșea maiestuos din ocean. Prin apa incredibil de limpede, se vedeau peștii înotând într-un peisaj submarin de vis.

Nou-venita se uită câteva clipe la pilot și deodată inima începu să-i bată mai repede. Dumnezeule… Umerii largi, uitătura arogantă, pletele negre… Fără să vrea, amintirea lui Alan îi reveni în minte. Nu! Trebuia să reacționeze. Doar nu făcuse atâta drum ca să-l regăsească în gândurile ei… Da, oricât ar fi costat-o, era hotărâtă să-l uite.

După mai puțin de un sfert de oră, ajunseră lângă o mică insulă cu coline verzi, pline de flori. După ce acostară, urcară într-o șaretă trasă de un catâr. Linda era încântată; niciodată n-ar fi crezut să trăiască o zi în acest paradis interzis automobilelor… Și unde mai pui că urma să petreacă două săptămâni aici, departe de poluare și zgomot! Până la urmă era o șansă să nu rămână în capitală. Cu o barcă cu motor, putea să ajungă acolo când vroia.

De-a lungul drumului însorit, pe măsură ce urcau, portocalii și lămâii luară locul bananierilor din zona mai joasă. Pe colinele cele mai protejate, erau vițe de vie perfect aliniate, purtând deja ciorchinii cu boabe mici de struguri.

Ce loc ciudat să tratezi o afacere!… Cui aparținea insula asta? Unui miliardar excentric ce vroia să fugă de lumea

modernă? În cazul ăsta, poate ținea să stabilească tranzacția pe terenul propriu… Într-adevăr, după doamna Benstead, miza era foarte importantă… Și domnul Muir… O va aprecia oare la fel de mult ca această minunată izolare ? Legănată de zgâlțâielile șaretei, Linda nu înceta să-și pună întrebări la care nu putea să găsească răspuns.

După o jumătate de oră, ajunseră în fața unui portal de fier forjat. Era deschis și animalul intră fără nici o șovăire.

De o parte și cealaltă a cărării, mărginite de mușcate și orhidee, domnea un curcubeu de culori. Flora acestui loc care nu știa ce înseamnă iarna era de o splendoare de neasemănat. Un adevărat paradis, își spuse Linda.

Spre marea ei surprindere, casa se dezvălui a fi de o arhitectură victoriană. După ce urcară treptele peronului, vizitiul deschise ușile și se dădu la o parte ca s-o lase să intre.

În contrast cu căldura exterioară, imensul hol placat cu marmură albă și neagră avea o răcoare plăcută. La baza scării maiestuoase, o pușcoaică ștergea de praf vegetația din jurul unei mici fântâni. Cânta cu o voce melodioasă.

La auzul pașilor nou-veniților, ea încetă lucrul și se apropie de ei cu zâmbetul pe buze. Linda remarcă privirea încântată pe care fata o aruncă tânărului. Dar băiatul nu avu nici o reacție.

– Bine ați venit la Pequenina Joia, spuse ea. Ați călătorit bine, senhora?

Engleza ei, cu un accent foarte pronunțat, era greu de înțeles. Cum Linda nu știa să lege două vorbe în portugheză, renunță să-i explice că era menine, și nu senhora.

După ce-i luă valiza, servitoare îi făcu semn s-o urmeze și o conduse la o cameră de la etaj. Încăperea, orientată spre vest, oferea o vedere superbă spre mare și în depărtare, spre Madera. Pe balcon, o copertină rotundă umbrea o masă și două scaune.

Mobilierul din ramuri de palmier crea o ambianță exotică. Pe suprafața de sticlă a mesei, între o vază cu flori cu un miros delicat și un telefon, se găsea un bloc-notes pe care fusese scris în grabă un mesaj : Îmi pare rău că nu pot să fiu acolo să te întâmpin, din cauza unui contratimp, a trebuit să ne ducem la Funchal. Maria are ordin să se ocupe de tine.

Urma o semnătură imposibil de descifrat.

– Tu ești Maria? o întrebă pe servitoare.

– Sim, senhora.

– Când se întoarce domnul Muir? Domnul Muir, repetă încet. Când o să se-ntoarcă?

Dar în ciuda bunăvoinței sale, puștoaica nu-i înțelegea sensul cuvintelor. N-avea nici un rost să mai insiste… Avea să afle răspunsul mai devreme sau mai târziu. Pe moment, îi era foarte sete.

– Poți să-mi dai un suc de fructe? Un suc de fructe… de băut, îi explică făcând un gest semnificativ.

Chipul Mariei se lumină deodată.

– Sim, senhora, ceai…

Cu un zâmbet radios pe buze, ieși imediat.

Rămasă singură, Linda se duse în baia pe care o găsi imediat. Spre marea ei surprindere, constată că fusese cineva de curând pe acolo. Flacoanele de pe etajeră nu putea fi decât ale unui bărbat!

Remarcă o ușă în fața ei și încercă s-o deschidă… Imposibil, era încuiată. Mai era și un zăvor. Deci această baie deservea două camare alăturate… dacă vroia să nu aibă probleme, trebuia să pună lucrurile la punct cu vecinul ei.

În ciuda contrarierii sale, se hotărî să se refacă puțin. După un duș rapid, se șterse cu un prosop uscat și se privi îndelung în oglindă; părul negru era lipit de cap și picături de apă i se scurgeau pe față.

Se machia în fața toaletei când servitoarea îi aduse ceaiul. Era atât de mândră de ceea ce făcea încât Linda nu avu curajul să-i spună că vroia de băut ceva rece.

După ce se îmbrăcă cu o rochiță de plajă, se duse să se așeze pe unul dintre șezlongurile de pe balcon. Maria îi aduse un platou cu mâncare și îi dădu asigurări că nu va duce lipsă de nimic. Apoi se întoarse în cameră să-și pună îmbrăcămintea în dressing.

– Lăsați-o, îi spuse puștoaica. Mă ocup imediat.

Dar își dădu seama că n-avea nici un rost să protesteze. Cu atât mai rău… astfel nu avea să-și strice după-amiaza.

După ce mâncă ceva, Linda se descălță și se lungi confortabil. Niciodată n-ar fi crezut să trăiască un asemenea vis… Numai să dureze, își spuse.

După ce servitoarea puse hainele în bună ordine, făcu să dispară valiza sub pat și dispăru. Doar cântecul păsărelelor tulbura liniștea. Obosită după această zi lungă de călătorie, Linda ațipi, fericită că acceptase această ofertă nesperată.

Capitolul 6

Linda fu trezită de zgomotul unor glasuri pe culoar. Pe jumătate adormită, i se păru că-l aude pe Alan. Of ! Ce bine-ar fi fost să fie cu ea în acest sejur de vis…

Deodată ușa camerei se deschise. Cu siguranță că era Maria care venea s-o anunțe că era așteptată jos. Se ridică și, așezată pe marginea balansoarului, începu să-și lege baretele sandalelor.

În prima clipă nu văzu la nou-venit decât pantofii închiși la culoare și pantalonii decolorați… De ce bătuse la ușă înainte de a intra? Furioasă, își înălță capul. Când întâlni privirea cenușiu-verzuie pe care o cunoștea atât de bine, inima începu să-i bată mai repede.

– Tu?! mormăi ea abia auzit. Ce cauți aici?

Alan râse răutăcios.

– Mă întorc de la Madera. Sper că ai călătorit bine.

– E un coșmar, făcu ea, neputând să-și întoarcă privirea de la chipul lui frumos. Mi s-a spus că voi fi la dispoziția cuiva… a domnului Muir.

– Exact! Alan Muir Campbell… Muir este numele tatălui meu. Campbell este al celui de-al doilea soț al mamei.

– N-are nici un sens… Cel care m-a angajat este aici ca să facă o tranzacție importantă. Credeam c-o să rămân la Funchal și am fost adusă pe insula asta care pare a aparține cuiva… Vrei să fii amabil și să-mi explici de ce?

– Amândoi suntem invitați, cu singura diferență că eu trebuie să fac ceva.

Se așeză lângă ea, și pe Linda o străbătu un fior.

– Și eu, replică ea. Și eu…

Dar se opri și se uită lung la el. Nu! Nu se putea așa ceva… Omul ăsta doar nu era noul ei patron…

– De ce mă aflu aici? întrebă după câteva clipe.

El întinse mâna și, cu un gest foarte blând, o mângâie pe părul încă umed de la duș.

– Este simplu, Lindy Lou. Ți-am ascuns adevărul de teamă c-ai să mă refuzi.

Dumnezeule! Ce prostie făcuse acceptând postul ăsta fără să știe cine-i făcuse oferta. Dar cum ar fi putut să-și închipuie așa ceva?

Trebuia neapărat să depășească tulburarea care o cuprinsese.

– La cine suntem?

– La J.P., bineînțeles. Este ascunzătoarea lui secretă. Vine aici de fiecare dată când simte nevoia să-și regăsească echilibrul.

– J.P. Jenson? Unde este?

– Ne așteaptă jos, într-o jumătate de oră, pentru un aperitiv.

Nu se putea așa ceva… Trebuia să fie vorba despre un vis.

– Nu mai înțeleg absolut nimic, declară ea. Deci ai obținut postul pe care-l râvneai?

– Practic, da. De asta sunt aici. Vrea în primul rând să vadă cum fac o tranzacție, înainte de a mă angaja definitiv. Cum aveam de recuperat câteva zile libere, am putut să-mi fac timp fără probleme.

Era atât de aproape încât femeia simți în ea aprinzându-se flacăra dorinței. Și când te gândești că făcuse mii de kilometri ca să-i scape, și acum se trezea în fața lui! Era absurd…

– Mi se pare straniu, spuse ea. Încă n-ai fost angajat și ai putut totuși să-ți aduci secretara cu tine?

– Îți repet că ești invitată.

– Dar de ce? Nu-l cunosc pe domnul Jenson destul de bine ca să…

Deodată, se opri. Emoția o împiedicase să vadă realitatea în față: lucrurile bărbătești în baie… patul mare din camera ei… un pat pentru două persoane… Și Maria îi spusese senhora! Înnebunită, se ridică dintr-o dată și, lividă, se îndepărtă de el.

– Nu! Nu vei îndrăzni!

El o privi zâmbind liniștit.

– Te-am prevenit. Când vreau ceva, sunt gata să fac orice.

– Mă îngrozești!

Linda încercă să fugă. Dar n-avusese timp să se încalțe decât cu o singură sanda și își pierdu echilibrul. Bărbatul o prinse de braț cu un gest hotărât.

– Unde te duci?

– Să le spun adevărul.

– Fii rezonabilă!

Se eliberă cu o mișcare bruscă și se întoarse spre el, turbată de furie.

– Doar nu crezi c-am să mă culc cu tine?

Deodată, chipul companionului ei își schimbă expresia. Acum era neliniștit.

– Te rog să vorbești mai încet și ascultă-mă… Nu sunt nici nebun, nici obsedat sexual, dacă de asta ți-e teamă.

– Cuceririle tale pică de obicei în asemenea curse?

Cu buzele strânse, ridică mâna, ca și cum ar fi vrut s-o lovească, dar renunță s-o facă.

– N-am luat niciodată vreo femeie fără voia ei, spuse Alan pe un ton disprețuitor. În plus, nu ești deloc genul meu. Încearcă să te calmezi și pune-ți și a doua sanda.

O obligă să se așeze.

– O să-ți rupi glezna dacă mai continui așa, adăugă el prinzând-o de picior.

La atingerea mâinii lui, femeia crezu că leșină.

– Ideea voiajului ăsta nu-i a mea, continuă el. N-am putut refuza invitația lui J.P.

– Și slujba pe care o ai în momentul de față? Ar fi putut fi o scuză foarte bună.

– Nu. Oamenii de felul lui apreciază spiritul de inițiativă la cei care lucrează pentru ei. Dac-aș fi folosit un asemenea pretext, nu mi-ar fi dat slujba pe care o vreau.

Se simțea din ce în ce mai neputincioasă în fața lui. Trebuia să reacționeze urgent.

– Ce faci cu lealitatea față de firma la care ești acum?

– Ceilalți directori sunt toți în vârstă. Cum e o antrepriză familială, trebuie așteptat să vrea să se retragă… sau să moară. Dac-ar accepta modernizarea, ar fi ceva mai bine dar nu-i cazul. Atunci, vreau să plec de la ei înainte de a da faliment… pentru că asta-i așteaptă, dacă nu evoluează.

Mă faci să mă gândesc la un șobolan care părăsește nava care se scufundă, comentă Linda, cu o sclipire de ură în adâncul ochilor de safir.

– Oamenii ăia cunosc foarte bine punctul meu de vedere, continuă Alan cu o voce scăzută și amenințătoare. Le-am spus de multe ori cum văd eu situația. La ultimul consiliu de administrație, m-au sfătuit să tac sau să plec. Am ales această ultimă variantă și le-am spus-o clar în față. Asta a fost acum o lună și jumătate. Din păcate, mi s-a dat un preaviz de trei luni. Deci trebuie să mai rămân la ei câtva timp. În ceea ce privește concediul de acum, mi-a fost acordat oficial.

– Bănuiesc că ia-i spus lui J.P. toate astea…

– Da… cel puțin tot ce are nevoie să știe. În orice caz, ar fi aflat într-o zi, două.

– La fel cum ar afla mai devreme sau mai târziu că nu suntem căsătoriți…

– Fii liniștită. El crede că mariajul de la Bristol este treaba noastră și să știi că i-ai plăcut foarte mult. De asta a ținut să fii prezentă aici. Nu vroia să despartă o tânără pereche la așa puțin timp după nuntă. Cu toate protestele mele, nici n-a

vrut s-audă. Dar, ca să știi și tu, ideea de a merge pe lângă tine mi-este la fel de neplăcută cum ți-e și ție.

– Chiar așa? întrebă tânăra, neputând să-și ascundă surprinderea.

– Ai fost destul de limpede acum câteva seri… și nu-mi place să mă impun.

Sub șocul acestei dezvăluiri, ea rămase o clipă mută.

– Haide! Nu fi supărată, spuse bărbatul pe un ton ironic. Simon o să te aștepte de bună seamă… și o să te găsească la fel de apetisantă.

– Disprețul tău mă lasă rece, replică femeia. Doar stau să mă gândesc.

– Asta-i ceva nou!

Amuzat, el se sprijini cu coatele de balustradă. Părul negru îi strălucea în lumina soarelui.

– Ești individul cel mai nesuferit pe care l-am văzut vreodată, spuse ea grăbindu-se spre cameră.

Dar el fu mai rapid și-i bară calea la ușa palierului.

– N-am deloc intenția să mă cert cu tine, declară el calm. Doar slujba mă interesează. Îmi pare rău că-mi ești indispensabilă.

– Indispensabilă sau nu, nu conta pe mine. Pentru nimic în lume n-am să mă culc cu tine.

Ea își scoase valiza și o deschise cu un gest grăbit, însă Alan se apropie și o închise.

– Nimeni nu-ți cere asta, rectifică el. Camera de alături nu-i ocupată. O să mă culc acolo în fiecare noapte… Mi-am cumpărat de la Funchal un sac de dormit.

– Angajații de aici își vor da repede seama cum stau lucrurile și-i vor spune doamnei Jenson, comentă Linda luându-și hainele din comodă.

Deodată se înroși: avea în mână lenjeria intimă… Profund tulburată, ridică ochi spre el. Stând în picioare aproape de pat, era nemaipomenit de frumos îmbrăcat cu costumul bleu și cămașa deschisă peste pieptul viril.

– Este puțin probabil, răspunse Alan. În orice caz, am să-mi încui sacul de dormit în valiză. Cât despre haine, mă tem că nu trebuie să stea în dulap…

În cele din urmă, ideea lui nu era rea. Furia Lindei se mai temperă.

– Maria o să aibă cu siguranță unele bănuieli făcând menajul aici, sugeră femeia.

– De ce? O să folosesc perna… și tu poți foarte bine să mototolești puțin cearșafurile, murmură el apropindu-se de interlocutoare. Haide… Acceptă…

– Nu-mi plac minciunile.

– Doamna Jenson arde de nerăbdare să te vadă din nou. I-ai plăcut mult… și se plictisește aici când J.P. lucrează.

– Până la urmă ce face? întrebă Linda ca să mai câștige timp înainte de a lua o hotărâre.

– Se gândește să facă o fabrică de mobilă din ramuri de palmier. Deocamdată, nu este vorba decât despre artizanat dar e sigur că în curând va fi o cerere însemnată de asemenea mobilă pe piața europeană. Are două obiective în vedere; să creeze locuri de muncă în această insulă pe care o place foarte mult și să-și mărească imperiul. Are un fel

minunat de a trata oamenii. În general, obține tot ce vrea și totuși este întotdeauna cinstit și uneori chiar foarte generos.

Cât entuziasm! Linda aproape că era geloasă.

– Chiar vrei postul ăsta, nu?

– Asta încerc să te fac să înțelegi de la bun început. Salariul o să fie de două ori mai mare, fără să mai număr toate avantajele inerente unei asemenea poziții.

– Îmi promiți să dormi în cealaltă cameră?

Chipul lui Alan se lumină cu un zâmbet radios.

– Pe cuvânt de onoare!

Încă mai avea timp să renunțe. Dar îi plăcea la nebunie să răspundă provocărilor… și ar fi fost ridicol să plece fără să vadă Madera.

Totuși soții Jenson erau atât de încântători… Ce să facă? În orice caz, n-ar crede niciodată în nevinovăția ei. Era mai bine pentru toată lumea să accepte această situație până la întoarcerea în Anglia.

– Rămâi, te rog.

– Foarte bine, primesc. Dar numai cu condiția să respecți cu strictețe angajamentul pe care l-ai făcut. Te previn că la primul pas greșit, o să-i spun adevărul lui J.P..

– Ah! Lindy Lou… ești minunată!

Bucuros la culme, bărbatul o luă în brațe și o făcu să se întoarcă. O ținea atât de hotărât încât îi simți bătăile inimii pe sub cămașa fină de mătase. Dac-ar fi sărutat-o acum, n-ar fi avut curajul să i se împotrivească.

Era gata să-i cedeze. Din adâncul sufletului, vroia să se abandoneze mângâierilor lui, să se lase legănată de cuvinte de dragoste. Dar el o împinse la loc.

– Scuză-mă… Eram prea fericit. Dar jur că nu se va mai întâmpla. Bine! Mă duc să mă pregătesc puțin. Diseară o să cinăm la Madera. J.P. vrea să fie acolo când vei vedea prima oară colinele luminate ale insulei, pe care le compară cu niște bijuterii.

– N-o să fie surprins dacă te vede coborând singur? Parcă spuneai că ne așteaptă la un aperitiv.

– Uiți că suntem proaspăt căsătoriți și că ne revedem după mai multe zile de despărțire. Sunt convins că întârzierea ta nu-l va surprinde pentru nimic în lume.

În fața insistenței privirii lui, își simți obrajii înroșindu-se.

Așezată pe pat, îl asculta cântând sub duș. Stăpânită de sentimente contradictorii, nu mai știa ce să creadă despre decizia ei… Trebuia neapărat să rămână calmă. Sejurul ăsta îi permitea să cunoască niște locuri pe care nu le cunoștea și nu era nici un risc atâta vreme cât reușea să-l evite pe Alan, pe cât posibil.

Bărbatul bătu la ușă înainte de a reveni în cameră, cu părul ud, cămașa desfăcută peste pieptul bronzat. Aroma condimentată a after-shave-ului său, umplea încăperea cu un parfum îmbătător care trezi din nou flacăra din ea.

Din sertarul toaletei, el luă un mic scrin unde se găseau inelul de ametist și un inel de aur.

– Ar fi mai bine să le porți pe amândouă, îi spuse apropiindu-se de ea.

La atingerea degetelor lui, inima femeii începu să bată nebunește… Ah! De ce nu era decât o închipuire? Ridică ochii spre chipul lui, dar nu descoperi nici o urmă de emoție.

– Să nu întârzii prea mult, o sfătui ieșind pe ușă.

După plecarea lui, începu să se machieze. Dar în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea, nu reușea să-și pună gândurile în ordine. Această acțiune nu va reuși niciodată… Mai devreme sau mai târziu, J.P. o să afle adevărul și Alan avea să piardă postul la care ținea atât de mult… Dar în definitiv, asta era problema lui. Ea nu avea altceva de făcut decât să profite liniștită de această vacanță neașteptată; prezența ei alături de doamna Jenson nu era un fel de a le mulțumi pentru ospitalitate?

O întrebare îi veni deodată în minte; cine-i plătise biletul de avion? Spera ca Alan să fi făcut-o. Ar fi fost obligația lui!

Când Linda intră în vastul salon, J.P., care era așezat împreună cu soția pe canapeaua de piele, se ridică să vină s-o salute. Purta un costum de un alb imaculat și ținea un trabuc între degetele grăsulii.

– Iată-te în sfârșit, draga mea. Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin când ai venit. Sper că Maria a avut grijă de tine, nu-i așa?

– Da, răspunse Linda zâmbind. Mi-a fost de mare ajutor.

– E o angajată model. Nu știu ce ne-am face fără ea… Nu ești prea obosită după drum?

– Nicidecum. Trebuie să recunosc că am adormit așteptându-l pe Alan. Totul este atât de liniștit aici.

– Maud are de gând să te facă să vizitezi regiunea. O cunoaște foarte bine.

– Exact așa stau lucrurile, confirmă soția lui. Așteptam cu nerăbdare să vii aici. Și când te gândești că unii îi invidiază pe bogătași… Vai ! Banul nu înseamnă fericire. Singurătatea este prețul bogăției.

– Atunci vă trebuie o domnișoară de companie, sugeră tânăra fată.

Se simțea foarte bine în mijlocul lor. Fericită că se hotărâse să rămână, se așeză lângă gazda ei.

– Lucrurile nu stau chiar așa, îi mărturisi doamna Jenson. Am încercat. Unele se consideră datoare să se arate politicoase în fața unei bătrâne plictisitoare. Altele se ploconesc în fața mea… Nu, eu prefer pe cineva ca tine, care nu se teme să-și spună părerile. Altele n-ar îndrăzni niciodată să-mi vorbească așa cum tocmai ai făcut-o!

– Oh! Îmi pare rău că v-am părut așa de grosolană, doamnă Jenson. Vă asigur că n-am vrut să par insolentă.

– Știu, draga mea. Dar, spune-mi Maud.

Doamna se întoarse spre soțul ei.

– În loc s-o admiri pe Linda, ai face mai bine să ne servești un aperitiv.

– Ai dreptate… Tocmai mă gândeam ce șansă a avut Alan să găsească o femeie atât de seducătoare. Ce vrei să bei?

– Un vin alb, te rog, răspunse cea întrebată zâmbindu-i companionului ei.

Acesta îi făcu cu ochiul înainte de a se adresa patronului său.

– Mie însumi îmi vine greu să cred în fericirea mea, declară el.

Urmând instrucțiunile lui J.P., nu plecară înainte de lăsarea nopții. Linda înțelese repede de ce: spectacolul ce li se oferea în fața ochilor ajungând în Madera, era feeric. Luminile din port și de pe faleză luminau înșirate unele după altele. Cele de pe marginea drumurilor în cornișă parcă pâpâiau printre niște copaci invizibili. Mai sus, pe coline, deveneau mai rare până ajungeau să se confunde cu stelele de pe cerul de cărbune.

– Nu-i minunat? întrebă Maud. De asta venim aici de fiecare dată când avem câteva zile libere.

Cu câtă dezinvoltură vorbea despre acest voiaj pe care tânăra îl făcea poate o singură dată în viață! Dar bătrâna părea să citească gândurile Lindei.

– Poate apreciem averea din cauza faptului că am cunoscut sărăcia, adăugă ea. Am plecat de la nimic. În noapte nunții, mi-a promis că-mi oferă o avere… și s-a ținut de cuvânt.

În lumina palidă a felinarului de pe ambarcațiune, tânăra văzu degetele grăsulii ale lui Maud căutând mâna soțului. Chiar și fără bani, aceeași dragoste i-ar fi unit. Pentru ei, fericirea însemna să fie împreună.

Bătrâna îi simți privirea și zâmbi.

– Când îl întâlnești pe bărbatul viselor tale, nu trebuie să șovăi.

Vorbea degajat și totuși, această remarcă parcă era un sfat.

– L-am găsit deja, răspunse Linda.

Cu atât mai rău, dacă însoțitorul ei își închipuia că se gândea la Simon…

– Atunci păstrează-l, draga mea, murmură Maud. Sunteți un cuplu perfect.

Îl văzu pe Alan care o observa. Așa cum ar fi făcut orice tânăr îndrăgostit, el îi prinse mâna în a lui și rămaseră așa până la sfârșitul serii. Cu un efort imens, ea reuși să-și ascundă tulburarea…

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să se dea de gol. El nu trebuia să știe… Dar cât timp își va mai putea ascunde sentimentele? După spusele doamnei Benstead, era angajată pentru două săptămâni… Era foarte puțin într-o existență. Dar va reuși oare să-și facă inima să tacă două săptămâni?

Capitolul 7

– Ne place la nebunie locul acesta, spuse Maud cu un zâmbet radios ajungând la restaurantul situat pe flancul colinei.

Din vastul balcon sprijinit pe piloni, o vedere splendidă li se deschidea înaintea ochilor. Lumina difuză a lămpilor mici aflate pe mese, accentele unei muzici romantice aduse de briză, totul contribuia la crearea unei atmosfere extrem de intime… Un adevărat paradis al îndrăgostiților.

Mâncarea era la înălțimea decorului. Li se servi pepene galben cu creveți, apoi morun cu tomate, coriandru și cimbru. Felul pricipal de mâncare era un biftec flambat cu coniac, însoțit de o delicioasă salată verde. Doar de lăcomie, pentru că nu-i mai era foame, Linda nu putu rezista tentației sufleului cu lămâie care li se aduse la desert.

După ce mâncară, se întoarseră în port.

– Alan trebuie neapărat să-și ia mâine o zi liberă ca să te ducă să vizitezi insula, declară J.P. urcând la bord.

– Ah, nu! protestă Linda.

Pentru nimic în lume nu vroia să fie singură cu el într-un asemenea cadru.

– Prezența mea aici nu trebuie să vă schimbe cu nimic planurile, adăugă ea.

– Foarte bine, aprobă bărbatul durduliu trăgând din trabuc. Dragul meu, chiar ai găsit soția ideală, continuă el adresându-i-se lui Alan. Cu o companie atât de perfectă nu poți să nu reușești în viață.

– Am să mă plimb cu Maud, continuă tânăra, puțin stânjenită să se arate atât de familiară. Sunt sigură că ea o să-mi arate tot ce-i de văzut în Madera.

– Aș face asta cu plăcere, răspunse bătrâna, dar aș avea nevoie de un pic de odihnă după oboseala de astăzi. În plus, trebuie să te dai pe toboganul de la Monte împreună cu Alan.

– Poate se teme să n-o împing… sugeră el malițios.

– Chiar dacă ar merita asta, nu cred c-ai face-o! Ești mult prea galant!

El își strecură brațul în jurul mijlocului Lindei și o trase lângă el.

– Ce părere ai, draga mea?

– Gazda noastră nu prea te cunoaște, replică ea, rece.

Alan o strînse mai mult și un val de căldură o străbătu. În curând se vor întoarce acasă… singuri în încăperea vastă de la primul etaj…

Cine i-ar fi sărit în ajutor dacă el nu se ținea de cuvânt? Nimeni n-ar vrea să se amestece într-o ceartă dintre doi îndrăgostiți… Îi simțea mușchii coapsei lipiți de ea.

Când J.P. propuse un ultim pahar, Linda acceptă cu plăcere, ca să mai câștige timp… Dar, din respect pentru Maud, nu după multă vreme

ea le spuse noapte bună și se retrase împreună cu Alan. Foarte atent, el o prinse de cot ca s-o ajute să urce pe scară și ea nu îndrăzni să-și retragă mâna de teamă să nu fie văzută. Însă de îndată ce el închise ușa, Linda alergă spre pat și ridică o pernă.

– Asta-i a ta! spuse ea întinzându-i-o.

– Mai am nevoie și de pijama și de sacul de dormit, răspunse el, cu o sclipire de amuzament în ochi. Cel puțin, dacă nu sunt obligat să dorm pe jos…

Tânăra se înroși de zăpăceala ei.

– Fă cum vrei… și du-te la baie. Am să aștept pe balcon până termini.

Alan se apropie.

– Ce-i cu tine? Te sperie prezența mea?

– E mai bine afară…

– Așa crezi? Poate-ar fi bine să dorm acolo.

La gândul de a-și petrece noaptea atât de aproape de el, inima Lindei începu să bată nebunește.

– Mi-ai promis că te culci în camera cealaltă… Vreau să pot închide zăvorul. Sper că te ții de cuvânt!

O privi îndelung, cu un zâmbet pe buzele senzuale.

– Chiar asta vrei? murmură bărbatul.

– Da.

– Atunci o să am răbdare…

– În cazul ăsta, îți pierzi timpul.

El îi puse încet mâinile pe umeri și atingerea degetelor lui trezi în ea o vâlvătaie.

– Ești sigură, Lindy Lou? șopti el, mângâind-o cu buzele pe frunte.

Apoi se întoarse. Incapabilă să facă vreo mișcare, îl privi luându-și lucrurile din valiză.

– O să termin repede.

Linda își veni în fire suficient ca să poată ieși. Sprijinită de balustradă, inspiră profund. În aerul nopții plutea un miros de pin. În spatele ei, îl auzea pe Alan cântând sub duș. După ce termină, el veni până la ușa balconului, cu vesta de la pijama deschisă peste pieptul viril.

– Totul este foarte romantic, nu-i așa? spuse bărbatul privind luminile din Madera în depărtare.

– Pleacă imediat!

Alan intră pe balcon, se apropie încet de ea o prinse de mijloc ca s-o tragă lângă el. Ea îi simți căldura pe mâna goală și încremeni. Dumnezeule! Trebuia să găsească curajul să-l respingă… Dar, parcă hipnitizată, înnebunită de dorință, nu putu să facă altceva decât să aștepte s-o sărute. Cu toate astea, în momentul în care buzele lor erau gata să se atingă, el se îndepărtă.

– N-ar trebui să-ți fie frică de mine, murmură el. Noapte bună, Lindy Lou. Vise plăcute!

Fără să-i mai lase timp să răspună, el plecă.

Mai târziu, în așternutul proaspăt al patului, Linda trecu în revistă cele întâmplate în timpul zilei care tocmai se scursese. Și când te gândești că dimineață era în Anglia!… Ar fi făcut mai bine să rămână acolo.

Totuși, Alan se dovedise foarte corect până acum… deși fusese cât pe ce să cedeze farmecului său.

Contemplă îndelung magnificul inel de pe noptieră… Ar fi stupid să poarte în permanență o bijuterie atât de prețioasă. I-ar cere lui J.P. să-l pună în seif și nu-l va purta decât când vor ieși seara, undeva. Dar mai era și problema verighetei; era obligată s-o păstreze… Cum avea să-i explice lui Simon urma albă de pe degetul bronzat?

În ciuda așteptărilor, nu după mult timp avea s-o cuprindă un somn greu din care nu se trezi decât la opt fără un sfert.

După ce și-a pus repede pantalonii de pânză de la costumul safari și o cămașă asortată, femeia își perie cu grijă părul și se machie puțin.

Când intră în camera unde se servea masa, Alan, așezat deja la masă, o întâmpină cu un zâmbet aprobator.

– Unde sunt gazdele noastre? întrebă nou-venita aruncând o privire la micul dejun englezesc așezat pe platouri de argint pe bufet.

– J.P. a plecat la Madera acum o oră. Cât despre Maud, ea își cere scuze. Se simte obosită. O vom vedea la cină… Bine! Uite programul pe care ți-l propun: mai întâi o plimbare cu o căruță pe malul mării, și pe urmă o excursie la munte cu taxiul, ca să evităm căldura de peste zi.

– Cunoști bine insula din câte-mi dau seama, spuse tânăra așezându-se în fața lui.

– Am venit aici acum opt ani… împreună ca fata cu care speram să mă însor.

Vorbindu-i, el își privea fix cana cu cafea. Chipul îi exprima o tristețe profundă.

Linda avu o strângere de inimă… Deci iubise deja atât de mult încât fusese gata să se însoare! Asta n-ar fi trebuit s-o mire. Până la urmă avea vreo treizeci de ani… Dar nici nu se gândise până acum la asta.

– Ce s-a întâmplat?

– Destinul… Era bolnavă de leucemie. Când am venit aici, știam amândoi că era condamnată. Sejurul nostru a fost bulversant.

– În cazul ăsta, să renunțăm la vizita asta. Ți-ar trezi prea multe amintiri dureroase…

– Nici nu se pune problema de așa ceva. Nu poți trăi în trecut. În plus, Jenny vroia să fiu fericit. Era o femeie extraordinară… semăna cu tine.

După micul dejun, Linda se întoarse în camera ei să caute o geantă înainte de a coborî să-și întâlnească însoțitorul.

– Începeam să fiu neliniștit, spuse el.

Tânăra izbucni într-un hohot de râs fericit. Soarele radios care inunda holul o făcea să fie fericită.

– Am fost s-o salut pe Maud. Îți recomandă să ai grijă de mine.

– Asta depinde de tine, declară el urmând-o pe treptele peronului. Sunt bucuros să constat că de data asta ți-ai luat încălțările care trebuie. Ce-ar fi să facem întrecere?

El porni la drum cu pași mari dar, văzând că nu-l poate urma, o așteptă la poartă. Fără să mai stea pe gânduri, ea prinse mâna pe care el i-o întindea și merseră împreună până în port.

Când îi auzi, Luis scoase capul din cabina vasului pe care o curăța.

– Bom dia! îi întâmpină el cu un zâmbet radios.

– Bom dia, Luis! răspunse Lidia, nemaiputând să adauge altceva.

Șalupa mică plecă spre Funchal cu jerbă irizată de spumă.

– Ești mulțumită c-ai rămas?

Femeia îi privi îndelung chipul frumos și umerii puternici sub cămașa albă.

– Da… Mulțumesc pentru aseară, murmură ea după un moment de ezitare.

– Contrar celor gândite de tine, nu sunt un monstru. Niciodată n-am luat o femeie fără voia ei.

Jenată, întoarse privirea. Slavă Domnului, pilotul nu înțelegea o boabă englezește… Și când te gândești că în adâncul sufletului vroia să i se dăruiască. Aseară fusese cât pe ce să-și satisfacă dorința… Dar trebuia să se arate și mai tare.

– Înainte de apariția transporturilor moderne, spuse Alan când ajunseră la mal, existau trei mijloace de deplasare. Bolnavii și infirmii foloseau un hamac legat de o bară pe care o susțineau doi oameni, câte unul la fiecare capăt. Ceilalți luau carros de bois în oraș. Sunt căruțele cu boi. Pe urmă, se cobora de la munte cu carro de cesto, un fel de tobogan. Toate astea mai există, dar sunt deja folclor… Pentru început, o să luăm un car cu boi.

Era un vehicul ciudat făcut din ramuri de palmier. Înăuntru, două divane mici umplute cu câlți erau așezate față în față și protejate de razele de soare de un baldachin de perdele albe. Urcat pe roți de lemn, aluneca încet pe pietrele străzilor. În decursul plimbării prin orășel, Linda fu surprinsă să simtă peste tot influența britanică; cutiile de scrisori roșii și lampadarele de fier forjat parcă erau decorul dintr-un roman de Dickens.

– Trupele engleze au fost de multe ori amplasate în Madera, explică Alan. Și noi am contribuit la industrializarea locurilor astea. Poate ăsta e motivul pentru care suntem întotdeauna foarte bine primiți.

Foarte destinsă, tinerei îi plăcu foarte mult vizita prin oraș. Minusculul cimitir englezesc o impresionă în mod

deosebit; erau acolo mormintele coloniștilor și ale celor care pieriseră în naufragii ajungând pe insula visurilor lor.

Însoțitorul ei o conduse să mănânce de prânz într-un restaurant cu tipic local și comandă o masă delicioasă alcătuită din fructe de mare alături de ton cu garnitură de porumb prăjit la grătar.

– Cunoști foarte bine locurile astea și obiceiurile de aici pentru cineva care nu a petrecut aici decât câteva zile, observă ea.

O expresie nostalgică se întipări pe chipul lui Alan.

– Când am venit cu Jenny, știam că va fi cu siguranță ultima vacanță pentru ea. Și am făcut totul ca să fie cât mai reușită… Chiar am învățat portugheza! Bine! Adăugă el ridicându-se. Dacă ești gata, putem să plecăm. O să mergem cu un taxi până mai sus, la munte.

– De ce nu facem o baie mai întâi ? E atât de cald…

– Nu. N-avem timp!

– Și dacă lăsăm excursia noastră pentru mai târziu?

– Nici nu se pune problema!

Fără un cuvânt în plus, el se îndepărtă cu pași mari. Neavând încotro, ea trebui să-l urmeze.

Așa cum îi spusese, era mai rece la altitudine. La Camacha, un sătuc renumit pentru vinurile lui, Linda admiră îndelung superbele mobile din ramuri de palmier din magazinul expoziției. Printre obiectele de decor, unele aveau forma unor animale, altele reprezentau păsări și flori exotice. Dar îi plăcu mai ales un leagăn suspendat de o tijă

ca să se balanseze mai ușor. Aspectul lui te făcea să te gândești la arca lui Noe. Inexplicabil, simți lacrimi apărându-i în ochi.

Deodată, glasul lui Alan o trezi din visare.

– Vrei să ți-l fac cadou?

Ea înghiți în sec ca să-și ascundă emoția înainte de a se întoarce spre el cu un zâmbet forțat.

– Mi-ar trebui mai întâi un soț!

– Credeam că totul este pus la punct cu Simon… Sau poate te-ai răzgândit?

O clipă, fu tentată să-i spună drept că niciodată nu se gândise să se mărite cu băiatul ăsta… dar el plecase deja mai departe să admire un splendid fotoliu Emmanuelle.

Mai târziu, după ce traversaseră plantația de eucalipți, se opriră la o belvedere dominând vulcanul stins. Râpele parcă ajungeau în adâncurile pământului… Ce spectacol grandios! Erupția trebuie să fi fost teribilă ca să producă o asemenea răsturnare în natură… Și când te gândești că fundul craterului era locuit!

– Aici trebuie venit seara, declară Alan, atunci când soarele îmbrățișază stânca asemenea unei lave incandescente.

– Trebuie să fie impresionant!

– Este o vedere de neuitat.

Întârziară mai mult acolo sus, fascinați de sătucurile agățate de flancurile falezelor, de căderile de apă și

magnificele panorame care li se deschideau înaintea ochilor la fiecare cotitură.

Era târziu când ajunseră la Monte.

– Am ajuns și aici, anunță Alan deschizând ușa taxiului. O să coborâm într-o manieră mai tradițională.

Se instalară într-o sanie; doi oameni, asemenea unor edecari, apucară o parâmă agățată în partea din spate. De îndată ce împinseră vehiculul, acesta începu să coboare cu viteză destul de mare pe drumul de galeți, ținut în frâu de cei doi angajați care alergau în urmă.

Dumnezeule! În unele locuri, panta era aproape verticală!… Speriată la culme, Linda își luă în brațe însoțitorul.

– Foloseau sistemul ăsta ca să transporte mâncarea, îi explică el. Ți-e frică?

– Puțin… dar este exaltant!

Alan o prinse de umeri și o trase lângă el.

În ciuda oricărei așteptări, traseul dură destul de mult. Treceau pe lângă copaci, tufișuri, pereți albi decorați cu flori agățătoare… Timpul parcă se oprise.

Când simți buzele lui Alan pe obraz, femeia simți un fior străbătându-i spatele.

– Ești adorabilă…

– Mă flatezi!

Cu fața înroșită de căldură, inima bătându-i gata să-i spargă pieptul, ea se simțea în culmea fericirii. Ar fi vrut ca această clipă să dureze mereu…

Când ajunseră jos, taxiul îi ajunsese din urmă și aștepta să-i ducă în port. J.P. era deja în vas.

– Bună ziua! îi întâmpină el. M-am gândit că am putea face traversarea împreună ca să nu fie nevoie să se mai întoarcă Luis… Așadar, cum ți se pare insula?

– Extraordinară! Nici nu-mi închipuiam că poate fi atât de frumos pe aici.

– Atunci înseamnă că înțelegi de ce, mie și Maudei ne place atât de mult

să venim aici. De fapt, adăugă el în momentul în care Alan urca la bord, Luis mi-a spus că în dimineața asta a venit fata mea… Mă întreb ce-o poate atrage aici în sezonul ăsta…

Încântarea Lindei se risipi numaidecât. Nu era greu de ghicit de ce venise Roma; îl vroia pa Alan, căsătorită sau nu. Era felul de om care lua ce vroia fără să le pese de cei din jur… Și dacă descoperea adevărul? I-l va spune tatălui ei ca să se răzbune?

Ambarcațiunea aluneca acum pe valuri, spre apus. În timpul traversării, Linda rămase tăcută, cufundată în gândurile ei. De ce Alan nu se căsătorise cu Roma, din moment ce ea ținea atât de mult la asta? Dacă dragostea lui murise odată cu Jenny, nimic nu mai conta pentru el… și această căsătorie l-ar fi ajutat enorm… Dar de fapt, ce se întâmplase cu cei de care fusese intim legată domnișoara Jenson? Poate trebuiseră să părăsească compania după divorț… Asta explica totul! Alan nu vroia să-și asume nici un risc…

Îmbrăcată cu o rochie de cocteil mov, cu splendidul păr negru încadrându-i fața perfect machiată, tânăra încântătoare îi aștepta pe ponton.

În ciuda drăgălășeniei față de tatăl ei, Roma nu avea ochi decât pentru Alan și interesul acesta părea reciproc.

– Sper că tata nu te-a pus prea mult la treabă, spuse tânăra apropiindu-se de el. Este atât de exigent!

– Sarcinile pe care le îndeplinesc cu plăcere nu sunt niciodată corvezi, replică el.

Mina lui J.P. exprima aprobarea acestei remarci.

– Fata mea nu se gândește decât la plăcerea ei…

– Domnul Muir și-a luat liber azi, adăugă Linda, hotărâtă să participe la discuție. Am explorat insula împreună.

Rivala ei o privi disprețuitor înainte de a i se adresa lui Alan.

– Ne întoarcem mâine acolo. Cu siguranță n-ai văzut tot. Am să-ți arăt locurile care-mi plac mie.

– Credeam că nu-ți place să ieși decât noaptea, interveni cu răceală domnul Jenson.

– Una n-o exclude pe cealaltă… De altfel, vom putea încheia seara la cazinou. Îmi închipui că nu joci, nu? o întrebă pe Linda pe un ton batjocuritor.

– Nu! Mi se pare un lucru stupid.

– Foarte bine! exclamă J.P.. Dragul meu, ai mare noroc. Roma mă costă o avere cu datoriile ei.

În timpul drumului, Alan rămase tăcut. Se terminase intimitatea acestei zile minunate… Nu se mai gândea decât

la frumusețea așezată lângă el. De îndată ce ajunseră acasă, Linda urcă în camera ei cu pretextul că se duce să se răcorească. Fericirea acestor câteva ceasuri inundate de soare lăsase locul unei triste ți sumbre ca noaptea…

Alan se duse imediat după ea, aparent furios… cu siguranță pentru că fusese nepoliticoasă cu metresa lui.

– Ai treabă la baie acum? întrebă el sec.

– Nu. Du-te tu…

Ea șovăi o clipă.

– Cei de jos au nevoie de compania ta, nu de a mea, continuă Linda.

Ridicând din umeri, el își luă hainele din dulap.

– Cum vrei tu. Mie mi-e indiferent.

El trase zăvorul în urmă, dădu drumul la duș, dar nu-l mai auzi cântând. Cu lacrimi în ochi, Linda ieși pe balcon. Și când te gândești că petrecuse clipe extraordinare împreună cu el… Ce nebunie! Asta-i va folosi ca lecție.

Deodată îl văzu în deschiderea ușii de sticlă de la balcon, foarte aproape de ea. Măcar dacă ar fi putut s-o ia în brațe…

– Eu cobor, anunță el. Să nu întârzii prea mult. J.P.te așteaptă.

– Să se ducă naibii! Nu e numai el pe lumea asta!

– Este gazda la care stai. Așa stând lucrurile, merită un pic de considerație, nu?

– Ei bine! Să nu contezi pe mine! O să găsești tu o scuză. Spune-le că mă doare capul.

Alan se apropie de ea și o prinse de umăr cu o mână de fier.

– Minți! Erai în plină formă până la venirea Romei. Ce se-ntâmplă?

– M-ai atras în capcana asta! Nu mă interesează dacă obții postul. Am de gând să spun totul doamnei Jenson înainte ca fiica ei să facă asta.

– N-o să faci nimic! strigă el furios. Și o să stai aici două săptămâni, așa cum ai promis.

– Nu mă simt legată printr-un astfel jurământ.

O trase lângă el și o strânse violent.

– Ascultă! Aseara eu am respectat regulile… Acum este rândul tău să te ții de cuvânt, altfel o să-ți pară rău.

Fără să-i lase timp să reacționeze, Alan puse stăpânire pe buzele ei cu un gest brutal și ea nu putu să răspundă decât cu aceeași violență.

– Gândește-te la ce ți-am spus, murmură bărbatul slăbind strânsoarea. Dacă nu vii jos într-o jumătate de oră, vin eu după tine.

Profund tulburată, ea încercă să-și pună ordine în gânduri. Acum era sigură că-l iubea… și își dăduse arama pe față. Alan știa acum ce efect avea asupra ei și nu avea să ezite să se folosească de acest lucru.

Dar ce putea ea să facă? Cum să plece de aici fără să le ofenseze pe gazde?

Adâncită în gândurile sumbre, se îmbrăcă din întâmplare cu o rochie bleu pal. Înainte de a ieși din cameră, aruncă o

ultimă privire în oglindă și văzu deodată că alesese ținuta cea mai atrăgătoare: decolteul corsajului mulat îi punea de minune în valoare curbele pieptului.

Fără să vrea, instinctul o împingea să lupte împotriva rivalei sale…

Când coborî, toată lumea o aștepta în salon.

– Vino, draga mea, spuse J.P. ridicându-se. Ți-am pregătit paharul. Un vin alb, nu-i așa?

– Da, mulțumesc.

Dar mintea îi umbla aiurea. Alan stătea lângă Roma pe divan. În noaptea asta, cu siguranță nu va dormi în sacul lui de dormit…

În timpul mesei, Roma acapară conversația dar numai Alan părea la fel de dezinvolt ca ea. Exasperată, Linda se gândi o clipă să dea totul pe față, dar renunță din considerație pentru gazdele care se simțeau suficient de stânjenite de atitudinea fiicei lor.

După ce terminară de mâncat, J.P. propuse să se joace o partidă de scrabble. Roma, aparent plictisită, se duse spre ușile care dădeau spre balcon ca să contemple noaptea.

– Eu, nu, comentă ea. Seara e prea frumoasă… Aș prefera să mă plimb.

– E prea întuneric, îi răspunse tatăl. Luna o să apară abia după miezul nopții.

– Dar sunt și lanterne pe lumea asta, doar nu ne aflăm pe o insulă primitivă… Nu vrei să vii cu mine, Alan?

Urmă un moment de tăcere.

– Și tu, Linda? întrebă el. Ți-ar plăcea să vii cu noi?

– Nu.

Nu pusese întrebarea decât ca să salveze aparențele, ea știa foarte bine. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să le tulbure întâlnirea între patru ochi… Și dacă vroia să apară ca un seducător în ochii celui care urma să-l angajeze, n-avea decât.

– Du-te dacă vrei, adăugă Linda.

– Da! Da, Alan! șopti rivala ei. Noaptea e așa întunecată. Ar fi periculos pentru mine să merg singură.

Bărbatul se apropie de ea. Amândoi înalți și cu părul negru, formau un cuplu splendid. Linda nu putu să nu simtă o strângere de inimă.

– Dacă insiști… acceptă el.

– Câtă lipsă de entuziasm! se sclifosi Roma. Auzindu-te, s-ar zice că n-ai de gând să vii.

– Adevărat? replică el, cu buzele strânse.

Alan aruncă o privire spre umerii ei goi și decolteul generos al rochiei.

– Ia-ți un șal! Să nu-ți fie răcoare cu briza care abia a început.

– Poți să te duci să-mi iei șalul de pe pat?

– În care cameră?

Surprinsă, Linda făcu ochii mari. Era de râs… Uite cum îi indica unde s-o găsească mai târziu.

– Dar în partea cealaltă a băii, bineînțeles, murmură ea.

Fără un cuvânt, Alan ieși din cameră.

– Tatei îi place să grupeze invitații în aceeași aripă a clădirii, explică fata așezându-se pe brațul fotoliului tatălui. Asta simplifică treaba angajaților… Haide, Linda, continuă Roma întorcându-se spre tânăra femeie. Ce se-ntâmplă? Ești palidă.

– Nu, nu… N-am nimic.

Însă ea era pradă unei confuzii majore. În noaptea asta, Alan trebuia să se culce cu una dintre ele. Or, n-ar suporta să-l știe atât de aproape în brațele unei alte femei. Însă știa că dacă rămânea cu ea, nu i-ar fi putut rezista…

Comedia durase destul… Trebuia să plece de aici cât mai repede cu putință.

Capitolul 8

Linda aștepta ca Alan și Roma să dispară în noapte înainte de a se întoarce spre J.P.

– Pot să vă cer o favoare? Trebuie să iau legătura cu o prietenă din Anglia… Cum nu i-am spus că plec, mă tem să nu-și facă griji pentru mine. I-aș scrie, dar mă tem că scrisoarea ar ajunge foarte greu. Așa stând lucrurile, aș vrea să folosesc telefonul dumneavoastră. Am să plătesc convorbirea, bineînțeles.

Deși nu-i plăcea să mintă, asta era singura posibilitate de a părăsi insula fără să afecteze cariera companionului ei.

J.P. tăie capătul havanei și scoase din buzunar o cutie de chibrituri.

– Îmi pare rău, răspunse el. Locul ăsta e departe de lume. În caz de urgență, sunt contactat la Funchal și o șalupă îmi aduce mesajul, ceea ce mă face să stau liniștit aici. Poți să suni mâine de la biroul meu.

Văzând expresia dezamăgită a tinerei, Maud interveni:

– Am o idee mai bună: de ce nu mergem acum la Madera? E o căldură înăbușitoare… Puțin aer proaspăt n-ar avea să ne strice.

– Ah, nu! N-are rost să vă deranjați…

– Fii serioasă! N-are rost să protestezi. Sunt sigură că J.P. o să fie de acord. Nu-i așa, dragul meu?

– Bineînțeles, făcu el ridicându-se anevoie. O să bem un pahar la Britanic Club.

Vor să mă consoleze, se gândi Linda. Din politețe, își ascunseseră dezaprobarea față de purtarea lui Alan față de fiica lor… Dar incidentul de astă-seară risca să-i compromită viitorul.

– Bine! În timp ce voi vă pregătiți, am să-l anunț pe Luis, adăugă el.

– Of! Nu vreau să-i stric seara…

– Nu-ți face griji… Îți garantez că va fi încântat să petreacă un ceas-două cu prietenii.

În timpul drumului până la pontonul unde aveau să se îmbarce, în inima Lindei apăru un licăr de speranță. Dacă-i întâlneau pe cei doi fugari, poate reușeau să-i convingă să vină cu ei… Însă drumul era pustiu.

Luminilor din port li se adăugau cele ale unui pachebot care se pregătea să plece din nou după o scurtă escală. Spectacolul era feeric. Cuprinsă de o adâncă meelancolie, Linda nu putea să-și alunge din minte imaginea obsedantă

a perechii insolente… Unde erau? O clipă și-i închipui întinși pe plajă… Tulburată, începu să discute cu Maud, încercând să-i uite.

La club, J.P. îi făcu semn spre cabina telefonică.

– Cere-i centralistei numărul pe care-l vrei.

După o așteptare care i se păru nesfârșită, primi în sfârșit legătura.

– Alo! Simon Parks la telefon.

– Sunt Linda.

– Linda! Îmi pare bine să te aud…

Glasul lui deveni deodată neliniștit.

– Ce se-ntâmplă?

– Nu-i nimic grav. Nu-ți face griji… Nu pot să-ți explic acum cum stau lucrurile. E prea complicat. Dar am nevoie de ajutorul tău.

– Îți stau la dispoziție.

– Mulțumesc… Ascultă, știu că o să ți se pară ciudat dar trebuie să-mi trimiți o telegramă din care să se înțeleagă că mătușa mea este bolnavă… sau mai bine internată în spital. Așa ar fi mai convingător.

– Nu-i adevărat, nu-i așa?

– Nu… Nu căuta să înțelegi… Până la urmă trebuie să mă întorc cât mai curând.

– Crezi c-ar fi plauzibil? În asemenea cazuri primești un telefon.

– Asta nu se poate. Insula este complet izolată. De asta vreau o dovadă scrisă. Te rog, Simon. Nu pune întrebări.

Adresa este Ilha de Pequenina Joia, Madera. Expediază mesajul mâine la prima oră ca să ajungă la Funchal dimineața.

– Ai probleme?

– Nu chiar… În orice caz, telegrama asta o să pună totul la punct. Promite-mi că o să faci asta.

– Dacă insiști…

– Cu un pic de șansă, o să mă întorc în douăzeci și patru de ore. O să ne întâlnim atunci. La revedere, Simon. Încă o dată, mulțumesc.

Fără să-i mai lase timp de discuție, ea închise telefonul. Când reveni în salonul clubului, soții Jenson îi prezentară o pereche în vârstă care stăteau la masa lor. Făcu tot posibilul să participe la conversație. Cu toate astea, nici o clipă nu putea să nu se gândească la Alan. Ce-avea să facă dacă n-o găsea în camera ei?

Dar când se întoarseră acasă, doar câinii de pază îi întâmpinară. În salon nu era decât o pisică neagră așezată în mijlocul divanului.

– Se pare că nu s-au întors, comentă Maud. Am să pregătesc ceva cald de băut.

– Pentru mine nu, mulțumesc, răspunse Linda.

Nu vroia să mai întârzie jos. Dacă urca imediat, putea să încuie cu cheia și Alan n-avea decât să doarmă altundeva. Cu atât mai rău dacă avea nevoie de lucrurile lui.

– Mă simt obosită după toate vizitele astea, adăugă ea. Cred că mă duc să mă culc imediat.

– Vrei un somnifer?

Glasul gazdei era plin de compasiune și tânăra remarcă o undă de milă în privirea ei… Ce bine-ar fi fost dac-ar fi putut să-i mărturisească tot!

– Sunteți amabilă, dar nu folosesc niciodată.

Cu un gest instinctiv, o sărută pe bătrână pe obraz.

– Somn ușor, murmură ea.

Maud o prinse cu blândețe de mână.

– Întotdeauna vei fi binevenită la noi.

O ghicise că vroia să plece. Cuprinsă de remușcări, Linda fu cât pe ce să-i spună adevărul… Dar nu… Tăcerea era de preferat pentru toată lumea. În orice caz, J.P. ar înțelege repede. Cât despre ea, începând de mâine va fi la Londra, eliberată de povara acestei mascarade. Singura părere de rău ar fi că nu putea să-i mai vadă din nou pe acești oameni minunați. Cu inefabila tandrețe a unuia față de celălalt, ei reprezentau în ochii Lindei perechea ideală.

Un buchet de mimoze așezat într-o glastră de pe masă înmiresma palierul primului etaj. Surprinsă să vadă lumină la ușa ei, intră în cameră. Maria probabil lăsase lumina aprinsă când venise să facă patul. Când își văzu cămașa de noapte așezată alături de pijamaua bărbătească de mătase neagră, fără să vrea o cuprinse o tulburare profundă.

Urma să încuie cu cheia când zări o mișcare pe balcon și se întoarse repede.

– Ia te uită! Dar de unde vii? întrebă Alan pe un ton sec.

Cuprinsă de panică, nu știu în prima clipă ce să răspundă, dar își veni repede în fire.

– Am fost puțin plecată. Dar asta nu te privește pe tine.

– Ba da! Închipuie-ți că mi-am făcut griji de absența ta.

– Ce tupeu ai! Dar se pare că nu ți-a păsat deloc de mine când ai plecat cu frumoasa aia.

– Este iresponsabilă… Trebuie supravegheată.

– Atunci, sunteți amândoi în situația asta. De îndată ce ridică un deget, sosești lângă ea în fuga mare!

– Chiar ești geloasă? murmură bărbatul apropiindu-se de ea.

– Nicidecum !

Era atât de frumos cu cămașa descheiată pe pieptul viril. Inima Lindei începu să bată mai repede. În disperare de cauză, ea îi luă pijamaua și i-o aruncă cu un gest furios.

– Ține-o! O să ai nevoie acolo unde te duci.

Pe chipul lui Alan apăru un zâmbet.

– Îmi pare rău, dar trebuie să rămân aici… Roma doarme în camera de alături.

– Atunci, du-te la ea! Sunt sigură c-o să fie încântată.

– Te înșeli, draga mea… Este foarte prost dispusă… Nu vrea să vadă pe nimeni.

– Păcat, pentru că nici nu poate fi vorba să te culci aici…

– Totuși, camera asta este a amândurora.

– Dacă nu ieși imediat, replică ea deschizând ușa, am să-i spun totul lui J.P.

– Ești sigură c-o să te creadă?

– N-are nici o importanță… Pașaportul meu este dovada că nu suntem căsătoriți.

– Exact, constată el după o clipă de tăcere. Și preferi să fii alungată de pe insula asta în loc să-ți petreci noaptea cu mine?

– Îți dau două secunde să ieși.

Alan se apropie de ea foarte încet.

– Ești sinceră?

– Foarte!

– Atunci, sunt dezolat să te fac să-ți risipești iluziile.

Brusc el închise ușa, răsuci cheia și o băgă în buzunar.

– Deschide dacă nu vrei să urlu!

O prinse de mână și o împinse brutal.

– Încetează să-mi vorbești în felul ăsta! strigă el aruncând-o în pat. Ți-am spus-o deja; întotdeauna respect dorința femeilor. Voi aștepta să fii de acord.

Stând în picioare în fața ei, o domina cu statura.

– Mai bine mor! exclamă femeia, furioasă să-și simtă obrajii înroșindu-se.

– Bine! Cel puțin suntem de acord cu un lucru… Acum, gândește-te puțin: nu pot să dorm în camera vecină dar

rămâne balconul. Dacă mă încui afară, n-ai de ce să te temi. Zăvorul este înăuntru.

– Dar unde o să te culci?

– Pe un șezlong… Și dacă nu te deranjază, am să iau o pătură. Dimineața este destul de rece.

El o ajută să se ridice și ea îl privi făcându-și culcușul.

– Hotărârea ta este irevocabilă? o întrebă maliții os.

– Absolut.

– Doar n-o să mă refuzi pentru un mic sărut de noapte bună?

– Lasă-mă…

Unde găsise puterea să rostească aceste cuvinte? Toată ființa îi vibra de dorință… Într-o tresărire de orgoliu, reuși să-i întoarcă spatele.

– Păcat, șopti Alan, rezemat de tocul ușii. Noaptea asta e atât de romantică…

– Dacă nu ieși imediat, îl chem pe J.P.

– Foarte bine, Lindy Lou… dacă asta vrei. Dar într-o zi, o să fii a mea.

A doua zi dimineață, fu trezită din somn de câteva bătăi în geam.

– Îmi pare rău că te deranjez, declară Alan când veni să-i deschidă. Dar e vina ta dacă trebuie să te trezesc ca să mă duc la baie.

Linda aruncă o privire grăbită la ceasul deșteptător; nu era decât șase și un sfert.

– Să nu uiți că sunt aici ca să lucrez, adăugă el. La șapte și jumătate plec la Madera, împreună cu J.P.

Privirea lui zăbovi pe cămașa de noapte diafană care abia ascundea silueta grațioasă a tinerei. Stânjenită, luă imediat halatul de pe spătarul scaunului și se acoperi grăbit. Dar el continua s-o privească atent.

– Păcat că n-am timp, murmură Alan.

El își strecură o mână după ceafa Lindei și îi răsuci părul pe degete. Incapabilă să miște, fremătând, ea aștepta… Când Alan își lăsă capul în jos și-i atinse buzele cu ale lui, ea își strânse brațele în jurul lui și se împinse în el ca să se abandozeze voluptății acestui sărut.

– Pe diseară, draga mea.

Se eliberă din brațele ei și se îndepărtă. După câteva minute, îl auzi cântând sub duș. Dar melodia fu întreruptă de protestele furioase ale Romei.

Când ieși din baie, nu putu să nu-l privească atent. Părea atât de încrezător încât se simțea aproape vinovată… Și când te gândești că se pregătea să-l trădeze!

Dacă măcar i-ar fi citit în privire cea mai infimă urmă de tandrețe, ar fi șovăit… poate nici nu i-ar mai fi păsat de urmări. Dar nu… Nu simțea pentru ea decât o dorință fizică. După ce ar fi sedus-o, ar fi plecat în căutarea altor cuceriri. Și asta, nu putea să accepte.

Înainte să iasă, se întoarse spre ea.

– Diseară cinăm la Funchal… doar noi doi, îi propuse cu el cu dulceață în glas.

– Într-un loc romantic, îmi închipui?

Chipul lui Alan se lumină cu un zâmbet radios.

– Bineînțeles. Madera este paradisul îndrăgostiților. Bine! O să-i spun Mariei să-ți aducă o cafea. O zi bună, Lindy Lou.

Așteptând-o pe servitoare, Linda își perie energic părul încercând să-și alunge tulburarea din inimă. Niciodată nu va mai cunoaște vârtejul delicios pe care omul ăsta îl trezea în ea… Dar timpul o să vindece rana. Avea atâția prieteni cu care să se distreze.

Of! De ce se dusese la nunta lui Nicky? Totul începuse atunci. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Alan, cu siguranță s-ar fi măritat cu Simon fără să cunoască ce înseamnă frământările pasiunii.

Neputând să rămână pe loc, ieși pe balcon. În curte, Luis înhăma catârul ca să meargă în port. La întoarcerea lui, va avea telegrama. O clipă, fu tentată să înceapă să-și facă bagajele… Dar nu… Maria putea să-și dea seama că era ceva necurat.

După ce aduse în cameră cuvertura și perna, se hotărî să facă un duș. Aroma after-shave-ului său care plutea în baie îi aminti de căldura îmbrățișării lui și, în ciuda eforturilor ei, nu reuși să-l alunge din minte.

Când coborî, Maud era deja în sufragerie.

– Ai dormit bine, draga mea? întrebă ea.

– Foarte bine. Mulțumesc.

Gazda îi arătă farfuriile de argint de pe bufet.

– Servește-te. Roma a spus c-o să ia micul dejun la pat. M-am gândit că în dimineața asta putem să facem o tură prin oraș.

– Bună idee, fu de acord Linda, copleșită de un sentiment de vinovăție. Roma vine cu noi?

– Nu putem conta pe ea. Nu face decât ce-o taie capul…

Stânjenită, bătrâna își căută cuvintele înainte de a continua.

– De fapt… știu că nu mă privește… Dar nu-ți face griji în legătură cu ce s-a întâmplat aseară; cred că Alan a știut să-i reziste.

Era momentul prielnic pentru mărturisire, dar nu avu curajul.

– E foarte chibzuit, declară ea.

– Da. Se vede că știe ce vrea. O să ajungă departe… Urmează-i exemplul! În orice situație, nu asculta decât ce-ți spune inima și vei fi sigură că nu te înșeli.

În momentul acela, Luis se întoarse de la Funchal cu corespondența. Îi întinse Maudei mai multe scrisori dar nu și telegrama.

– Pentru mine n-ai nimic? se interesă Linda încercând să-și ascundă neliniștea.

Bătrâna traduse întrebarea lui Luis.

– Nao, senhora, spuse acesta clătinând din cap.

– Așteptai ceva? se miră doamna Jenson în fața expresiei surprinse a invitatei sale.

– Nu, nu…

Se ridică și se duse spre fereastră ca să contemple magnifica panoramă a colinei care cobora până în mare. În depărtare, se vedea Madera.

Ce se-ntâmplase? De obicei Simon se ținea de cuvânt… Atunci de ce nu primise telegrama? Dacă nu ajungea la ea până la prânz, nu mai putea să plece astăzi și era obligată să mai petreacă o noapte lângă Alan.

Amintindu-și de planurile pentru diseară, inima începu să-i bată mai repede… Trebuia neapărat să plece de pe insulă cât mai curând posibil.

Nu mai era decât un singur lucru de făcut; să se ducă imediat în oraș și să găsească o scuză să ajungă la biroul lui J.P., unde mesajul ajunsese cu siguranță.

Din fericire, Maud avea nevoie să-și vadă soțul: pentru a răspunde de urgență unei invitații primite în dimineața aceea, trebuia să știe data când se vor întoarce în Anglia. Clădirea se afla undeva pe o înălțime în nordul orașului și se bucura de o vedere splendidă spre port. Mobilierul din ramuri de palmier conferea o notă exotică. Fără teancurile de hârtie de scris și mașina de scris, s-ar fi putut crede că era vorba de o casă particulară.

J.P. le primi călduros și își asigură soția că putea să accepte invitația fără nici o problemă.

– Noi plecăm în week-endul ăsta… dar Alan și Linda mai rămân puțin.

Ce veste minunată ar fi fost în alte condiții! Dar din păcate, nu visa decât să fugă din paradisul ăsta…

– A venit corespondență pentru mine? întrebă tânăra nemaiputându-și stăpâni nerăbdarea.

– Nu, din câte știu eu… Dar vorbește cu secretara. Toată corespondența trece pe la ea.

Linda se grăbi s-o întrebe pe secretară, dar nici urmă de telegramă. O slabă speranță i se trezi în minte; nu menționase de pretinsul mariaj cu Simon…

– Poate prietena mea a trimis-o pe numele Gray… sugeră ea.

Doamnul Jenson îi lansă o privire pătrunzătoare.

– Cred că este puțin probabil, comentă el.

– Puterea obișnuinței… bolborosi Linda, jenată să simtă că i se înroșesc obrajii.

– Mai verifică o dată, îi ordonă șeful angajatei lui.

– N-are rost, replică aceasta. Aș fi remarcat.

Deci ce se întâmplase? Cufundată în gândurile ei, Linda o urmă pe Maud pe stradă.

– Mergem să ne plimbăm în grădina Sao Francisco, o anunță însoțitoarea ei. Este una dintre cele mai frumoase din lume.

Într-un adevărat dezmăț de culori, parcul era etajat pe mai multe terase. Plină de entuziasm, doamna Jenson îi arătă invitatei sale diferitele feluri de flori care se aflau pe insulă și îi explică îndelung că seva roșie a arborelui dragon era folosită altădată drept leac miraculos. Dar mintea Lindei era altundeva… Căuta o scuză plauzibilă ca să se întoarcă în Anglia. Dar cum să facă? Nu putea să ia legătura cu Simon mai devreme de diseară… Măcar de-ar fi ascultat avertismentul lui Nicky…

Totuși, gândul de a pleca de aici o întrista. În ciuda duratei scurte a acestui sejur, se îndrăgostise de farmecul acestor locuri.

Încă nu găsise răspunsul la întrebările pe care și le punea când tovarășa ei o duse să vadă un atelier de broderie. Încântată de finețea motivelor și calitatea lucrului, uită o clipă situația penibilă în care se afla. Se gândi chiar să cumpere un splendid șervet pentru bucătărie dar prețul îi depășea posibilitățile.

– Putem să mai trecem o dată pe la birou înainte de a ajunge în port? întrebă Linda când ieșiră.

– Dacă vrei să-l vezi pe Alan, mă tem că este imposibil. A plecat la munte pentru toată ziua ca să stea de vorbă cu muncitorii.

– Nu, nu… mă gândeam doar că scrisoarea mea a sosit în timpul plimbării noastre, spuse ea pe un ton care se vroia detașat.

– Corespondența vine doar o dată pe zi. În orice caz, J.P. ne-ar fi trimis mesajul la șalupă. Știa că vom rămâne până la masa de prânz.

Tânăra aruncă o privire la ceasul de la mână; era douăsprezece și jumătate și, dacă Luis nu intrase deja în posesia telegramei, nu mai avea nici o șansă să prindă ultimul avion de astăzi.

Spre marea ei dezamăgiră, mesajul nu era acolo. Dintr-un motiv necunoscut, Simon o abandonase… Și ea trebuia să mai rămână încă o noapte cu Alan.

Capitolul 9

După-amiaza fu și mai călduroasă decât în zilele precedente. Insula părea strivită de această atmosferă înăbușitoare.

Căutând un pic de răcoare, Linda puse pe ea un bikini și ieși pe balcon să citească. Vroia să profite de aceste câteva ceasuri de liniște. Dar prea preocupată de problemele ei , nu reuși să se concentreze asupra romanului pe care-l avea în mână. Așezată confortabil pe șezlongul ei, se lăsă pe tânjală și începu să viseze. Încet-încet, gândurile îi deveniră din ce în ce mai superflue. Privi un timp arborii fremătând sub briza care apărea, apoi, fără să-și dea seama, se lăsă copleșită de somn.

Alan o trezi un pic mai târziu.

– Asta a fost! îi spuse apropiindu-se de ea, cu o expresie radioasă.

Nu purta decât un minuscul costum de baie turcoaz… Teribil de stânjenită, îl văzu privindu-i îndelung rotunjimile

trupului. Nu mai văzuse niciodată o asemenea dorință în ochii unui bărbat.

Inima începu să-i bată nebunește. O flamă necunoscută i se aprinsese în vene. Ar fi fost atât de ușor s-o ia în brațe ca să potolească pasiunea care-i mistuia pe amândoi…

– Despre ce vorbești? îl întrebă îngrijorată, ridicându-se grăbită ca să se ducă să-și caute ceva de îmbrăcat.

– Despre slujbă… J.P. tocmai mi-a semnat contractul. Acum o să-mi împart timpul între Londra și Madera. Am sarcina să pun pe picioare această societate, în fruntea căreia am fost numit. Dacă reușesc, am în față un viitor strălucit… Ei bine! Nu mă feliciți?

Nou-venitul se apropie foarte mult de ea… Singura ei salvare era o izbucnire furioasă.

– De ce crezi că meriți o asemenea încredere? Din partea mea, cred că ceva obținut necinstit nu prezintă nici un interes. În orice caz n-ai s-o păcălești mult timp pe doamna Jenson! Dar poate te-ai gândit la un simulacru de divorț după întoarcerea în Anglia?

– Asta vrei?

– Mi-e indiferent. Tot ce vreau este să nu mai joc rolul pe care m-ai obligat să-l joc.

– Mai este o posibilitate; am putea să oficializăm situația de acum?

– Cuuum?

Ce tupeu! Dacă spera s-o facă să accepte un aranjament așa de ridicol care să-i permită să-și păstreze postul, se înșela!

– N-am să mă mărit cu tine niciodată, înțelege o dată! urlă, furioasă.

– Haide… liniștește-te.

Alan era lipit de ea. Halatul ei de baie se desfăcuse puțin, scoțându-i la iveală coapsa. În fața flăcării de dorință pe care i-o citi în ochi, ea și-l trase pudic la loc.

– Mă îngrozești! De îndată ce-o să plecăm de pe insula asta, nu vreau să mai aud de tine.

Expresia lui Alan se înăspri. Pentru o clipă, femeia crezu că avea s-o dezbrace…

– Fir-ar să fie! Din ce ești făcută? Cum trebuie să mă port ca să trezesc un pic de căldură în trupul tău de gheață?

– În orice caz, n-o să reușești trișând. Chiar dăcă J.P. a picat în plasa ta, n-o să mă ai în felul ăsta… Te cunosc prea bine. Mă păstrez pentru bărbatul pe care-l iubesc.

– Bănuiesc că despre Simon este vorba, rânji interlocutorul. Când o să renunți să te mai încăpățânezi? Eu sunt cel pe care inima ta l-a ales… nu poți să negi asta.

Câtă aroganță! Încerca cu bună știință s-o înfurie.

– Până la urmă nu înțelegi că te detest? replică ea. O să plec mâine dimineață la prima oră. Spune-i ce vrei patronului tău, dar n-o să mă ții în loc.

– Vom vedea…

O luă în brațe cu un gest brutal și puse stăpânire pe buzele ei cu un sărut pătimș. Cu tâmplele zvâcnindu-i, devorată de o patimă sălbatică, Linda simți că o părăsesc puterile.

– Îndrăznești încă să mai pretinzi că mă urăști? îi șopti el la ureche strângând-o în brațe.

Dumnezeule! Cu siguranță că asta era tactica lui obișnuită în abordarea femeilor… Se folosea de magnetismul pe care-l avea ca să le pună capăt rezistenței. Dar ea era mai puternică… Pentru nimic în lume nu vroia să-i dea satisfacția de a mai constata o dată eficacitatea farmecului său.

Adunându-și toată energia ca să lupte împotriva propriei slăbiciuni, Linda îi trase o palmă violentă.

După un moment de stupoare, o expresie furioasă se întipări pe chipul lui Alan.

– O să-ți pară rău, îi șopti amenințător.

O împinse în pat și se aruncă pe ea căutându-i avid gura. Femeia încercă să scape însă trupul o trădă. Fără să vrea, îl îmbrățișă și ea. Nimic nu mai exista pentru amândoi în afara dorinței. Copleșiți de plăcerea momentului, nici nu auziră bătăile în ușă.

– Vă distrați bine aici, constată un glas ironic.

Alan își înălță capul și se răsuci.

– Ce vrei? întrebă sec.

Roma stătea în pragul ușii, îmbrăcată elegant cu un ansamblu format dintr-un pantalon de pânză albă și o bluză roz-pal. Fără nici o jenă, îi privea răutăcioasă.

– Îmi pare rău că vă tulbur distracția, spuse ea degajat. Dar tata te așteaptă în biroul lui ca să semnezi niște acte. I-am promis că te anunț.

– Ieși! îi ordonă Alan.

– Nu, nu… O clipă, bombăni Linda.

Această intruziune o trezise la realitate. Fusese cât pe ce să facă o greșeală ireparabilă. Trebuia neapărat să profite de prezența intrusei ca să scape.

– Am nevoie de un sfat, continuă ea.

– Minciună, mormăi bărbatul printre dinți.

Domolindu-și furia, el i se adresă Romei.

– Spune-i lui J.P. că vin imediat…

Linda se ridică și își aranjă halatul de baie care se deschisese. Trebuia să inventeze repede ceva ca s-o rețină pe intrusă.

– Vreau să-mi cumpăr o vestă de lână așa cum poartă oamenii de pe aici. Unde pot găsi așa ceva?

Alan se îndreptă spre oglindă ca să-și pună în ordine părul ciufulit. Cu inima bătându-i repede, Linda se gândi ce s-ar fi întâmplat fără indiscreția rivalei sale…

– Sunt multe buticuri în Funchal, replică Roma cu un aer bănuitor. Nu le-ai văzut azi-dimineață?

– Am vizitat… Ah! De fapt… Aș vrea să vorbesc cu Maria. Știi cumva unde este?

– Poate la bucătărie… Soțul tău ți-a spus vestea cea mare? L-am sfătuit pe tata să-l angajeze…

Alan o privi cu asprime.

– Aș fi surprins dacă domnul Jenson s-ar lăsa câtuși de puțin influențat… N-are încredere decât în intuiția proprie. Asta contează în afaceri.

Fără să mai aștepte un răspuns, părăsi încăperea. Oftatul Romei trezi Lindei o curioasă undă de simpatie .

– Nu e bine dispus. Sunt sigură că n-a vrut să te jignească.

Masca îi căzuse… Roma nu mai era decât o femeie slabă, victima dragostei nefericite. Fără un cuvânt, se întoarse în camera ei.

În ciuda milei pe care i-o inspira, Linda o ura. De ce… apariția de adineauri? Ascultase ce vorbiseră înainte de a apărea? Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că știa realitatea… și Alan avea să se trezească într-o situație foarte grea, mai ales dacă încerca să-l șantajajeze. În definitiv, cu atât mai rău…

Din partea ei, trebuia neapărat să plece din casa aia. Nici vorbă să mai petreacă încă o noapte acolo… Trebuia să treacă repede la acțiune, Alan avea să se întoarcă curând. După ce se îmbrăcase repede, își scoase valiza și o umplu în grabă. Dar unde s-o ascundă câtă vreme se ducea să-și ceară scuze față de Maud? Cu bagajul în mână, se opri o clipă pe palierul pustiu. La capăt, era un alcov ascuns de o perdea; locul ideal… Cu un pic de noroc, putea să plece fără ca Alan să-și dea seama.

Acum nu-i mai rămânea decât să-i spună gazdei… Bătu la ușa ei.

– Intră!

Așezată în fața toaletei, doamna Jenson se pregătea pentru seară.

– De ce faci mutrița asta, draga mea… Ce se-ntâmplă?

– Am venit să vă spun la revedere. Trebuie să plec imediat. Îmi pare rău, dar n-am de ales.

Maud puse rujul de buze pe o tavă de sticlă și se întoarse spre nou-venita.

– Ce s-a-ntâmplat? În loc să te bucuri de promovarea lui Alan, uite că mă anunți că pleci!

– Sunt încântată pentru el… Asta a vrut. Și J.P. o să fie cu siguranță mulțumit de treaba pe care o va face. Dar eu… Trebuie să mă întorc în Anglia, atâta tot, concluzionă ea, neputând să găsească o scuză plauzibilă.

O sclipire de simpatie apăru în ochii bătrânei.

– Iartă-mi indiscreția, copila mea, dar dacă este vorba de o ceartă, nu trebuie să-ți faci griji… Cu un pic de bunăvoință din partea amândurora, până la urmă totul o să se rezolve.

– Nu în cazul ăsta… Dacă nu vă deranjează, aș vrea ca Luis să mă ducă la Funchal.

Maud o privi îndelung, cu o expresie compătimitoare. Alan îi amintea atât de mult de soțul ei! Viața împreună cu un asemenea om nu era întotdeauna simplă. Dar Linda, cu calmul și seninătatea ei, reprezenta în ochii ei soția ideală pentru un băiat cu un viitor deschis.

– Ce zice Alan?

– El nu știe.

Afară, începuse o briză mai puternică ce făcea să fluture perdeaua de la fereastră deschisă.

– Din cauza Romei?

– Nu, nu… Ea n-are nici un amestec. Îmi pare rău că nu pot să vă explic. Totuși sunt sigură că veți înțelege…

Doamna Jenson se întoarse spre oglinda ei și continuă să se machieze.

– Ești gata să-ți iei tălpășița, copila mea, și asta nu este niciodată cea mai bună soluție. De ce nu încerci pentru ultima oară să rezolvi problema?

– Nu se poate… Pot să folosesc șalupa dumneavoastră?

Maud aruncă o privire în grădină. Vântul sufla acum în rafale și nori negri întunecau cerul.

– Nu imediat, răspunse bătrâna. Cu furtuna care se anunță, traversarea ar fi prea periculoasă. În sezonul ăsta, furtunile sunt rare însă se transformă uneori în cicloane. Poți să pleci imediat după aceea, dar deocamdată trebuie să rămâi aici.

Linda își simți inima strângându-se.

– Vă asigur că nu mi-e frică!

– N-are rost să-ți asumi vreun risc. Haide! Un pic de răbdare… și câtă vreme o să fii dintre ai noștri, am să-ți cer o mică favoare; J.P. vrea să sărbătorească astă-seară deschiderea filialei de la Madera… Este un eveniment important pentru el. Atunci, te rog, nu-i strica plăcerea. Uită pentru câteva ceasuri neînțelegerea cu Alan… Poți să pleci de aici după masa festivă. Dar dacă te răzgândești, poți să dormi în altă parte. Avem loc destul.

Oare ghicise adevărul? Nu… chipul ei impasibil nu trăda nici o emoție. Trebuia să creadă doar că era o simplă ciondăneală între îndrăgostiți.

– După felul cum se prezintă timpul, poate ar fi mai prudent, fu de acord Linda. Mulțumesc pentru înțelegere. Am să fac tot posibilul ca J.P. să nu-și dea seama de nimic în timpul mesei, adăugă tânăra îmbrățișându-și gazda.

Maud îi zâmbi și o bătu pe mână cu un gest afectuos.

– Am încredere în tine. O să te muți în camera din spate. Maria o să facă patul mai târziu. Și nu-ți face griji. Totul se va rezolva.

Linda traversă palierul. Și când te gândești că toate astea se întâmplau din cauza lui Simon! După ce se va întoarce în Anglia, o să aibă grijă de el!

După ce-și recuperă valiza din alcovul unde o lăsase, Linda intră în noua ei cameră. Era un miros de închis. Toate mobilele erau acoperite cu un strat gros de praf. Cum nu era o baie alăturată, Linda ieși din cameră ca s-o folosească pe cea comună etajului. După ce făcu repede un duș, alese o rochie de bumbac de culoare lila cu un decolteu drapat și jupă frumos plisată. Spre marea ei satisfacție, colierul de perle pe care și-l petrecu în jurul gâtului îi sclipea minunat pe pielea bronzată. Câtă vreme trebuia să mai rămână în casa asta, era bine să încerce să rivalizeze în eleganță cu Roma!

După o ultimă privire în oglindă, deschise ușa și se trezi nas în nas cu Alan.

– Ce naiba! Ce te-a apucat? o întrebă furios prinzând-o de braț. Doamna Jenson mi-a spus tot… Ce-i cu capriciul ăsta?

Ea încercă să se elibereze.

– Lasă-mă! Mă doare.

– Îți dai seama ce griji mi-am făcut? replică el fără s-o asculte. Am crezut c-ai vrut să pleci la Funchal, cu toată furtuna care stă să înceapă.

– Asta vroiam să fac. Dar i-am promis Maudei să rămân și să nu stric masa festivă pe care J.P. o organizează în onoarea ta… cu toate că nu văd ce-ar fi de sărbătorit. Angajându-te, a făcut poate cea mai mare greșeală din viața lui… Sau poate farmecul și ipocrizia sunt considerate calități în afaceri… caz în care sunt fericită că nu aparțin acestei lumi.

– N-ai o părere prea bună despre mine, nu?

– Cum aș putea să am alta? Ai ajuns în situația asta sub pretexte false… și te-ai folosit rușinos de mine.

– Dac-ai fi acceptat să te măriți cu mine, totul ar fi fost în bună ordine.

O domina cu statura lui. Fără să vrea, o copleși un val de dorință… Adunându-și tot curajul, îi aruncă o privire ucigașă.

– Numai că am refuzat… Ar trebui să-ți încerci norocul cu Roma! O căsătorie cu fiica patronului ar fi benefică pentru cariera ta!

O trase brutal lângă el și îi strivi buzele cu un sărut pătimaș. O strângea atât de tare la pieptul lui puternic încât femeia crezu că va ceda.

– Sunt om în toată firea și știu ce-am de făcut, spuse el împingând-o brusc.

Fără să-i mai lase timp să reacționeze, bărbatul coborî scara grăbit, lăsând-o nemișcată și fremătândă pe palier.

Deodată, rivala apăru în ușa camerei sale, îmbrăcată cu o rochie neagră cu decolteu generos, ornată cu un trandafir roșu pe umăr.

– Iar vă certați? întrebă Roma pe un ton detașat, înainte de a-l urma pe Alan.

Toată seara, Linda făcu tot posibilul să zâmbească dar cu toată șampania, nu reuși să-și surmonteze melancolia. Tumultul sentimentelor sale era în armonie cu vântul care bătea acum în rafale în jurul casei și bubuitul tunetelor. Imediat ce avu ocazia, urcă în camera ei să se culce.

Încăperea nu se încuia cu cheia. Rămase mult timp întinsă pe pat ascultând furtuna… Ah! Dacă Alan ar fi venit acum…

Abia în zorii zilei reuși să adoarmă… un somn agitat. Dar un val de lumină o trezi aproape imediat; Maria deschisese obloanele. Zâmbitoare, servitoarea se apropie de pat.

– Bună ziua, senhora.

Ea îi întinse un pachet. Intrigată, tânăra îl deschise. Conținea telegrama atât de mult așteptată, însoțită de o sută de livre??? și un bilet pe care era scris un mesaj: Ăsta e

salariul tău. În ceea ce-o privește pe mătușa ta, este perfect sănătoasă, după cum mi s-a spus când am sunat acolo. Alan.

Nimic mai mult… nici o rugăminte, nici un regret, doar o notă de concediere. Acum, când nu-i mai era de folos, nu mai exista pentru el. Scăpa de ea plătind-o, ca pe o prostituată…

Furioasă, dădu la o parte cuvertura de pe ea, se îmbrăcă cu halatul de baie și ieși pe culoar.

De îndată ce deschise ușa fostei sale camere, văzu pijamaua lui Alan pe jos.

Era clar că nu era nimeni acolo. Femeia luă un plic dintr-un sertar, puse în el banii, îl lipi și scrise pe el numele lui Alan. Apoi, după ce-l așeză pe oglinda toaaletei, se întoarse să se spele și să se îmbrace.

Când coborî, Maud era deja instalată pentru micul dejun, cu părul prins cu o panglică asortată cu rochia verde.

– Ai dormit bine? o întrebă pe invitata sa. Sper că patul a fost confortabil. Nu folosim prea des camera aia.

– A fost perfect, răspunse Linda umplându-și o cană cu cafea.

În ciuda eforturilor pe care le făcea, nu reușea să-și potolească furia și temea să nu se trădeze.

– Luis ar putea să mă ducă la Madera? Trebuie să mă ocup de întoarcerea în Anglia.

– N-are rost să te grăbești. Alan s-a ocupat de rezervare și ți-a trimis biletul pentru vapor.

Era clar! Vroia într-adevăr să dispară cât mai repede… Dar cum avea să-i explice absența mai târziu? În definitiv, era treaba lui! N-avea să-l mai vadă niciodată… La fel ca pe cei din familia Jenson de altfel.

– Nu te-ai răzgândit? întrebă bătrâna ca și cum i-ar fi citit gândurile. Am fi fericiți să rămâi cu noi, să știi…

– Vă mulțumesc dar nu pot rămâne.

– Din cauza lui Alan?

– Într-un fel… Dar sunt la fel de vinovată ca el.

– De ce nu-mi spui și mie cum stau lucrurile? Sunt sigură că aș putea să te ajut.

Ah, da! Ar fi vrut din toată inima să-i mărturisească totul. Îi era atât de rușine să profite de încrederea unei femei atât de generoase. Dar o asemenea mărturisire ar costa locul lui Alan. Trebuia mai întâi să aibă dovezi.

– Îmi pare rău, dar nu se poate.

Gazda o prinse de mână cu blândețe.

– Haide, draga mea… Nu suntem chiar atât de proști.

Linda o privi înmărmurită. Ce încerca să-i spună? Ghiciseră adevărul? Simți deodată o speranță neașteptată.

– Când ați descoperit adevărul?

– J.P. are un al șaselea simț în afaceri. A avut bănuieli încă de când te-am întâlnit prima dată. Este unul dintre motivele pentru care v-a invitat aici pe amândoi. Bineînțeles, a vrut și să-l pună la încercare pe Alan, să-l vadă cum se desurcă aici, cu artizanii locali… De altfel, Alan a reușit să stabilească perfect contactul cu ei, ceea ce contează

în primul rând în situația de față. Seamănă cu soțul meu din acest punct de vedere. Îi plac oamenii și știe să le atragă simpatia.

– Vrei să spui că J.P. i-a dat postul știind că-l păcălea?

– Nu… În ciuda calităților lui, nu l-ar fi luat în aceste condiții.

Tânăra o privi îndelung. Vorbeau despre același lucru? În orice caz, era prea târziu să mai dea înapoi…

– Nu înțeleg, spuse ea.

– Totuși e simplu. Alan i-a spus totul ieri dimineață. Asta a sărbătorit la dineu; era fericit că făcuse alegerea bună.

Linda împinse cana cu cafea.

– Și dacă n-ar fi mărturisit?

– Nu l-ar fi angajat… Atunci, vezi, n-are rost să pleci. Acum ai camera ta. În plus, chiar dacă nu vă dați seama, sunteți făcuți unul pentru celălalt. Luis o să-ți anuleze rezervarea.

O clipă, fu tentată să rămână… Ar fi fost minunat. Ar mai fi putut să afle fericirea lângă omul pe care-l iubea…

Dar deodată își aduse aminte de banii pe care-i primise de la el. Nu era de mirare că se grăbise să scape de ea… Nu mai avea nevoie să-l ajute. Din nou dispunea de ea cum vroia…

Gândul acesta îi străpunse inima. Însă pentru nimic în lume nu vroia să-i dea satisfacția să vadă cât o făcea să sufere.

Odată ajunsă în Anglia, nu-l va mai vedea niciodată. Timpul îi va vindeca rana…

– Îmi pare rău dar trebuie să mă întorc la Londra… din cauza lui Simon.

Privirea Maudei se întunecă.

– Cine este Simon?

– Vecinul meu. Când am venit aici, nu știam că Alan era cel care mă angajase, de asta am acceptat. Sunt secretară interimară și este prima dată când plec în străinătate de când l-am cunoscut pe Simon… O să se înfurie când va afla toate astea. Și când te gândești că salariul m-a atras! Bănuiesc că Alan a mizat pe asta când m-a solicitat expres.

– Înțeleg, răspunse bătrâna cu un glas ciudat. Nu știam că erați deja logodiți. Scuză-mi indiscreția… Când vrei să pleci?

Cu cât pleca mai repede de aici, cu atât era mai bine. Cu atât mai rău dacă aștepta mai mult pe aeroport. Dar acolo cel puțin nu risca să aibă vreo întâlnire stânjenitoare… În primul rând, nu vroia să aibă parte de sarcasmul Romei. Rivala ei trebuia să știe de acum vestea… și se bucura de asta.

– Mi-am făcut bagajele, spuse ea. Pot să fiu gata de plecare într-o jumătate de oră.

– Luis o să te aștepte în fața casei, peste zece minute. Pe mine te rog să mă scuzi. Am multe de făcut

Capitolul 10

– Lin! Sunt aici!

Adâncită în gândurile ei, nu-l văzuse pe Simon la ieșirea din vama aeroportului. Cu o expresie radioasă, el îi făcea semne cu mâna.

– Ce faci aici? îl întrebă, surprinsă.

– Abia așteptam să te revăd, și atunci am venit la întâmplare să aștept avionul de la Madera… Lasă-mă să-ți duc bagajele. Am venit cu mașina.

Îl urmă până în parcare. Câteva minute mai târziu, erau deja pe drum spre Londra.

Deodată, el îi puse întrebarea de care se temea atât.

– Ce s-a întâmplat? Patronul te-a terorizat sau a încercat să te cucerească?

– Este un tip detestabil. Nu ne-am înțeles deloc.

– În felul ăsta, n-ai putut suporta să rămâi două săptămâni într-un cadru paradisiac. Haide, Lin… Îmi ascunzi ceva. De altfel, de ce n-ai stat la Fuchal?

– Pentru că el locuia pe o altă insulă. Nu știam asta când am acceptat postul.

Simon o privi pieziș.

– N-am fost singuri, se grăbi ea să adauge. A mai fost și directorul lui, soția și fata acestuia.

– De ce-ai inventat toată povestea asta cu spitalizarea mătușii? Puteai să-i spui sincer că vroiai să te întorci acasă.

Într-adevăr, asta ar fi fost soluția cea mai simplă…

– Da…poate. Dar telegrama asta mi-a dat voie să plec discret. Mulțumesc că mi-ai trimis-o.

– N-ai pentru ce… și pe urmă, în felul ăsta, ai venit mai devreme decât trebuia. Să știi că ți-am simțit lipsa.

Ea îi puse cu blândețe mâna pe braț.

– Ești drăguț, Simon. Îmi pare bine că m-am întors.

Sună la agenție chiar a doua zi.

– Linda? exclamă doamna Benstead surprinsă la culme. Te așteptam săptămâna vitoare. Ce s-a întâmplat?

– Am terminat mai repede decât fusese prevăzut.

– Credeam că vrei să petreci câteva zile de concediu acolo.

– O vacanță de una singură n-are nici un farmec…

– Bine… Dacă ești aici, vreau să-ți fac o propunere. Un scriitor tocmai ne-a solicitat să-i batem urgent la mașină un roman. Este deja în întârziere cu contractul cu editura unde lucrează. Poți să te ocupi tu de asta?

– De ce nu? Care e adresa?

Imediat după ce-și notă datele, Linda puse mâna pe telefon.

– Domnul fie lăudat! exclamă interlocutorul când îi explică de ce-i dăduse telefon. Puteți începe imediat?

– Da. În măsura în care este posibil, aș prefera să lucrez la mine acasă.

– Nici o problemă. Atunci, pregătesc manuscrisul. Trebuie doar să veniți să-l luați.

Spre disperarea ei, cartea era o poveste de dragoste. La fiecare nou capitol, își regăsea sentimentele față de Alan. Pândea fără încetare soneria telefonului din hol. Seara, nu avea să mai asculte discuri la Simon, de teamă ca Alan să n-o caute chiar atunci.

Termină destul de repede de dactilografiat romanul, după care se întoarse la agenție. Zilele trecură una după alta, apoi săptămânile… Dar în permanență încerca o teribilă senzație de gol. Fără să vrea, inima începea să-i bată mai tare de cum vedea un bărbat înalt și brunet.

– Te-ai schimbat, constată cu tristețe Simon atunci când îi mai refuză o dată invitația. Ce s-a întâmplat pe insula aia?

– Nimic… Știi bine că practic n-am stat acolo.

– Totuși, de atunci nu mai ești aceeași. Nu te-am văzut niciodată atât de nervoasă… Ascultă, am de luat câteva zile libere. Ce-ar fi dac-am pleca împreună?

O clipă, fu tentată să accepte. Vroia atât de mult să scape de rutină! Și compania acestui băiat atât de calm i-ar fi făcut foarte bine… Dar imaginea lui Alan îi reveni în minte. Orinde-ar fi plecat, nu putea să-l uite.

– Imposibil… Îmi pare foarte rău dar nu sunt în apele mele… O să vorbim mai târziu despre asta, dacă vrei.

Deodată, el o prinse de mână și o sili să-l privească în față.

– Ce se-ntâmplă, Lin. Spune-mi… Sunt gata să te ascult.

Cu ochii lui mari dincolo de lentilele groase, nu era nici frumos, nici seducător. Totuși emana un farmec inefabil. Cu un gest blând, o prinse de bărbie și o sărută pe buze. Nemișcată, impasibilă, ea se gândi la pasiunea pe care i-o stârneau îmbrățișările lui Alan.

– Te iubesc, murmură el. Vreau doar să fii fericită…

Dar aceste cuvinte o lăsară indiferentă. Totuși el îi oferea această tandrețe la care visase atât… De ce inima ei se încăpățâna să dorească un individ care semăna doar nefericire în jurul lui?

– Ești adorabil, făcu ea.

– Asta-i tot? Nu vrei să fii soția mea?

– Haide… Simon, mă faci să roșesc.

O trase lângă el.

– Vorbesc serios. Vreau să ne căsătorim… Voi încerca să te fac fericită.

Linda îi mângâie părul în neorânduială. Era atât de atât de liniștitor… Poate reușea s-o facă să-și alunge din minte acest episod tulburător din viața ei, cine știe?

– La ce te gândești, Lin?

– Simon, nu simt pentru tine decât o prietenie adevărată. Nu-i de ajuns.

O strânse la piept.

– Să știi că în realitate, dragostea nu-i un vârtej care să te facă să amețești. Este o floare gingașă pe care trebuie s-o îngrijești și s-o iubești ca să înflorească.

Și dacă avea dreptate? Pasiunea pe care credea că o simte pentru Alan nu era cumva rodul imaginației sale?

– Te rog să accepți, Lin. O să fim fericiți împreună.

Linda ezită îndelung.

– Sunt foarte încurcată… Te apreciez mult dar…

– N-are rost să iei o hotărâre acum. Trebuie să te mai gândești. O să-mi dai răspunsul când vrei.

– De acord.

Era atât de înțelegător… Alan cu siguranță n-ar fi dat dovadă de o asemenea răbdare!

– Noapte bună, Simon, adăugă ea sărutându-l pe obraz.

– Asta-i tot? o întrebă atingându-i buzele cu ale lui.

Însă tandrețea sărutului său o lăsă de gheață.

Dacă alegea să trăiască cu el, n-ar mai cunoaște niciodată extazul… dar n-ar mai trebui nici să lupte cu disperarea.

Chiar a doua zi, se hotărî să petreacă două-trei zile la Bristol și își sună mătușa.

– Bineînțeles, draga mea. O să fiu încântată de vizita ta, declară mătușa Joan.

Când ajunse, ceaiul era servit în salon. Parfumul trandafirilor din grădină înmiresma camera.

– Ce bine-mi pare să te revăd! exclamă doamna Wilson. Am fost atât de îngrijorată pentru tine atunci când Alan mi-a telefonat de la Funchal ca să-mi spună povestea cu spitalizarea… Apropo, el ce făcea acolo?

Linda îi spuse tot adevărul.

– Eram atât de furioasă pe el, trase ea concluzia.

– Dar ce spera să facă? Nu putea să joace comedia asta la nesfârșit. Unde-i acum?

– Poate la Madera. În orice caz, n-are nici o importanță.

Joan privi îndelung chipul frământat al nepoatei sale.

– Te-ai îndrăgostit de el?

– Nici vorbă de așa ceva, bolborosi tânăra, surprinsă. Practic, sunt logodită cu Simon.

– Vecinul tău? O să te plictisești de moarte cu el.

– Ne înțelegem bine.

Mătușa o luă de mână.

– Draga mea, nu face pasul ăsta cu atâta ușurință. Nu trebuie să asculți decât de inima ta… să nu faci nimic la întâmplare.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, replică tânăra eliberându-și mâna cu un gest brusc.

– Despre Alan, evident.

– El mă lasă absolut indiferentă.

– Bine… dar, te rog să ai grijă ce faci ca să nu-ți pară rău mai târziu.

Sfatul ăsta o obsedă toată seara… Din adâncul sufletului, ar fi vrut să-l urmeze. Dar bărbatul acesta care o atrăgea atât de mult nu putea decât s-o facă nefericită… Nu, trebuia să-l uite.

A doua zi dimineața, în timp ce stătea pe bancă la soare în grădină, îi spuse mătușii Joan hotărârea pe care o luase.

– Am să mă mărit cu Simon. Poți să-ți iei liber în septembrie pentru nuntă?

– N-ar fi mai bine să-l întrebi pe el mai întâi?

– El mi-a spus să aleg data… și știu c-o să fie în concediu în perioada aia.

– Mi se pare un tip foarte maleabil. N-ar fi același lucru cu…

– Nu-i mai rosti numele individului ăsta, o întrerupse Linda. Nu vreau să-l mai aud niciodată.

– N-are rost să te enervezi. Era o simplă constatare… În orice caz, îți irosești viața, încheie doamna Wilson așezându-se pe un șezong.

Spre deosebire de alte dăți, sejurul la Bristol fu penibil și Linda se întoarse la Londra ușurată.

Când Simon deschise ușa, valul de muzică simfonică năvăli pe palier.

– Lin, draga mea, exclamă el, încântat s-o revadă. Ce surpriză minunată! A fost bine în vacanță? Tocmai ascultam ultimul meu disc… Ce puritate extraordinară a sunetului!

– N-ai putea să oprești muzica o clipă?

Tânărul încetă să mai țină ritmul cu mișcările brațelor și se duse spre pick-up să-l închidă.

– Scuză-mă.

– Trebuie să vorbesc cu tine, continuă ea. M-am gândit mult în aceste ultime zile și am… am hotărât să-ți accept propunerea.

În loc de fericirea pe care sperase totdeauna s-o simtă într-un moment atât de important al vieții, nu simțea decât un fel de toropeală.

– Dumnezeule! Nu se poate așa ceva… Ah! Dragostea mea, îți promit că nu vei regreta niciodată. Sunt gata de orice ca să te fac fericită.

– O să mergi pân-acolo încât să te desparți de combina muzicală?

Era o întrebare perfidă, însă vroia să-i pună la probă sinceritatea.

– Chiar ai vrea? întrebă Simon după o scurtă ezitare.

Cu un zâmbet forțat pe buze, se apropie de el.

– Nu… Glumeam. Nu sunt atât de crudă. Pentru nimic în lume n-aș vrea să te privez de pasiunea ta.

– Totuși dacă ai insista, aș renunța la ea. Tu ești mai importantă pentru mine.

Departe de a o satisface din plin, puterea pe care o avea asupra lui o stânjenea… Nu putu să nu-l compare cu Alan. El n-ar fi cedat niciodată la un lucru la care ținea atât de mult…

Simon o luă în brațe și o sărută cu o infinită tandrețe. Dar sărutul lui nu trezi în ea nici o reacție.

– Ce-ar fi să mergem la restaurant? sugeră el slăbind îmbrățișarea. Trebuie să-ți fie foame.

– De acord. Vom stabili data în timpul mesei.

– Îți dau mână liberă. Logodnica trebuie să aleagă.

– Bine! Mă duc să mă pregătesc. Vino să mă iei peste o jumătate de oră.

Apartamentul ei mirosea a închis, așa încât deschise ferestrele să se aerisească. Perechea de bătrâni de la parter se ocupa de florile din grădină. Cufundată în gândurile ei, îi privi câteva clipe. Ce simțeau oare după atâția ani de viață împreună?

Acordurile celei de a cincea simfonii a lui Beethoven ajungeau la ea din capătul celălalt al palierului… Cu Simon, va trăi în permanență într-o ambianță muzicală. Asta

era existența pe care o visase? Acum viitorul îi era asigurat. N-avea rost să se mai piardă în considerații sterile.

Își agăță rochiile în șifonierul din cameră în timp ce se auziră ultimele acorduri. Puțin mai târziu, cineva bătu la ușă.

– Intră! strigă gazda. Servește-te cu ceva de băut! Vin și eu imediat.

– Ești incorigibilă, replică un glas viril. Și ți-am spus doar să nu inviți pe cineva să intre la tine înainte de a ști mai întâi despre cine e vorba.

Linda rămase o clipă încremenită, cu inima palpitându-i. Apoi continuă ceea ce făcea însă picioarele îi tremurau. Alan era acolo… în încăperea de alături… Nu, era imposibil.

Calm, își spuse în sinea ei. Trebuie să-ți păstrezi sângele rece. Bărbatul ăsta nu e pentru tine…

Afectă un aer indiferent pentru întoarcerea în salon. În picioare, lângă bufet, nou-venitul își turna un pahar, așa cum i se spusese. O privea peste umăr și femeia își dădu seama că era mai înalt și ai frumos decât își aducea aminte.

– Ce faci aici? îl întrebă sec.

– Nu pari încântată să mă vezi din nou…

Îi întinse un pahar pe care ea îl respinse cu un gest disprețuitor.

– Într-adevăr. Parc-ai uitat cum te-ai debarasat de mine la Madera.

El o fixă îndelung.

– Dă-mi voie să fac o rectificare: tu ai vrut să pleci de acolo. Eu n-am făcut altceva decât să-ți facilitez plecarea.

– Nu contează… În orice caz, nu înțeleg de ce ești interesat de o nouă întâlnire.

– Nu înțelegi?

Înaintă spre ea și femeia simți un val fierbinte curgându-i prin vene. Când o strânse în brațe, o străbătu un frison delicios și se lipi de trupul lui viril. Ametită, se abandonă sărutului său tumultuos. Când el slăbi strânsoarea, femeia crezu că se sfârșește.

– Acum vrei să-mi explici? o întrebă deodată.

– Ce să-ți explic?

– Mătușa ta mi-a spus că ai de gând să te măriți cu Simon.

Cuvintele acestea o aduseră deodată cu picioarele pe pământ… Simon putea să intre în orice clipă. Înebunită, stăpânită de o ciudată slăbiciune, se sprijini de masă.

– Nu trebuie să-ți dau seamă…

– Ba da! Pentru că o să devii soția mea!

În fața unei asemenea aroganțe, își veni în fire.

– Chiar așa? Ei bine, lasă-mă să-ți spun că am făcut o alegere definitivă. Îl vreau pe Simon și nu poți face nimic împotrivă.

– Renunță la proiectul ăsta ridicol!

Între ei era acum o tensiune insuportabilă. Cu cearta lor, nu auziră ușa deschizându-se.

– Ce se-ntâmplă, Linda? întrebă deodată Simon.

Alan se întoarse spre el fără nici o jenă.

– Vreau s-o fac să-nțeleagă că pe mine mă iubește.

– Adevărat, Lin?

Din adâncul ființei, îl dorea pe omul ăsta… dar refuza să cedeze. El nu încerca pentru ea nici un pic de tandrețe. Numai gelozia îl împingea să procedeze așa… Vanitatea lui nu tolera înfrângerea.

– Nu, răspunse Linda. Individul ăsta crede că totul i se cuvine. Dar eu nu sunt o păpușă pe care s-o iei și s-o arunci la gunoi după cât ești de bine dispus.

Se apropie de alesul ei și îl privi malițios pe intrus.

– Pleacă! Și să nu mai pui niciodată piciorul pe aici.

– Temină cu jocul ăsta, răspunse intrusul. Vrei sau nu, ești a mea!

– Dacă nu pleci imediat, interveni Simon, chem poliția.

Amenințător, Alan, cu statura lui îl domina. Deodată izbucni în râs.

– Chiar asta vrei, Lindy Lou?

– Da, răspunse ea făcând un efort să-și stăpânească lacrimile care stăteau să-i apară în ochi.

– Atunci, la revedere.

Se opri lângă ea și o prinse delicat de bărbie silind-o să-l privească în față.

– Dar o să vin la nuntă, adăugă el. Îți promit asta.

Bulversată, îl privi îndepărtându-se și trebui să-și adune tot curajul ca să nu-l strige înapoi.

– Tot ce spune nu-i adevărat, nu-i așa? întrebă Simon. Pentru că, dacă-l iubești, e mai bine să recunoști asta imediat.

– Lucrul ăsta te-ar lăsa indiferent?

– Bineînțeles că nu… Numai că nu vreau decât să fii fericită, chiar dacă alături de altul…

Linda tremura atât de tare încât se temea să nu se dea de gol.

– Am acceptat să mă mărit cu tine, Simon. Nici nu se pune problema să mă răzgândesc.

El o privi îndelung.

– Bine… Dacă ești sigură.

– Nu-i nici o îndoială în privința asta, spuse femeia înainte de a fugi în camera ei.

Capitolul 11

Nicky îi scrise ca s-o anunțe că Robin avea o permisie în ultima săptămână din septembrie.

– Atunci îți convine? îl întrebă Linda pe Simon.

– Bineînțeles.

Era de-a dreptul exasperant… De ce-o lăsa totdeauna să hotărască tot? Nu putea măcar o dată să hotărască și el ceva, s-o contrazică?

– Trebuie măcar să știu dacă vrei căsătorie civilă sau religioasă.

– Cum vrei tu… Logodnica alege.

– Și dacă-ți propun să fugim la Gretna Green? lansă ea, sleită de puteri.

Simon pufni în râs și o sărută pe frunte.

– N-are nici o importanță câtă vreme ești cu mine.

– Nu văd cum aș putea face altceva…

Linda regretă imediat reacția prea grăbită.

– Scuză-mă, adăugă cu o voce bândă. Toate pregătirile astea mă fac nervoasă.

Când ajunse la agenția unde lucra, vineri după-amiază, doamna Benstean o privi cu o expresie nemulțumită.

– Ce se-ntâmplă, Linda? N-arăți prea bine.

– Din cauza oboselii, de bună seamă. După un week-end de repaus, o să arăt mai bine. Care este programul meu pentru săptămâna viitoare?

– Ți se propune o treabă puțin diferită față de ceea ce faci de obicei. O oarecare doamnă Jenson ar vrea s-o ajuți să organizeze o recepție. Degeaba i-am explicat că nu ne ocupăm cu așa ceva, ea a insistat. Te cere chiar pe tine.

Inima tinerei începu să bată nebunește.

– Doamna Jenson?

– Exact. O cunoști? Spune că ai lucrat pentru ea la începutul verii dar n-am găsit nici un dosar pe numele ăsta.

– Nu, nu pot să primesc, răspunse Linda gândindu-se că risca să-l întâlnească la ea pe Alan. Găsiți-i pe altcineva.

Patroana se încruntă.

– Ascultă, mi s-a părut o femeie încântătoare când am vorbit la telefon. Cred că este o serată foarte importantă pentru ea… Cred că soțul ei a fost grav bolnav și vrea să-i sărbătorească însănătoșirea.

Totuși îl lăsase pe J.P. într-o formă bună când plecase de la ei…

– N-am știut nimic despre asta, murmură Linda. Ți-a spus ce-a avut?

– A avut o criză cardiacă în timpul unui sejur în străinătate… Dar ce-i cu tine, Linda? Ești palidă.

– Nu pot să mă angajez la așa ceva, murmură ea. Asta m-ar obliga să întâlnesc pe cineva cu care nu vreau să dau ochii. Dar o să mă duc totuși s-o văd… De ce nu mi-a spus? Aș fi putut să-i trimit un mesaj…

Atunci când sună la ușa Jensonilor, o servitoare în vârstă îi deschise și o conduse într-un salon mare, plin cu mobilă veche. Apartamentul, aflat la ultimul etaj al unui imobil, beneficia de o vedere splendidă peste Tamisa. După câteva clipe, intră Maud.

– Linda, copila mea. Ce fericită sunt să te văd din nou! exclamă ea sărutând-o delicat pe obraz.

– Tocmai am aflat de necazul care i s-a întâmplat lui J.P.. Acum și-a revenit, nu-i așa?

– Așa sperăm, declară bătrâna așezându-se pe o canapea Regence acoperită cu o cuvertură de pânză roz și alb. Bineînțeles, or să mai rămână niște sechele. Va trebui să mai domolească ritmul în care face treabă.

– Când s-a întâmplat?

– În ziua când ai plecat. A fost un timp destul de lung între viață și moarte. Alan ne-a ajutat foarte mult. Nu știu ce ne-am fi făcut fără el. E un om extraordinar.

– Soțul este aici? întrebă fata fără să ia în seamă această ultimă aluzie.

– Da și va fi încântat să te vadă. De multe ori vorbește despre tine… Acum face pe nebunul pentru că doctorul i-a interzis să stea toată ziua la birou. Vino cu mine.

Grădina minusculă de pe terasa unde o condusese vroia să reconstituie atmosfera insulei pe care o iubeau. Mușcate și crizanteme de toate culorile parcă explodau în ghivecele care se aflau peste tot. Domnul Jenson era așezat lângă un acvariu mic, cu pești roșii.

Linda îl salută înainte de a-i ura sănătate.

– Of! Mi-am făcut-o cu mâna proprie, răspunse J.P. surâzându-i afectuos soției. Maud m-a tot făcut atent… Atunci, mi se pare că ai stabilit data căsătoriei, nu?

De unde știa oare?

– Da, mormăi ea. Douăzeci și nouă septembrie.

– Ah, da! Mi se pare că Alan mi-a vorbit despre luna asta…

– Trebuie să se fi înșelat… Apropo de serată, mă tem că nu pot să vă ajut, adăugă ea întorcându-se spre doamna în vârstă. Am alte angajamente.

– Despre ce-i vorba? întrebă J.P..

Ah! Nu era la curent… și iată că ea risipea efectul surprizei. Stânjenită, încercă să repare greșeala.

– La agenție mi s-a cerut să organizez o recepție… și doamna Benstean mi-a spus că am fost recomandată de Maud.

– De ce nu cinezi cu noi? propuse doamna Jenson ca să deturneze discuția. Alan nu va întârzia. Vine astăzi de la Madera.

Trebuia să plece cât mai repede. Pentru nimic în lume nu vroia să-l întâlnească…

– Aș face-o cu plăcere. Dar trebuie să mă întorc… Sper că-mi veți scuza vizita tardivă. Aș fi venit mai devreme dacă Alan mi-ar fi spus de problemele dumneavoastră de sănătate.

– Cu siguranță c-a avut multă treabă. În orice caz, la întoarcerea noastră nu mai era nici un pericol… Dar acum, dacă știi cum stau lucrurile va trebui să-ți răscumperi greșeala, sugeră J.P..

El se ridică și își petrecu un braț pe după mijlocul soției.

– O să te conducem până la lift, continuă el.

Era imposibil să se justifice față de Maud… Trebuia să-i scrie, lucru care n-o încânta deloc.

În timpul serii, nu încetă o clipă să se gândească la această pereche minunată. După patruzeci de ani, se iubeau încă la nebunie… Ce contrast față de răceala sentimentelor ei față de Simon!

În timp ce pregătea masa, accentele unei sonate de Schubert ajunse la ea din apartamentul vecin. Simți o profundă iritare.

O unire cu Simon nu putea să conducă decât la un eșec.

După ce mâncă fără poftă, se așeză pe canapea în întuneric și începu să se gândească. O obseda imaginea lui Alan… Știa să trezească în ea o asemenea dorință! Numai dac-ar fi putut să se întoarcă. Unde era acum? Cu cine?

Când cineva îi bătu la ușă, sări imediat în sus cu inima bătând să-i spargă pieptul… Dar nu era decât Simon.

– Ce faci pe întuneric? întrebă el aprinzând lumina. Am venit mai devreme, dar încă nu te întorseseși.

Linda rămase de marmură când o sărută.

– Am aflat că J.P. Jenson a fost foarte bolnav și am fost să-i fac o vizită, spuse ea.

Interlocutorul se încruntă.

– N-ai fost să-l vezi pe individul nesuferit care a venit alaltăieri?

– Nu! Este vorba despre un domn de o oarecare vârstă care are o soție fermecătoare.

– Înțeleg! exclamă el pe un ton detașat. Am împrumutat Sonata lunii de Beethoven de la bibliotecă. Știu că e una dintre bucățile tale preferate. Vrei s-o ascultăm?

– Aș prefera să ieșim, propuse ea, hotărâtă să uite tulburările sale.

– Da, de ce nu… mormăi Simon, fără entuziasm.

– Am chef să fac o nebunie… Du-mă la mare!

El o privi năucit.

– Știi cât ar costa benzina? Ar fi o prostie! Țărmul e la mai bine de șaizeci de kilometri. Să mergem mai bine pe malul Tamisei.

– Nu!… Vreau să simt nisipul sub picioare.

– Ce idee nebună! Mai ales în momentul ăsta; știi bine că trebuie să economisim pentru nuntă.

– M-am săturat! exclamă Linda, exasperată. Cum îndrăznești să-mi dai asemenea sfaturi după ce cheltuiești atât cu discurile tale!

– Dar e o plăcere care durează, în timp ce din plimbarea asta nu rămâi cu nimic.

– Ba da… cu amintirea.

– Ce se-ntâmplă cu tine, Lin? Tu ești atât de rezonabilă de obicei…

– Tocmai de aia am nevoie de altceva… Vreau să fiu sărutată, să fiu dorită.

– Știi bine că te iubesc. Altfel de ce ți-aș fi cerut mâna?

Simon se apropie și o luă în brațe.

– Ce nu-i în ordine?

Părea atât de îngrijorat încât o cuprinseră remușcările.

– Nu-i nimic… Pur și simplu sunt puțin nervoasă.

– Vino să stăm puțin jos, spuse el conducând-o spre divan. E timpul să stăm de vorbă serios. După aceea va fi prea târziu… Ești sigură că vrei să te măriți cu mine?

În fața tăcerii, el insistă.

– Este un bărbat, nu? Cel de alaltăieri?

În ciuda dorinței de a nega, nu găsi puterea să mintă.

– Asta am bănuit de la bun început. Când ai spus că-l detești, am preferat să te cred pentru că îmi convenea… Dar trebuie să fim realiști, Lin. Dacă inima ta pe el l-a ales, nu putem să ne căsătorim.

– Nu sunt sigură de sentimentele mele. Deocamdată am impresia că-l urăsc.

– Pentru că refuzi să recunoști realitatea. Totuși n-o să fii fericită decât dacă pui lucrurile la punct cu el.

Avea dreptate… Linda aruncă o privire la pendulă.

– Nu pot să mă duc la el la ora asta.

– Mâine e sâmbătă. Dacă te duci mai devreme poți să-l întâlnești.

Femeia își sprijini capul de umărul lui.

– De ce ești atât de binevoitor?

– Pentru că te-nțeleg… Altădată am fost nebun după o fată. Îți semăna puțin…

– Ce s-a întâmplat?

– A emigrat în Australia cu părinții. Cu toate promisiunile, n-am mai văzut-o niciodată. Aș fi putut s-o împiedic să plece, dar mi-am dat seama de asta prea târziu.

– Îmi pare rău.

O mângâie pe păr… altfel. Poate retrăia în gând marea dragoste de altădată…

– Dacă faci același lucru, ai să regreți toată viața, murmură el. Profită de șansă, când e lângă tine.

Se crăpa de ziuă când începu să se machieze cu grijă ca să facă să dispară cearcănele nopții albe. Mai târziu o sună pe Maud ca să-i ceară adresa lui Alan.

Chemă un taxi. Pe tot parcursul, rămase nemișcată pe scaun, extrem de încurcată.

După o ezitare de o clipă, Linda sună la ușa apartamentului lui care se afla la parter.

Să dea Dumnezeu să fie acasă…

Dar nu-i răspunse nimeni și mai sună o dată. Era ultima ei speranță… Dacă nu-l găsea astăzi, n-ar mai fi avut curajul să mai vină o dată.

Nici un răspuns… Pentru ultima dată, apăsă butonul și rămase mai mult timp cu degetul apăsat.

– Fir-ar să fie? Ce se-ntâmplă?

Deodată, ușa se deschise și în prag apăru Alan, îmbrăcat doar cu un halat de baie, cu părul ud.

– Linda! De ce atâta zgomot? întrebă el privind-o surprins.

– Ca să mă auzi…

– Ei bine, ai reușit. Eram sub duș și am crezut că arde casa… Ce te-aduce așa cu noaptea-n cap? Sper că nu e vorba de J.P., nu-i așa?

– Nu, nu… răspunse nou-venita, dezamăgită de o asemenea primire neașteptată. Nu e totuși ceva să se oprească timpul pe loc.

– Doar n-ai venit c-așa ai vrut tu…

Femeia își simți obrajii înroșindu-se. Era atât de aproape de ea, aproape gol pe sub halatul de baie strâns doar cu un cordon…

– Trebuia neapărat să te văd.

– Atunci intră. E mai bine înăuntru.

Îl urmă în salon. Cu mobilele de palisandru, tapetul splendid și acuarelele de pe pereți, încăperea respira lux și bun gust.

– Abia aștept să aflu motivul vizitei tale aici. Mi-ai adus o invitație la nuntă?

Tonul răutăcios din glasul lui îi dădu curaj tinerei.

– Într-un fel… Dar este o mică modificare.

– E cât se poate de clar. Nu mai aștepți până în septembrie. Totul e gata pentru vinerea viitoare.

Stupefiată, îl întrebă din priviri.

– Despre ce vorbești?

– Despre nunta ta, bineînțeles… Un al doilea amănunt important; o să schimbi partenerul.

– De unde știi?

Bărbatul izbucni în râs.

– Draga mea, ești incorigibilă. Chiar îți închipuiai că o să te las să te măriți cu altul? Nu… Tu ești făcută pentru mine, vrei-nu-vrei. De la bun început mi-am dat seama că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Alan puse stăpânire pe buzele femeii și ea cedă valului de dorință care se spărgea rostogolindu-se în adâncul ființei sale. În fine va descoperi dragostea celui pe care-l visase întotdeauna.

El îi acoperi cu sărutări fața apoi gâtul în timp ce mâinile îi căutau febril sânii.

– Vrei să vin cu tine ca să-i spui lui Simon vestea cea mare? murmură el.

– Inutil… I-am spus totul. S-a arătat foarte înțelegător.

Linda se dădu puțin înapoi ca să-i vadă chipul.

– Dar de ce spui că ne vom căsători săptămâna viitoare?

– Pentru că am aranjat totul înainte de întoarcerea la Madera. Trebuie să ne căsătorim vineri la ora unsprezece și jumătate. Pe urmă va avea loc o recepție oferită de Maud. Este cadoul ei.

– Cum așa? Ai pregătit totul știind că urma să mă căsătoresc cu altcineva?

– Te-am prevenit… Când vreau ceva, sunt gata să fac orice ca să reușesc. Dacă refuzai, te-aș fi luat pe sus la nuntă.

Era prea sigur pe el, își spuse Linda. Trebuia să reacționeze imediat…

– Ei bine, nu sunt de acord. O să mă mărit la biserică în prezența mătușii Joan și a lui Nicky, deci la sfârșitul lui septembrie pentru că Robin nu are permisie până atunci.

O strânse în brațe cu ardoare.

– Vineri, îi șușoti el la ureche. O să facem și o ceremonie religioasă mai târziu, dacă vrei.

– Nici vorbă, bombăni ea.

– N-o să ne certăm pentru atâta lucru…

– Mi se pare că n-am de ales…

O sărută cu atâta ardoare încât tot corpul îi luă foc de o dorință îmbătătoare. Ea ar fi vrut ca această clipă să dureze o eternitate. Dar el o împinse.

– Bine! Mă duc să mă îmbrac, spuse Alan cu voce groasă. Așteaptă-mă aici, altfel nu răspund de actele mele.

Cu inima arzând de dragoste, îl privi închizând ușa în urma lui. Peste o săptămână, va fi al ei pentru totdeauna.

Sfârșit